

நீளமான பெயர் அமைந்த படைப்பாளி
இணைப்பு 9 கிழக்கு இந்தியா

நவம்பர் 2005

50வது ஆண்டை நோக்கி.....

விலை - 25/-

மல்லிகை

அசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | savyanaham.org

Happy Digital Centre

Digital Colour Lab & Studio MAIN FEATURES

Automatic dust & scratch correction

- * Maximum Size: 12" x 18" (Digital Print)
- * Output Resolution: 400dpi
- * Film Input Formats: 135, 1x240, 120, APS
- * Film Types: Colour negative & positive, B&W negative, Sepia negative
- * Compatible Input & Output Media:
(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R/RW, MO, ZIP, DVD-RAM, DVD-R, DVD-ROM, PC Card, CompactFlash, SmartMedia,)
- * Print to Print
- * Conduct sheet & Index print
- * Templates: Greeting Cards, Frame Prints, Calendar Prints, Album Prints.

HEAD OFFICE
HAPPY DIGITAL CENTRE
DIGITAL COLOUR LAB
& STUDIO

No. 64, Sri Sumanatissa Mw,
Colombo - 12. Tel : 074-610652.

BRANCH
HAPPY PHOTO
STUDIO & PROFESSIONAL
PHOTOGRAPHERS & VIDEOGRAPHERS

No. 300, Modera Street,
Colombo - 15. Tel : 011-2526345.

மல்லிகை

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்தி” என
ஆழியினைய கலைகளில் உள்ள
“நிப” பென்றும் நடப்பவர். இவர்
சுன, நிலைகண்டு
துள்ளுவர்.

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே,
இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில்
மாத்திரம்தான் ஓர் இலக்கியச்
சஞ்சிகை விதந்து பாராட்டப் பெற்ற
பெறுமதி மிக்க சம்பலம்
இடம்பெற்றுள்ளது. அங்கு பாராட்டப்
பெற்ற சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை
இலங்கை நாடாளுமன்றப் பதிவேடான
‘ஹன்ஸார்ட்’ பதிவு செய்ததுடன்
எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக
ஆவணப்படுத்தியுள்ளது.

41 - வது ஆண்டை

நோக்கி...

நவம்பர்

319

“Mallikai” Progressive
Monthly Magazine

படைப்பாளிகளின்
புதிய ஆக்கங்களை மல்லிகை
எதிர்பார்க்கின்றது.

201-1/4, Sri Kathiresan
Street,
Colombo - 13.
Tel: 2320721

“சாஸிரித்திய ரத்னா”

“தேசத்தின் கண்”

ஒரு வாரத்திற்குள் எனக்குக்கிடைத்த
இந்த இரட்டை விருதுகளின் தகவல்
கவனக் கேள்விப்பட்ட இலக்கிய நண்பர்கள்
என்னைத் தேடி வந்து வாழ்த்துத் தெரி
வித்தனர்.

மற்றும் பலர் நாம் பல்வேறு
பிரதேசங்களில் இருந்தும் வேறு பலர்
வெளிநாடுகளில் இருந்தும் தொலைபேசி,
கடிதங்கள் மூலம் நான் பெற்ற விரு
துகளுக்காக மகிழ்ச்சி தெரிவித்தி
ருந்தனர்.

நான் மல்லிகைப் பதிவு செய்த
என்கின்ற முறையில் அனைத்து பக்கங்களை
எனது சுய முடிவுகளால் பதிவு செய்து
முனையவில்லை. அந்த சமயம் என்
பேரகின்ற எதிர்காலத் தலைமுறை
பரிசுருக்காக, மல்லிகையில் பதிவு
பெற்றவதும், எனது சமயச் சிந்தனை
களில் ஒன்றாகும். இது சுயமுடிவானவை.

என்வனையும் எனது சார்ப்பணிப்பு
இலக்கியப் பணிவையும் பாராட்டி,
இரட்டை விருதுரை சந்தேகம்க்காகச்
சம்பந்தப்பட்டவர்களை மனமாரப் பாராட்டு
வதுடன் என்னை வாழ்த்தி மகிழ்ந்த
அனைத்து நெஞ்சங்களுக்கும் எனது
நெஞ்சார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதில்
மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

(Signature)

முப்பெரும் திருமணங்கள்.

மல்லிகை மீது தொடக்க காலத்திலிருந்தே தனி அபிமானம் கொண்டவரும் - நீர் கொழும்பு சிறப்பிதழ், அவுஸ்திரேலிய சிறப்பு மலர் வெளிவரக் காரணமாக இருந்தவரும் பிரபல எழுத்தாளரும்மான -

திரு. லெ. முருகபூபதி தம்பதியின் செல்வ மகள் செல்வி பிரியாதேவி அவர்களுக்கும் திரு. திருமதி நவரத்தினம் தம்பதியின் செல்வ மகள் முருந்தன் அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் நீர்கொழும்பில் மிக விமரிசையாகத் திருமணம் நடந்தேறியது.

பல எழுத்தாளர்கள் இம்மண விழாவில் கலந்து சிறப்பித்தது பெருமைப்படத் தக்கதொன்றாகும்.

மணமக்களை மல்லிகை வாழ்த்துகின்றது.

மல்லிகையின் ஆரம்ப காலம் தொடட்டே மல்லிகையின் வளர்ச்சியில் தனி நட்புறவு செலுத்தி வந்தவரான கொழும்பு 'கோல்டன் கபே' அதிபரும் மக்களால் 'ராமண்ணா!' என அன்புடன் அழைக்கப்பட்டவருமான திரு. எஸ். ராமன் ரெட்டியாரின் மகள் செல்வி சகுந்தலாதேவி B.Sc அவர்களுக்கும் திரு. பி. முத்துச் சிறுஷண் தம்பதியின் மகள் செல்வன் விவேக் B. Com அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் திருநெல்வேலியில் மிகச் சிறப்பான முறையில் திருமணம் நடந்தேறியது.

இதில் குறிப்பிடக் கூடிய செய்தி என்னவென்றால் திருமண அழைப்பிதழின் புதுமையும் நவீன அழகியல் தயாரிப்புமாகும். திறந்தவுடனே இவ்விசை பொழிந்தது அவ் அழைப்பிதழ். அதற்காகவே மல்லிகையின் தனிப் பாராட்டுக்கள்!

புது மண மக்களை மல்லிகை வாழ்த்துகின்றது.

வாழும் போதே 'மல்லிகைப்பந்தலின் கொடிக்கால்கள்.' என மல்லிகை இதழில் வியந்து போற்றப்பட்ட திரு. க. மனோகர பூபன் அவரது துணைவியாரினதும் புத்திரி செல்வி கிருஷ்ணவேணி அவர்களுக்கும் திரு. திருமதி கணேசமூர்த்தி அவர்களினது செல்வ மகள் ஸ்ரீதரன் அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் யாழ் - நகரில் வெகு சிறப்பாக இனிதே திருமணம் நடந்தேறியது.

மண மக்களை மல்லிகை வாழ்த்தி மகிழ்கின்றது.

ஆசிரியர்

அமுத பிள்ளைதான்

பாஸ்குழக்கும்.

தேசத் தருவிய முறையில் நாட்டின் பல பிரதேசங்களில் இருந்தெல்லாம் இன்று வாரத்திற்கு நான்கு அல்லது ஐந்து கலீஸ் நூல்கள் வெளி வந்த வண்ணமேயுள்ளன.

ஆனால், வெளியூர் இந்தப் புத்தகங்களைச் சந்தைப் படுத்த வுழுகிற தெரியாமல் இந்த நூல்களை வெளியிடும் வகைக்கு எழுத்தாளர்கள் தயங்கித் தயங்கிப் போய்ச் காட்சிபளிக்கின்றனர்.

இந்தச் சுய வெளியிடாளர்களுக்காகக் குரல் கொடுக்க இந்த மண்ணில் யாருமே இருப்பதாக இதுவரை எங்கு தெரியவில்லை.

இந்த நாட்டு அச்சகங்களுக்கும் அதன் கீழ் பணியாற்றும் ஊழியர்களுக்கும் பல்லாயிரக் கணக்கான பணத்தை மாதா மாதம் அள்ளியிறைக்கும் படைப்பாளிகளுள் எழுத்தாளர்கள், தாங்கள் முதலீடு செய்த பணத்தைத் திரும்பப் பெறவே கொக்குத் தவம் செய்தவர்களாகக் காட்சி தருகின்றனர்.

கடந்த காலங்களில் கல்விபரம்பரை நேரடியாகவே எழுத்தாளர்களிடம் நூல்களைக் கொள்வனவு செய்து வந்துள்ளது. இம் முறை இந்த முறை தவிர்க்கப்பட்டு விட்டது. அதே முறையைத் திரும்பவும் அமுல் நடத்தும். வண்ணம் கல்விபரம்பரைக் கொடுக்கின்றோம். இதனால் எழுத்தாளர்களது பொருளாதரம் கஷ்டம் நீங்கும் எனச் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்குச் சொல்லி வைக்கின்றோம்.

நமது எழுத்தாளர்கள் கடன் சுமையாலும் சந்தைப்படுத்த வக்கற்ற சூழ்நிலையினால் தவிதற்குத் திண்டாடப் போயுள்ள இன்றைய காலகட்டத்தில் நமது மக்களினது விரிப்பைத் தவிர்ப்பது பெயரால் வின் விரயம் செய்யப்படுவதை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு வாழ்விற்கு முடியாது.

இதிலிருந்து டேசி பெற்ற வுழுகிற தெரியாமல் தவிதற்குப் போய் காட்சி தருகின்றனர், இந்தப் பேரணைவர்கள்!

கடந்த முடிந்த மரபிற்கு புத்தகத் திருவிழாவில் நமது நாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் ஒரு சில ஆயிரம் ரூபாய்களுக்குத்தான் விற்பனையாகியுள்ளன என்ற ஏதார்த்த உண்மையைக் காணும் போது, இந்த நாட்டுப் புத்தகவிலை இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்கள் மேல் எத்தனை அபிமானமும் கருணையும் வைத்துள்ளார்கள் என்பது தெளிவாகவே விளங்குகின்றது.

எனவே, தத்தமது நூல்களை எத்தனையோ சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் நூலாக வெளியிடும் வகைக்குச் சுய வெளியிடாளர்கள் ஓரங்கு சேர்ந்து இணைந்து குரல் எழுப்பினால்தான் இதிலிருந்து விமோசனம் கிடைக்கும்.

இணுவையூர் சிதம்பர திருச் செந்திநாதன்

க. இரத்தின சிங்கம்

தற்போது கிளி நொச்சியில் வசித்து வரும். இணுவையூர் சிதம்பர திருச் செந்திநாதன் அவர்களை நான் முதன் முதில் சந்தித்தது சமீபத்தில். மிக நீண்டகாலமாக அவரையும் அவரது எழுத்துக்களையும் அறிந்திருந்தேன். அவரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

நான் சமீபத்தில் எனது சொந்த வீட்டினை அமைத்து அதன் புதுமனைப் புகு நிகழ்வினை சற்று வித்தியாசமாக கொண்டாட நினைத்தேன். வன்னியில் உள்ள கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும் ஊடகவியலாளர்களையும் அழைத்து ஒரு இலக்கியச் செழுமை கொண்ட நிகழ்வாக அதனை மாற்ற நினைத்தேன். அதற்காக, வன்னியில் இருந்த சகல படைப்பாளர்களையும் கலை இலக்கிய ஊடகவியலாளர்களையும் தனித்தனியே சந்தித்து அழைப்பு விடுத்தேன்.

அதன்படி கவிஞர் கருணாகரன் அவர்களின் அனுசரணையுடன் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் அவர்களை சந்தித்தேன். அதன் பின்னர் அவரை அழக்கடி சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அது தொடர்ந்து கொண்டே செல்கின்றது. அவருடன் பலதடவை உரையாடியதன் மூலமும் அவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அவரது நண்பர்கள், அவரது வளர்ப்புக்கள் ஊடகங்களில் நான் அறிந்து கொண்ட விடயங்கள் பல.

நான் மல்லிகையின் நீண்டகால வாசகன். அது தவிர ஈழத்தின் சகல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளையும் தேடித்திரிந்து படிப்பவன். மிக இளமையதில் அதாவது 1972ம் ஆண்டு முதல் எழுதிவரும் இணுவையூர் சிதம்பர திருச் செந்திநாதன் வீரகேசரி, ஈழநாதம், கூடர், சிரித்திரன் போன்ற சஞ்சிகைகளில் பத்திரிகைகளில் எழுதிவந்தவர். அனேகமாக அவற்றினைப் படித்ததன் காரணத்தால் படைப்புரீதியாக இணுவையூர் சிதம்பர திருச் செந்திநாதன் எனக்கு நன்கு பரிட்சயமானவர்.

குறிப்பாக வீரகேசரியிலும் மல்லிகையிலும் தான் அவர் அதிகம் எழுதினார். கிட்டத்தட்ட ஐம்பது கதைகளை வீரகேசரியில் மாத்திரம் எழுதியவர்.

மல்லிகையிலும் கணிசமான சிறு கதைகளை அவர் எழுதியுள்ளார். டொமினிஜீவா அவர்கள் இவருக்கு நல்ல முக்கியத்துவமும் கொடுத்தார். பல மல்லிகைச் சிறு கதைகள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சிங்களப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. “காளி முத்துவின” பிரஜா உரிமை” என்ற பெயரில் வெளியான சிங்கள சிறுகதைத் தொகுப்பில் மல்லிகையில் வெளியான “மேன் மக்கள்” என்ற சிறுகதை பிரசுரமாகியுள்ளது.

இணுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், ஒரு வணிகவியல் பட்டதாரி. இதுவரை “முடிவல்ல ஆரம்பம்” “இருள் இரவில் அல்ல” “மீண்டும் புதிதாய் பிறப்போம்” “முள்முடி மன்னர்கள்” என்ற நாவல்களும் “என்றாவது ஒரு நாள் என்ற குறுநாவலும் “வெட்டு முகம்” “என்னுடையதும் அம்மா வினுடையதும்” “மணல் வெளி அரங்கு” போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் இதுவரை வெளியாகியுள்ளன.

சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, நாடகம் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் 1984களின் பின்னர் தமிழ்த் தேசியத்தின் பால் நின்று செயற்பட்டு வருகின்றார்.

கலை, இலக்கிய, பொருண்மியச்

செயற்பாடுகளில் சகல ஊடகங்களையும் இணைத்ததாக செயற்பட்டுவரும் இவர், பல்வேறு வெளியீட்டு முயற்சிகளில் அப்போது தொடக்கம் ஈடுபட்டு வருகின்றார்.

1985களில் யாழ் கலாச்சாரக்குழு வெளியிட்ட “எக்காளம்” சஞ்சிகை 1986ல் வெளியான ஈழமுரசு வாரமலர், அமிர்த கங்கை, போன்ற வற்றில் இணைந்து பணியாற்றினார்.

1991, 1992ல் கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தின் முத்தமிழ் விழா மலருக்கான ஆசிரியராக இருந்த இவர் அக்கழகம் வெளியிட்ட “வெளிச்சம்” கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் வெளியீட்டில் பிரதான பங்கேற்றவர்.

சமகாலத்திலேயே பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனம் வெளியிட்ட “ஆதாரம்” பொருண்மிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் அந்த நிறுவனத்தின் வெளியீட்டுப்பிரிவு ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டார்.

காப்பரண், காற்று, சட்டத்தின் திறவு கோல் போன்ற வேறு பல சஞ்சிகைகளின் வெளியீட்டிலும் சஞ்சிகை வடிவமைப்பிலும் பெரும் பங்காற்றினார்.

1996ம் ஆண்டைத் தொடர்ந்து வன்னியில் வெளியான ஈழநாடு மாதமலர் போன்ற வெளியீடுகளின் பிரதம ஆசிரியராகவும் பொருண்மிய மேம்பாட்டு

நிறுவனம் வெளியிட்ட “பொருண்மியச் செய்திகள்” பத்திரிகையின் ஆசிரிய ராகவும் செயற்பட்டார்.

தற்போதும் “ஆதாரம்” சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக உள்ள இவர், தனது சகல வெளியீட்டு முயற்சிகளிலும், இளைய தலைமுறையினரை ஊக்குவிக்கும் செயற் பாட்டினையே பிரதானமான செயற் பாடாகக் கொண்டு செயற்பட்டு வருகின் றார்.

அதன் காரணமாக இன்று வன்னிப் பகுதியில் புகழ் பெற்ற படைப்பாளிகளாக ஊடகவியலாளர்களாக உள்ள பலர் இவரால் தூண்டப்பட்டவர்களே. ஈழநாடு பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக இருந்த போது பல புதிய படைப்பாளிகளை உருவாக்கினார்.

இவரும் இவரின் கீழ் செயற் பட்டவர்களும் செயற்பட்ட மேற்குறித்த காலப்பகுதி, தமிழ்ப்பகுதிகளில் பொருண் மியத்தடை விதிக்கப்பட்ட காலப்பகுதி யாகும்.

உணவுப் பொருட்கள், மருந்துப் பொருட்கள் போன்றவற்றுக்கு மாத்திரம் அல்லாது புத்தகங்கள் பத்திரிகைகள் ஏனைய வெளியீடுகளை வெளியிடத் தேவையான மூலப் பொருட்களுக்கு தடை விதிக்கப்பட்ட காலம்.

1992ல் வெளியான முத்தமிழ் விழா மலருக்கான சகலதும் கோட்டுச் சித்திரங்

களாகவும் மரக்கட்டை புளக்களைப் பாவித்தே தயாரித்தார்கள் என்று அறிய முடிகின்றது.

அவ்வாறே வன்னியில் ஈழநாடு மாதமலர் ஈழநாடு வாரமலர் போன்றன வெளியானபோதும் அச்சுத்தாள், அச்சுமை, ஈய எழுத்துக்களுக்கு மிக மிகத் தட்டுப்பாடாக இருந்தது.

சாதாரண புலஸ்காப் தாள், ஆர் கொப்பித் தாள்களில் கைகளால் தயாரிக் கப்பட்ட உள்ளூர் கறுப்பு மைகளைக் கொண்டே பத்திரிகைகளை அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள்.

எனினும் இத்தகைய பிரச்சனைகளை எதிர் கொள்ளும் மனோபாவம் காரண மாக இவரால் அக்காலப் பகுதியில் சிறப்பாகச் செயற்பட முடிந்தது.

ஆற்றல் உள்ள புதிய படைப்பாளி களான ஆதிலட்சுமி, பு. சத்திய மூர்த்தி, வேலணையூர் சுரேஷ், முல்லைக் கமல், கை. சரவணன், அருளாளன், மயூரநபன், ஆவரங்கால் சுதன், அகிலா, அருளானந்த சிவம், தவராசா சத்தியன், புரட்சிதாசன், இலங்கேஸ்வரன் போன்றவர்களால் உரு வாக்கப்பட்ட எழுகலை இலக்கியப் பேரவையின் காப்பாளராக உள்ளார்.

நெருக்கடியான காலத்தில் இக்கலை இலக்கியப் பேரவை பல்வேறு இலக்கியச் செயற்பாடுகளிலும் வெளியீடுகளிலும் ஈடுபட்டது. கவிஞர் முல்லைக் கமலின்

“மனமும் மனத்தின் பாடலும்” கவிதை நூல், எழு சிறுகதைகள் போன்ற வெளியீடுகளை வெளியிட்டது.

சிதம்பர திருச் செந்திநாதன் அவர் களின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப் பாண “என்னுடையதும் அம்மா வினு டையதும்” சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிடுவதாவது திருச்செந்திநாதனின் கருத்து நிலையை தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

“திருச்செந்திநாதனின் கருத்து நிலைத் தனத்தை முதலில் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இந்த மண்ணில் நடைபெறும் வாழ்க்கைச் சிதறல்களுக்கு, இதற்குள் நின்று கொண்டே முகங்கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணத் துணிவு திருச் செந்திநாதனிடத்துத் துல்லியமாகக் காணப்படுகிறது. இந்தப் பண்பு தொகுப் புக்குள் வந்த சிறுகதைகள் யாவற்றுள்ளும் இழையோடி நிற்கின்றது.

இந்த வாழ்க்கைச் சிதறுகை ஏற்படுத்திய மனித நிலைச் சோகங்களை திருச் செந்தி நாதனின் இலக்கிய உணர்திறன் மிகச் சலபமாக இனங்கண்டு கொள்கிறது. “என்றும் தங்கள் நினை வினில் வாழும்” “இருப்பு” “இன்று நாளை” “யாரை நோவது” முதலிய சிறுகதைகளில் அது பளிச்செனத் தெரிகின்றது.

1983க்குப் பின் வந்த பத்தாண்டிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையில்

ஏற்பட்ட ‘இடிபாடுகளைச்’ சித்திரிக்கும் ஓர் ஆவணமாக இத் தொகுதி அமைந்து ள்ளது.

இன்னொரு விமர்சகரான கவிஞர் சி. சிவசேகரம் அவர்கள் “மணல் வெளி அரங்கு” என்னும் திருச் செந்தி நாதனின் மூன்றாவது சிறு கதைத் தொகுப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில் பின்வருமாறு தன் கருத்தை விவரிக்கின்றார்.

“இலக்கியம் என்பது மெய் வல்லுநர் போட்டிகளில் நிகழ்வதை ஒத்துப், படைப்பாளிகள் தமது சொல்லாற்றலையும் கற்பனை வலிமையையும் கொண்டு காட்டும் வித்தை என்ற பார்வை இன்னமும் பல படைப்பாளிகளிடம் உள்ளது. இலக்கியம் என்பது யாருக்காக, எதற்காக என்ற கேள்விகளுக்கான மறுமொழிகள் வெகு சனங்களின் நலனைச் சார்ந்தும் மனித இன மேம்பாட்டின் அடிப்படையிலும் அமையும் போது படைப்பாளிக்கு ஏற்படும் தெளிவே மக்கள் இலக்கியம் என்ற திசையில் படைப்பாளியை நகர்த்து கின்றது. உருவமா, உள்ளடக்கமா அழகியலின் முக்கியத்துவம் என்ன? என்றவறான கேள்விகள் தாமதமாகவே நல்ல தீர்வுகளைக் காணுகின்றன. திருச் செந்திநாதனின் படைப்பாற்றலின் முனைப்பு தன்னைச் சூழ உள்ள மக்கள் திரளின் நலனை முதன்மைப் படுத்தும் ஒன்று என்பது பற்றி யாருக்கும் ஐயத்துக்கு இடமில்லை.

கதாசிரியரின் அரசியலுடனோ உலக நோக்குடனோ முற்றாக உடன்பட வேண்டிய தேவை இல்லாமலே அவரது கதைகள் அவர் வாழும் சமூகச் சூழலை நேர்மையாக அடையாளப்படுத்துவதை நாம் அறிய முடிகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்தின் எதிர் காலத்தைச் சமூக வாழ்வின் தம்மை அந்நியப் படுத்திக் கொண்டவர்களது சிந்தனைக் குழப்பங்களில் அடையாளங் காட்டியவர்கள் இன்று தமது ஆருடங்கள் ஒவ்வொன்றாகப் பொய்ப்பதைக் காணு கின்றனர். மறுபுறம் தமது இருப்பதைத் தம் சமூகத்தின் இருப்புடன் சேர்ந்து அதன் நலவினாடும் விடுதலையும் சமூக விமோசனத்தையும் நாடும் படைப் பாளிகள் நிதானம் தவறாது உறுதியாக முன் நோக்கி வீறு நடை போடுகின்றனர் என்பதை நமது போராடும் மண்ணின் படைப்புக்கள் உறுதி செய்கின்றன. இந்த இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கை அடையாளப்படுத்தும் ஆக்கங்களிடையே திருச் செந்திநாதனின் கதைகளுக்கு ஒரு நிலையான இடம் உண்டு என்பதற்கு இத்தொகுதியும் உள்ளடங்கும் என்ற வகையில் இம் மதிப்புரையை எழுதும் “வாய்ப்பையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகின் றேன்.”

Happy Photo

EXCELLENT
PHOTOGRAPHERS
MODERN COMPUTERIZED
PHOTOGRAPHY
FOR WEDDING PORTRAITS
& CHILD SITTINGS
Photo Copies of Identity
Cards (IC), Passport &
Driving Licences
With in 15 Minutes

300, Mo S
Colombo
Tel: 252634

செல்லும்

சிறுகதை

வழி

இருட்டி

செ. யோகநாதன்.

விமானத்திலிருந்து கீழே இறங்கிய அருட்குமரனை மென்மையான காற்று ஒரு நண்பனைப் போல வருடிச் சென்றது. கனத்திருந்த மனம் அவனையறியாமலே லேசாக இளகிற்று. மூன்று ஆண்டுகளின் முன்னே இதே விமானத்தளத்திலிருந்து புறப்பட்டு போனபோது மனம் நிறைந்திருந்த சந்தோஷமும் அமைதியும் இப்போது முற்றாகவே கரைந்து போய் இருந்தது. இங்கிருந்து பிரான்சிற்கு புறப்பட்டு சென்ற போது அருட்குமரன் புத்தம் புதிய ஆடைகளை அணிந்திருந்தான். கனத்த சக்கரம் பூட்டிய பெரிய சூட்கேஸ் அவனோடு நண்பனைப் போல் தொடர்ந்தது. அருட்குமரனுக்கு மனம் வலித்தது. எல்லாமிழந்து வெறுங்கையோடும் நிராசையோடும் வீடு திரும்புவதை நினைத்தபோது அவனது கண்கள் பனித்தன. நெஞ்சிலிருந்து விம்மல் சுழித்தது. மறுகணமே அவன் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு கொஞ்சம் முன்னே நடந்தான்.

இரண்டு அதிகாரிகள் அவனை நிறுத்தினர். வெறுங்கையோடு வரும் அவனை வினோதமாகப் பார்த்தனர். அட்டும் குரலிலே அவனிடம் சிங்களத்தில் ஏதோ கேட்டனர். அவனுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. அவர்கள் கேட்பதை யுகித்துக் கொண்டவனைப் போல தனது சட்டைப் பைக்குள் இருந்த பழப்பு நிறமான கடிதம் ஒன்றை எடுத்து அவர்களிடம் நீட்டினான். அவர்களில் வயதான ஒரு அதிகாரி சட்டென்று அந்தப் புத்திரத்தை அவனிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொண்டான். மேலோட்டமாக அந்தப் புத்திரத்தை வாசித்த அதிகாரி சொச்சை ஆங்கிலத்தில் கத்தினான்.

“ஓ நீயொரு நாடு கடத்தப்பட்ட ஆளா? உன்னைக் கொஞ்சம் விசாரிக்க வேண்டும். அந்தப் பக்கமாக வா.”

இரண்டு அதிகாரிகளும் அருட்குமரனை மூலைப்பக்கமாக அழைத்துச் சென்றனர். ஒரு ஓரத்தில் அவனை நிறுத்திய வயதான அதிகாரி “ரூபாய் நோட்டுக்கள் வைத்திருக்கிறாயா? என்று கேட்டான்.”

அருட்குமரன் பரிதாபமாக அவர்களைப் பார்த்தான். பிறகு கலங்கிய குரலிலே அவன் கூறினான்.

“என்னிடமிருந்த எல்லாவற்றையும் லண்டன் விமானத்தளத்தில் பறித்து விட்டார்கள்.”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவனது கண்கள் கலங்கின. நா தளத்தது. பொட்டென்று கண்ணீர்த்துளிகள் வழிந்தன.

அந்த அதிகாரிகள் இருவரும் பரிவான குரலில் சிங்களத்தில் ஏதோ பேசிக்கொண்டனர். வயதான அதிகாரி அருட்குமரனின் தோளிலே தொட்டு அங்கிருந்து போகும் படி சைகையால் காட்டினான். அருட்குமரன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நன்றியோடு அவர்களைப் பார்த்தான். பிறகு அங்கிருந்து வெளியே போகத் தொடங்கினான்.

சட்டென்று தன்னுடைய பின்பக்கமாக யாரோ தன்னைக் கூப்பிடுவதை அவன் கேட்டான். திரும்பியவன் பின்னே நின்ற வாட்டசாட்டமாவனைக் கண்டதும் மீண்டும் மனம் குழப்பினான். கூப்பிட்டவன்

அவனருகே வந்தான். அதட்டுகிற குரலில் “நான் ஒரு சி.ஐ.டி. அவர்கள் உன்னோடு பேசிக் கொண்டிருந்ததை நான் கவனித்தேன். பல காரணங்களுக்காக நான் இப்போது உன்னைக் கைது செய்யப் போகிறேன்.” என்றான்

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் அவன் மனம் நடுங்கிப் போய்விட்டான். அவனையறியாமலே அவனது மனம் படபடத்தது. கெஞ்சினாற் போல எதிரே நின்றவனைப் பார்த்தான். அவனோ முகத்தை கடுரமாக வைத்துக்கொண்டு “உன் சட்டைப் பையில் என்ன வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டான். அருட்குமரன் ஒன்றுமில்லை என்று சொல்வதற்கு முன் அவனது சட்டை பைக்குள் ஒரு வல்லுறைப் போல கையை வைத்து துளாவினான் அவன் முகத்தில் சந்தோஷம் மின்னிற்று. பைக்குள் இருந்த கையை வெளியே எடுத்தவன் அதற்குள்ளிருந்த பத்து பவுன் நோட்டை லேசான வெறுப்போடு பார்த்தான். முகத்திலே பரவிற்று. ஆபாசமான ஆங்கிலத்தில், “நீ ஒரு கேவலமான பிச்சைக்காரன் இங்கே நிற்காதே. போய்விடு என்று பற்களை நருமிக்கொண்டு சொன்னான்.

விமானத்தளத்திலிருந்து வெளியே வந்த அருட்குமரனுக்கு ஒவென்று அழுவண்டும் போலிருந்தது. இப்போது அவன் கையிலே ஒரு சதம் கூட இல்லை. என்ன செய்வதென்றே அவனுக்கு தெரியவில்லை.

வெளியே நடந்து போனவன் வீதியோரமாக இருந்த குழாயிலிருந்து வயிறு நிறைய தண்ணீரைக் குடித்தான். ஈரத்தில் நனைந்த கையைத் துடைக்கும் போது கையிலிருந்த கழுகாரம் அவனுக்கு இருளிடையே வெளிச்சமாக இருந்தது. இங்கிருந்து நடந்து போய்கடைத் தெருவில் இந்தக் கழுகாரத்தை விற்று அந்தப் பணத்தை வைத்துத்தான் இனி ஊருக்குப் போகலாம் என்று அவன் முடிவு செய்தான்.

அவன் மதிக்கின்ற உறவினர்கள் புத்தளத்தில் தான் இருக்கின்றார்கள். லண்டனில் இருந்து இரண்டு முறை அவர்களோடு அவன் தொலைபேசியில் பேசியிருக்கிறான். அந்தத் தொலைபேசி இலக்கம் அவன் மனதிலே நன்றாகப் படிந்திருக்கிறது. அவனுக்கு இப்போதுள்ள ஒரே ஒரு வழி புத்தளத்திற்கு தொலைபேசியில் பேசுவதுதான் என்ற முடிவினை அவனது மனம் எடுத்துக்கொண்டது.

கணபதிப்பிள்ளையின் இரட்டைக் குழந்தைகள் அருட்குமரனும், திருக்குமரனும். இருவரும் அச்சில் வார்த்தது போல இருந்தார்கள். அவர்களது நண்பர்களே அவர்களை சரியாக அடையாளம் கண்டு கொள்ளாமல் பல முறை பேசியிருக்கிறார்கள். திருக்குமரன் யாருடனும் அதிகமாகப் பேசமாட்டான். அருட்குமரனோ கலகலவென்று சிரித்துப் பேசுவான். திருக்குமரன் பல்கலைக்கழக மாணவனானபோது அருட்குமரன் நகர சபையில் எழுதுவினைஞனாக சேர்ந்து கொண்டான்.

கணபதிப்பிள்ளைக்கு தன்னுடைய ஆண்பிள்ளைகளைப் பற்றி மிகவும் பெருமையிருந்தது. அவருடைய இரண்டு பெண்களும். நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டனர். இரண்டு வருடங்களில் கணவன்மாரோடு அவர்கள் வெளிநாட்டிற்கு சென்றுவிட்டனர். ஒருவர் பிரான்சில், மற்றவர் லண்டனில்.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை சாமம் போல நாய்கள் குரைக்கும் சத்தங்கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தார் கணபதிப்பிள்ளை. மிகவும் அமைதியான அந்த இடத்தில் மனதை அழுத்தும் அந்த சத்தத்தில் இதுவரை அவர் கேட்டதில்லை. யாரோ நாய்களை அதட்டிக்கொண்டு தனது வீட்டின் பக்கம் வருவதை அவர் அறிந்துகொண்டார். என்னவென்று யோசிப்பதற்குள் வெளிக் கதவை படபடவென்று தட்டும் சத்தம் கேட்டது. அவன் மெல்லப்போய் கதவைத் திறந்த போது திமுதிமுவிவென்று பல ராணுவச் சிப்பாய்கள் உள்ளே நுழைந்தனர். எதுவும் கேட்காமல் ஒவ்வொரு அறையாக பரபரப்பாக சோதனை போடத் தொடங்கினர். கணபதிப்பிள்ளைக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. உடல் நடுங்கிற்று. தேக மெல்லாம் வியர்வை பொங்கிற்று.

நடுங்கிக் கொண்டு நின்ற அவரிடம் ராணுவச் சிப்பாய் ஒருவன் வந்தான். கொச்சைத்தமிழில் “உனது மகன் எங்கே?” என்று கேட்டான். பிறகு பெரிய கொப்பி ஒன்றினுள் இருந்த ஒரு புகைப்படத்தை எடுத்து கணபதிப்பிள்ளையின் முன்னே நீட்டி “இது மகன் தானே?” என்றான்

கணபதிப்பிள்ளை மங்கிய வெளிச்சத்தில் அந்தப்படத்தைப் பார்த்தார். அது திருக் குமரனின் படம்.

“இவனை எனக்கு வேணுங்” கணபதிப்பிள்ளை மெலிந்த குரலில் சொன்னார்.

“இவன் யுனிவெர்சிட்டியில் இருக்கிறான். பேராதனை யுனிவெர்சிட்டி”

“இவனை எனக்கு வேணுங்”

அங்கே வந்த இன்னொரு ராணுவ அதிகாரி. “இந்த வீட்டில் யாருமில்லையா?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டான். அவன் கேட்டதை கவனிக்கதாவர் போல கணபதிப்பிள்ளை மற்ற ராணுவ அதிகாரியை பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அருட்குமரன் இரண்டு நாட்களுக்கு உத்தியோக விசய மாய் கொழும்புக்குச் சென்றது அவருக்கு மனதிற்கு ஆறுதலாய் இருந்தது.

“அவனை இங்கே கூப்பிடுறது. நாங்க இன்னொரு நாளைக்கு வருவோம்.” கணபதிப்பிள்ளை எதுவுமே பேசாமல் நின்றார்.

அவர்கள் அங்கிருந்து போனதன் பின்பு பிரான்சிலிருக்கும் தனது பெண்களுக்கு தொலைபேசி மூலம் நடந்தவற்றை அறிவித்தார். இரண்டு பெண்களும் இரண்டு சகோதரர்களையும் என்ன கஷ்டப்பட்டாவது பிரான்சுக்கு அனுப்பும்படி கூறியும் அதற்கான செலவை தாங்கள் ஏற்பாதாகவும் சொன்னார்கள்.

மறுநாள் காலையில் பிள்ளைகளைப் பற்றி யோசனையால் இருந்த கணபதிப்பிள்ளைக்கு இன்னொரு அதிர்ச்சியுட்டும் தகவலும் தெரியவந்தது. திருக்குமரனின் பல்கலைக்கழக நண்பனான கருணாகரன் கணபதிப்பிள்ளை வீட்டிற்கு வந்தான். அவனது முகம் பதற்ற மடைந்திருந்தது. கணபதிப்பிள்ளை ஆர்வத் தோடு அவனைப் பார்த்தார்.

“ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்?” கருணாகரன் தயக்கத்தோடு அவரைப் பார்த்தான்.

“நாலு மாதங்களாக அவன் பல்கலைக்கழகத்திற்கே வரவில்லை. அதுதான் நான் தேடிவந்தனான்.”

திடுக்கிட்டு போனார் கணபதிப்பிள்ளை அவரது கைகள் அவரையறி யாமலே நடுங்கத் தொடங்கின.

“திருக்குமரன் இயக்கத்தில் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறன்.”

அவனுக்கு சில ஆட்களோடு நல்ல தொடர்பிருந்தது எனக்குத் தெரியும். மறுநாளிலிருந்து அவர் அருட்குமரனை தனது சகோதரியின் வீட்டில் தலைமறைவாக இருக்கும்படி செய்தார். ஒரு வாரமாக இரவு பகலாக நித்திரையில்லாமல் திரிந்து பல ஒழுங்குகளைச் செய்து அருட்குமரனை அவர் பிரான்சுக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டார். அதற்குப் பிறகுதான் நிம்மதியாக அவர் வீட்டிலே சாப்பிடத் தொடங்கினார்.

பிரான்சிற்கு போய் தலை மறைவாக பல இடங்களிலும் வேறு வேறு பெயர்களில் அருட்குமரன் மிகவும் கடினமான வேலைகளைச் செய்தான். வேறொருவர் பெயரில் வேலை செய்து அந்தப் பெயரை உடையவர் சம்பளத்தைப் பெற்று இவனிடம் கொஞ்சப் பணத்தைக் கொடுத்த போது இவனுடைய மனம் வெம்பி வெதும்பியது. ஆனால் அவன் மனதை தளரவிடவில்லை. தனது தமக்கையிடம் வாங்கிய பணத்தை அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொடுத்து முடித்தான்.

தலைமறைவாகச் செய்யும் வேலையையும் தொடர்ச்சியாக செய்ய முடியவில்லை. சட்டவிரோதமாக அங்கேயிருப்பதை அரசாங்கம் கண்டு பிடித்துவிடுமோ என்ற அச்சம் அவனைச் சுற்றி எப்போதும் நிறைந்திருந்தது.

வேலையில்லாமல் வீட்டிலிருந்து போது அவனது சகோதரி காதில் விழும்படி தனது கஷ்டங்களை முணுமுணுப்பான். அந்த வார்த்தைகள் எல்லாம் இவன் மனதிலுள் நெருப்பை அள்ளிக் கொண்டன. வெளியேயும் போக முடியாமல் வீட்டிலும் இருக்க முடியாமல் பட்ட அவதியால் அவனது மனதிலுள்ள நிம்மதி யாவும் காணாமல் போய்விட்டது.

லண்டனில் உள்ள இன்னொரு சகோதரிக்கு தனது கஷ்டங்களை அருட்குமரன் தொலைபேசியில் கூறினான். இரக்கமாகக் கேட்ட அவன் லண்டனுக்கு

புறப்பட்டு வரும்படியும் அங்கே பிரஜாவுரிமை பெற்றுக்கொள்ள முயற்சித்து பார்க்கலாம் என்றும் கூறினான். அருட்குமரன் லண்டனுக்கு புறப்பட்டான். போய் இறங்கிய அவனை சகோதரி இருண்ட முகத்துடன் எதிர் கொண்டு தனது கஷ்டங்களை கூறினான். அருட்குமரன் மனம் குழம்பிப் போய் விட்டான்.

பிரான்சில் செய்தது போல தலை மறைவாக கஷ்டமான வேலைகளைச் செய்து கொண்டே அருட்குமரன் விசா விற்கு விண்ணப்பித்தான். தான் வெளியே வேலை செய்து கிடைக்கும் கொஞ்சப் பணத்தையும் தனது சகோதரியிடம் கொடுத்தான்.

வேலை செய்து விட்டு களைப்போடு வீடு திரும்பியவனை அவனுடைய சகோதரி இருண்ட முகத்துடனே எதிர் கொண்டாள் ஏதோ கேட்க முயன்ற அவனை வெறுப்போடு பார்த்தாள்.

“உன்னுடைய பிரஜாவுரிமை விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டு விட்டது. நீ இனி என்ன செய்யப் போகிறாய்? அத்தான் மிகவும் கண்டிப்பானவர். நீ இங்கே இருப்பதை அவர் விரும்பமாட்டார். நீ தந்த பணத்தில் கொஞ்சத்தை உனக்குத் தருகிறேன். யாரோடாவது போய் நீ தலை மறைவாக இருக்க வேண்டும்.”

அவளின் வார்த்தைகள் தன்மேல் நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டுவது போல அருட்குமரன் அதிர்ந்து போனான்.

அவனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. உள்ளங்கையை பார்த்துக் கொண்டே மெளனமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

அந்த வாரத்தில் தான் லண்டனில் பஸ்சில் குண்டிகள் வெடித்து நிலைமையே மிகவும் மோசமடைந்து இருந்தது.

அருட்குமரனின் அத்தான் எரிச்சலோடு அவனைப் பார்த்தார். அக்காவோடு சத்தம் போட்டார். அக்கா அருட்குமரனை இரண்டு நாளைக்கு மட்டும் நீ இங்கே தங்கியிருக்கலாம். அதுவரை சாமான் அறையில் தங்கியிரு என்று கட்டாயமாகக் கூறினாள்.

சாமான்கள் தாறுமாறாக கிடந்த அறையில் அருட்குமரன் தங்கியிருந்தான். இரண்டாவது நாள் அந்த அறைக்கதவை யாரோ சத்தமாகத் தட்டினார்.

அருட்குமரன் பதட்டத்தோடு எழுந்தான். உள்ளே வந்தவர்கள் லண்டன் பொலிஸ்காரர்கள். அவனை முரட்டுத் தனமாக இழுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றனர்.

அவனுக்கும் தங்களுக்கும் எந்த விதமான சம்பந்தமும் இல்லாமல் அக்காவும் அத்தானும் நின்றது அவனுக்கு பெரிய அதிர்ச்சியைத் தரவில்லை. ஆனால், அத்தான் தான் பொலிஸ்காரரை அங்கே வரவழைத்தது என்று பொலிஸ்காரர் சொன்னபோது அருட்குமரன்

துண்டு துண்டாக உடைந்து போனான்.

லண்டன் சிறைச்சாலையில் அருட்குமரன் பட்ட சித்திரவதை கொஞ்ச நெஞ்சமல்ல. அவனுடைய தலையை மொட்டையடித்தனர். தேவையில்லாமல் முரட்டுத்தனமாக அடித்தனர். தன்னை அங்கேயிருந்து நாடு கடத்தும்படி அருட்குமரன் அவர்களிடம் கெஞ்சி மன்றாடினான். அப்போது அவர்கள் ஏளனமாக அவனைப் பார்த்து சிரித்தனர்.

விமான நிலையத்திலிருந்து வெளியே வந்த கையிலிருந்த முன்னுறு ரூபாய் கடைக்காரன் கொடுத்தான். அந்தப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டே தேனர் ஒன்றை அருந்திவிட்டு தொலைபேசி அழைப்பு ஒன்றை அங்கேயே ஏற்படுத்திக் கொண்டான். ஞாபத்திலிருந்த தொலைபேசி நம்பரை எடுத்தான். நீண்டநேரமாக மணியடித்துக் கொண்டிருந்தது. இவன் மனம் சலிப்படைந்தபோது தொலைபேசி மறுமுனையிலிருந்து குரல் வந்தது. தயக்கமான குரலில் அருட்குமரன் பேசத் தொடங்கினான்.

“நான் அருட்குமரன் லண்டனிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்திருக்கிறேன். உங்கள் வீட்டுக்கு வரட்டுமா?”

மறுமுனையிலிருந்து சில கணங்களுக்குப் பின்னர் “சரி வாருங்கள்” என்ற பதில் வந்தது.

பிரியாவிடை

சோ. பத்மநாதன்

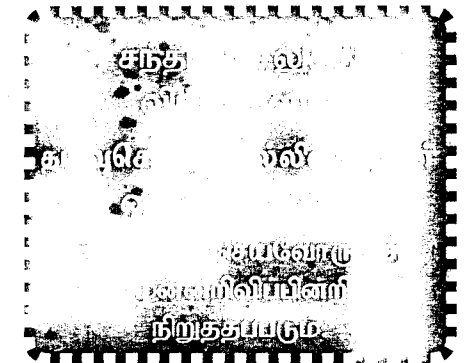
காரை என்ற புனைபெயர் தூங்கியே
கவிதை வானில் ஏறித்த முழுநிலா
உரைத்த தன்னெழுத் தூழியுத்தால்தமிழ்
உலகெலாம் நிலை நாட்டிய உத்தமன்
ஆர வாரமற்றி ஆய்வுகள் செய்தவன்
அநுப வஸ்துன் ஆசிரியர் நடுவண்ணார்
தாரகை எனப் போற்றிடத் தக்கவன்
தமிழ் ரானவர் முதுசொம்நம் சுந்தரம்

நாட்டுக்கூத்துக்கள் ஆடி நயந்தவன்
நாடகத்தின் வளங்கள் அறிந்தவன்
ஏற்றில் கூத்துப் பழக்கும் அண்ணாவியார்
இரவெ லாம்மத் தானத்தொ டிசைத்திடும்
பாட்டில் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தும்
பாத்திரங்களை ஆட்டிப் படைத்தவன்
வாட்டும் நோய்க்கு வாதையுநாடும் நம்
மலையகத்தவர் கூத்தை ஆராய்ந்தவன்

ஆராவாரங் கடந்தவன் தன்முதுகு
ஆகும் ஏற அனுமதிக் காகவன்
ஈர அன்பினன், உதவிகள் செய்வதில்
ஈழல்லாகவன், நட்புக் கலக்கணம்;
“நேரில் போய்ரு வார்த்தைகள்
சொல்லிக்கண் -

நீர்லாட்ட ஒண்ணாக மிகப் பெருந் -
தூரமாம்” எனும் சோகம் சுமந்தனம்
தூய நெஞ்சினோய்! சென்றுவா
நண்பனே!

கண்ணை மூடிந் தூங்குகறாய், உன்றன்
காகல் மக்கள் கண்ணீர்க் கடலாட, நான்
என்ன வறவர்க் காறுதல் சொல்லுவேன்!
ஏவிர்தாம் எனக் காறுதல் சொல்லுவார்
விண்ணை மூடித் தவிர்த்து காரருள்;
வீட்டில் எல்லா விளக்கும் அணைந்தன!
ஏண்ண ஏண்ண இனிக்கன்ற
பண்பினோய்!
ஏண்ணுகேன் உனை என்றைக்கும்
ஏண்ணுகேன்!

எங்கள் மலேசிய நாட்டில் 'உங்கள் குரல்' எனும் மாத இதழ் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இதன் ஆசிரியர் திரு. சீனி நைனா முகம்மது ஆகஸ்ட் / செப்டம்பர் இதழில் இலங்கைக் கவிஞர் சச்சிதானந்தன் பற்றிய ஒரு கட்டுரை வெளியாகியிருந்தது. அவர்தம் கவிதையும் வெளியாகியிருந்தது. தங்களுக்கு இக் கட்டுரைப் பயன்படலாம் எனக் கருதி அதன் புகைப்பட நகலை இத்துடன் இணைத்துள்ளேன்.

முந்திய கட்டுரையில் நாம் பட்டியலிட்ட 'காலத்தை வென்ற கவிதைவரிக'ளில், முதலாவதாக எதைக் காணலாம்?

காலத்தை வென்ற கவிதை வரிகள்.

சாவில் தமிழ்ப்படித்துச் சாகவேண்டும் -

என்றான்

சாம்பல் தமிழ் மணந்து இவகவேண்டும்

தமிழுணர்வு, தமிழ்ப் போராட்டம், தமிழாய்வு ஆகியன பற்றிப் பேசுவோரிலும் எழுதுவோரிலும் பலர், பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் பாடலென்று தவறாகக் கருதி எடுத்தாட்கிற இருவரிகள் இவை.

“சாவில் தமிழ்ப்படித்துச் சாகவேண்டும் - என்றான்
சாம்பல் தமிழ்மணந்து இவகவேண்டும்”

ஆம், காலத்தை வென்ற கவிதை வரிகள் என்ற இந்தத் தொடரில், உணர்வைத் தட்டி எழும்புகிற இந்தக் கவிதை வரிகளைத்தான் முதலில் எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறோம்.

வேகமாகப் பரவி, விதவிதமாய் மாறி, உலாவிவரும் இந்தத் தமிழுணர்வுக் கவிதை வரிகள் காலத்தை வென்று வந்திருப்பதைப்போல, இந்த வரிகளைத் கொண்ட முழுக் கவிதையும் காலத்தை வென்று நிற்கும் கவிதையே! இக் கவிதை முழுவதையும் படித்தால் இந்த என் கருத்துக்கு நீங்களும் உடன்படுவீர்கள்.

இந்தக் கவிதையில் எனக்கு முதன் முதலில் தெரிய வந்த வரிகள் இப்படி அமைந்திருந்தன:

சாகும்போது தமிழ்ப்படித்துச் சாக வேண்டும் - என்றான்

சாம்பலும் தமிழ் மணந்து இவக வேண்டும்

இவை பாவேந்தரின் கவிதைவரிகள் அல்ல என்பது உறுதியானபோது, அவை ஈழத்துக் கவிஞர் ஒருவரின் கவிதையிலுள்ள வரிகள் என்ற செய்தி தெரிய வந்தது. மற்ற விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

இணையத்தின் அகத்தியர் குழுமத்தில் ஒரு நாள் [12.04.2002], “சாகும்போது தமிழ்ப்படித்துச் சாக வேண்டும்” என்ற இந்தக் கவிதை வரிகள் பற்றி செய்தி எப்படியோ எழுந்தது. அதன் தொடர்பில் இரா. முருகன் என்ற அன்பர் இப்படி எழுதினார்.

என் ஆசிரியர் கவிஞர் மீரா [சிவகங்கை மீ. இராசேந்திரன் - தமிழ்ப் பேராசிரியர்] பல ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதிய கவிதையின் வரிகள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

“சாவதென்றால் சாவேன் - உன் சன்னிதானத்திலே போவதென்றால் போவேன் -
உன் பூவிமானத்திலே”

மறுநாள் லாசேஞ்சல் இராம் எழுதினார்.

“நேற்றிரவு, நடித நண்பர் சுமனை ஒரு விருந்தில் சந்தித்து அளவளாவிக்கொண்டிருந்தேன். உடன் இலங்கைத் தமிழன்பர் ஒருவரும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். அவரிடம் சேரனின் ‘மரணத்துள் வாழ்வோம்’ பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அவர் திடீரென்று ஓர் உணர்வு மிக்க கவிதையைச் சொல்லவும், நான் அயர்ந்துபோய் அதுபற்றிக் கேட்க, அதை எழுதியவர் மாவிட்டபுரம் சச்சிதானந்தம் என்று தெரிந்து கொண்டேன். அந்தக் கவிதை இது.

சாகும்போது தமிழ்ப்படித்துச் சாகவேண்டும் - என்றான்

சாம்பலும் தமிழ்மணந்து இவகவேண்டும். பாடையிலே படுத்தாரைச் சுற்றும்போதும் பைந்தமிழில் அழுமோசை கேட்கவேண்டும் ஓடையிலே என்சாம்பல் ஓடும்போதும் ஒண்தமிழே சலசலத்து ஓடவேண்டும்”

இந்த அளவில் அந்தக் கவிதையைப் பாடியவர் ஈழத்தைச் சேர்ந்த மாவிட்டபுரம் சச்சிதானந்தம் என்ற விவரம் மட்டுமே தெரிந்தது. முழுக் கவிதையும் தெரியவில்லை; மேல்விவரங்களும் அறிய முடியவில்லை.

அண்மையில் தமிழிணைய உலாவில், தமிழ்நாட்டின் ஓசைரைச் சேர்ந்த திரு தேனிரா பாண்டியன் அந்த முழுப் பாடலையும் விரிவான தகவலையும் தந்தார். பெங்களூரிலிருந்து வெளிவரும் ‘தமிழர் முழுக்கம்’ இதழில் வந்ததென்று குறிப்பிட்டு, அந்த இதழுக்கு அதில் நன்றியும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

எழுத்திலும் பேச்சிலும் மிகுதியாக மேற்கோள் காட்டப்பட்டது 'சாவில் தமிழ்ப்படித்துச் சாகவேண்டும்' என்ற வரி. இந்த வரியின் உணர்வுக்கனலை உணர்ந்த பலர் இதை எழுதியவர் பாரதிதாசன் என்றே நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். உண்மையில் இதை எழுதியவர் ஈழத்துக் கவிஞர் பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன் அவர்கள். இவர் யாழ்ப்பாணம் மாவட்டத்தில் உள்ள பருத்தித்துறைப் பகுதியில் பிறந்தவர். மகாவித்துவான் நவநீத கிருட்டிண பாரதியிடம் முறையாகத் தமிழ் கற்றவர். ஆங்கிலம் சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளிலும் புலமை பெற்றவர். இலண்டனில் படித்து பிஏ ஆனர்சு பட்டமும், குழந்தைகள் உளத்தியலில் முனைவர் பட்டமும் பெற்றவர். பள்ளி ஆசிரியராகக் கல்லூரி விரிவுரைஞராகப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றவர்.

இவருடைய 'ஆனந்தத் தேன்' என்ற கவிதைத் தொகுதி 1954இல் வெளிவந்தது. இவருடைய யாழ்ப்பாணக் காவியம் போன்ற பல கவிதைகள் மட்டுமன்றி, 'அன்னபூரணி' என்ற புதினத்தையும், பழைய அரசியல் தலைவர் வன்னிய சிங்கத்தின் வரலாற்றையும் எழுதியுள்ளார்.

அதிர்ச்சிதரும் செய்தி: இவர் இப்பொழுது மன நிலை திரிந்து வவுனியாவில் அலைந்து கொண்டிருக்கின்றார் என்பது. இவருடைய புகழ்பெற்ற அந்த வரியைக் கொண்டிருக்கும் முழுக் கவிதை என இருமுறை எனக்குக் கிடைத்த வடிவத்தில்,

பாடையிலே படுத்தாரைச் சுற்றும்போது
பைந்தமிழில் அழும்ஓசை கேட்கவேண்டும்
ஓடையிலே என்சாம்பல் ஓடும்போதும்
ஓண்டமிழே சலசலத்து ஓட வேண்டும்

என்ற இறுதிக் கண்ணி இல்லை. ஏன் என்பது தெரியவில்லை.

ஈழத்தின் பருத்தித்துறைக் கவிஞர் முனைவர் க. சச்சிதானந்தன் அவர்களின் 'ஆனந்தத்தேன்' கவிதைத் தொகுதியைக் காணவேண்டும்; அதில் இந்தக் கவிதை இடம் பெற்றுள்ளதா? என்பதைக் காண வேண்டும் என்னும் ஆவல் அதிகமாகிவிட்டது. காரணம், அவருடைய இந்தக் கவிதை ஏன் பல வேறுபாடுகளுடன் உலவுகிறது என்பதை அறியவேண்டுமென்பது தான்.

கடந்த 15.05.2005 அன்று 'தும்பை' எனும் சிற்றிதழில் வந்ததாக இணையத்தில் அவருடைய அந்தக் கவிதை மீண்டும் வெளிவந்துள்ளது. அதைப் படித்த போது, அந்தக் கவிதையில் சரியான, முழுமையான வடிவத்தைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல் மேலும் மேலோங்குகிறது.

எது எப்படியானாலும்,

'சாவில் தமிழ்ப்படித்துச் சாகவேண்டும்' - என்றன் சாம்பல் தமிழ்மணந்து வேகவேண்டும்"

என்ற காலத்தை வென்ற கவிதை வரிகளைப் பாடியவர் ஈழத்தின் பருத்தித்துறைக் கவிஞர் முனைவர். க. சச்சிதானந்தனே என்பதில் ஐயமில்லை.

சாவில் தமிழ்ப்படித்துச் சாகவேண்டும்!

பொன்னின் குவையெனக்கு வேண்டிய தில்லை - எனைப்

போன்றும் புகழெனக்கு வேண்டியதில்லை - மன்னன் முடியெனக்கு வேண்டியதில்லை - அந்த

மாரன் அழகெனக்கு வேண்டியதில்லை

கன்னித் தமிழெனக்கு வேணுமேயடா - உயரிக்

கம்பன் கவியெனக்கு வேணுமேயடா

தின்னத் தமிழெனக்கு வேணுமேயடா - தின்று

செத்துக் கிடக்கத் தமிழ் வேணுமேயடா

உண்ண உணவெனக்கு வேண்டிய ஓதில்லை - ஓர்

உற்றார் உறவினரும் வேண்டியதில்லை மண்ணில் ஒருபிரயும் வேண்டியதில்லை - இள

மாதர் இதழமுதும் வேண்டியதில்லை

பாடில் ஒருவாரியைத் தின்று களிப்பேன் - உயிர்

பாயும் இடங்களிலே என்னை மறப்பேன் காடில் இலக்குவனைக் கண்டுகிறேன் - அங்குக்

காயும் கிழங்குகளும் தின்றுமகிழ்வேன்

மாட மிதிநகர் வீதிவருவேன் - இள

மாதர் குறுநகையில் காதலுருவேன்

பாடி யவரனைக்கக் கூடிமகிழ்வேன் - இளம்

பச்சைக் கிளிகளுடன் பேசி மகிழ்வேன்

கங்கை நதிக்கரையில் முழகியழுவேன் - பின்பு

காணுமுகும் மதுரைநகர்க் கோடிவருவேன் சங்கப் புலவர்களைக் கண்டுகிறேன் - அவர்

தமிழைத் தலைவணங்கி மீனுவருவேன்

செம்பொற் சிலம்புடைத்த செய்தியதிளந்து - அங்குக்

சென்று கசிந்தமுது நொந்து விழுவேன்

அம்பொன் உலகமிடுத்து கண்டேனேயடா - ஈன்

ஆனந்தம் ஆனந்தம் கண்டேனேயடா

கால்கள் குதித்துநட மாடுதேயடா - கனிக் கள்ளைக் குடித்தவெறி ஏறுதேயடா

நூல்கள் கனித்தமிழில் அள்ளிடவேண்டும் - அதை

நோக்கித் தமிழ்ப்பசியும் ஆறிடவேண்டும்

தேவரீக் கரசுநிலை வேண்டியதில்லை - அவர்

தின்னும் சுவையமுது வேண்டியதில்லை

சாவில் தமிழாடித்துச் சாகவேண்டும் - என்றன்

சாம்பல் தமிழ் மணந்து வேகவேண்டும்

பாடையிலே படுத்தாரைச் சுற்றும்போதும் பைந்தமிழில் அழும்ஓசை கேட்கவேண்டும்

ஓடையிலே என்சாம்பல் ஓடும்போதும்

ஓண்டமிழே சலசலத்து ஓடவேண்டும்

இரு பிரதீயின் முணுமுணுப்புகள்

- மேமன்கனி -

1. கேள்விகள் நிறைந்த இரு குறிப்புகள்

குறிப்பு -1

இலங்கையின் தமிழில் வரும் பெரும் பத்திரிகைகளில் [அதாவது செய்திப் பத்திரிகைகள்] வாசகர் கடிதங்கள், அல்லது ஆசிரியருக்கான கடிதங்கள் எனும் பகுதி அவ்வளவு கவனத்திற்குரியதாக இல்லாமல் இருப்பது ஒரு பெரும் குறையாகும். ஒரு படைப்பாளியோ, ஒரு சிந்தனைவாதியோ தனது படைப்பையிட்டோ, தனது சிந்தனைகளிட்டோ, மக்கள் அதாவது வாசகர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள். என்பதை அறிவதில் ஆர்வமாக இருப்பர். தமிழ்ப் பத்திரிகைச் சூழலில் தொடர்ச்சியாக அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் இருப்பது குறைவாக இருக்கிறது. சகோதர மொழியான சிங்களம் மற்றும் ஆங்கிலம் பத்திரிகையில் பல சர்ச்சைக்குரிய விடயங்கள் இடம் பெறுகின்றன. ஆனால், நமது தமிழ்ப் பத்திரிகையில் அவ்வாறான பகுதிகளில் இல்லாமல் இருப்பது ஒரு பெரும் குறைப்பாடாகும். இதற்கு என்ன காரணம் என நம்மை நாமே கேட்டு கொள்வது நலம்.

குறிப்பு -2

“இன்றைய சூழ்நிலையைப் பார்க்கும் போது தென்கிழக்காசியாவில் இந்தியத் தமிழ் இலக்கியமே முன்னணியில் இருப்பதாகத் தயக்கமின்றிக் கூறலாம். கவிதையைப் பொறுத்தவரையில் ஈழ - தமிழகத் தற்காலக் கவிதைகள் இருபெரும் ஆழமான மரபுகளாக

கவர்விட்டுப் பிரிந்து போகின்றன என்பது என்கணிப்பு. நாவலைப் பெறுத்த வரையில் தமிழகம் சென்றுள்ள மட்டத்தை எட்ட ஈழ எழுத்துக்குப் பல காலமாகலாம். இலண்டனில் ஒரு முறை இக்கருத்தை நான் பத்தமனாப ஐயர் ஏற்பாடு செய்த இலங்கை எழுத்தாளர்களின் ஒரு கூட்டத்தில் கூறிய போது, என் கருத்தை ஏற்கிற முறையிலையே அங்கு பலரின் எதிர் வினை இருந்தது. என் போன்றதான ஒரு கருத்தை என் நண்பர் யமுனா ராஜேந்திரன் கூட அவர்கள் மத்தியில் தெரிவித்து வருவது பற்றிக் கூட அங்கு கேள்விப்பட்டேன்... பழந் தமிழிலக்கியத்தில் அனைத்துலக மட்டத்தில் வேறு நூல்கள் மூலம் கொடும் பினை செய்துள்ள கைலாசபதி, எழுதிய “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” முக்கியமான நூல் என்றாலும் இலங்கையில் நாவல் தோன்றாததற்கு அந்தப் புத்தகமும் ஒரு காரணம்.”

மேற் காணும் குறிப்பு லண்டனை தலைமையகமாக கொண்டு வெளிவரும் பல்துறை சஞ்சிகையான “தமிழ் உலகம்” ஆகஸ்ட் - 2005 இதழில் “அனைத்துலகத் தமிழிலக்கிய அடையாளமும் இப்போதைய விவாதங்களும்” எனும் தலைப்பில் தமிழகத்தின் ஒரு முக்கியமான விமர்சகரான தமிழவன் எழுதிய கட்டுரையில் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்த கருத்துக்கள் சம்பந்தமான நம்மவர்கள் கருத்து என்ன? என்பது தெரியவில்லை. தமிழகத்தைச்

சார்ந்தவர்கள் ஈழத்து இலக்கியம் சம்பந்தமாக இத்தகைய கருத்துக்களை அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். ஆனால், அத்தகைய கருத்துகளிட்ட, நம்மவர்களின் தொடரும்.

2. சாந்தனின் தேடலும் உலக இலக்கியமும்

நண்பர் சாந்தனின் முயற்சினால் உருவான - “மூன்றாம் மனிதன்” வெளியிடாக வெளிவந்த ‘இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியம்’ எனும் வெளியிட்டு விழாவுக்கு சமூகமளித்து நண்பர் சாந்தன் அவர்களிடமிருந்து அந்த நூலின் பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்ட பொழுதும், அந்த பிரதியினை “யாரோ” எடுத்துச் சென்ற சுமார் ஆறு மாத இடைவெளிக்குப் பின் நண்பர் சாந்தனுடன் தொடர்பு கொண்டு அந்த நூலின் பிரதியொன்றை பெற்றுக் கொண்டதன் பயனாக இந்த நூல் வெளிவந்த காலகட்டத்திலிருந்து சற்று தாமதமான நிலையிலும் அந்த நூலுக்கான இக்குறிப்பு அவசியமான ஒன்றாகவே எனக்குப் படுகிறது.

“உலக இலக்கியம் என்று வரும் பொழுது அது ஒரு சமுத்திரம்”

கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள் நண்பர் சாந்தன் அவர்களின் இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம் எனும் அந்த நூலுக்கு வழங்கிய முன்னுரையின் ஒரு

வாசகம் இது. உலக உருண்டையின் எங்கெல்லாம் மனித குலம் வாழ்கிறதோ வேறு கிரகங்களில் மனித உயிர்கள் வாழ்வதாய் இதுவரை எந்த விதமான ஆதாரங்கள் இல்லை என்பதால் இப்படித் துணிந்து கூற முடிகிறது. அப்படியும் இருந்து விட்டால் நிச்சயம் இங்கும் இலக்கியம் இருக்கும் என்பதை அடித்து - மன்னிக்கவும் யார்க்கும் அடிக்காமல் சொல்லலாம். எங்கு மொழி இருக்கிறதோ [அம்மொழி எழுத்து வடிவிலும் இருந்தாலும் சரி, வாய் மொழியாக இருந்தாலும் சரி.] அங்கு இலக்கியம் இருக்கும் என்பது உலக உண்மை ஆக மட்டுமல்லாமல் வேறு கிரகங்களில் மனித குலம் இருந்தால் அந்த உண்மை பிரபஞ்ச உண்மையாகும்.

உலக இலக்கியங்கள் எல்லாமே நாம் பயிலுகின்ற மொழியான தமிழில் வந்து சேருவதில்லைத்தான். இற்றை வரையிலான தமிழில் ஒரு வீச்சான வளர்ச்சினைச் சந்தித்திருக்கும் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் சிறுசஞ்சிகை சூழலினூடாக உலகின் மற்ற மொழி இலக்கியங்கள் பற்றி தனித்தனியாகவும் ஒரு குறிப்பிட்ட உலக மொழி இலக்கியங்களைப்பற்றி ஒரு சில தொகுப்புக்களாக பயில கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் கூட, வியந்தும், ஆச்சரியப் பட்டும் போய் இருக்கிறோம். [இவ்வளவுக்கும் உலக இலக்கியங்கள் எல்லாமே வந்து சேராத சூழ்நிலையிலும்]

இத்தகைய சூழலில் நாம் தனிப் படைப்பாளியாக நின்று சுமார் 200 [சரியாக 206 என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்] தமிழில் எழுதாத உலக எழுத்தாளர்களை தனது கருத்தியல் சார்பையும் மீறி, சிறு குறிப்புகளால் அறிமுகம் செய்திருக்கும் வகையில் சாந்தன் அவர்களின் “இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்” எனும் இந்த நூல் முக்கியமான கவனத்திற்குரிய நூலாக அமைகிறது. கே. எஸ் சிவகுமாரன் அவர்கள் கூறுவது போல் “உலக இலக்கியங்களை இவ்வாறு இதுவரை யாரும் தொகுத்து வழங்காத நிலையிலும் இந்த நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

சாந்தனின் இந்த நூலின் மூலம் தமிழோடு மட்டுமே நெருக்கமும் பரிச்சயமும் கொண்டுள்ள இன்றைய நவீன தமிழ் சிறு சஞ்சிகை சூழலுக்குரிய ஒரு தீவிர வாசகன் அறிந்து வைத்திருக்கும் உலக இலக்கிய கர்த்தாக்களின் பெயர்களின் தொகையை விட, மேலும் புதிதாய் பல உலக இலக்கிய கர்த்தாக்களின் பெயர்களை அந்த வாசகனுக்கு அறிமுகப் படுத்துவதில் பெரும் பங்கு வகிக்கிறது.

இன்றைய இயந்திர யுகத்தில் உலக இலக்கியம் என்னும் சமுத்திரம் முழுவதையும் அனுபவிக்க முடியாத நிலையில், அன்று தோன்றி இன்றும் படித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தீவிர வாசகனுக்கும்

சரி, இன்று தோன்றிய உலக நவீன இலக்கியத்தை படிக்க வேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கும் ஒரு தீவிர வாசகனுக்கும் சரி, சாந்தனின் இந்த நூல் சிறந்த ஒரு வழிகாட்டி நூலாக திகழ்கிறது என்பது பறுப்பதற்கில்லை.

இவ்வாறான நூல்களை எழுத முற்படும் பொழுது ஏற்படும் இடர்வுகள் அதிகமானவை. அதன் காரணமாகப் பல தகவல்கள் தவறி விடுகின்றன.

ஆனால், நண்பர் சாந்தனின் இந்த நூல் இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம் சம்பந்தமான பல அரிய தகவல்களை அறிய முடிகிறது. இது நண்பர் சாந்தனின் விரிவான தேடலையும், கடுமையான உழைப்பையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. அதன் காரணமாக, இனிவரும் சில குறிப்புகளில் சொல்லப்படும் கருத்துக்கள் இந்த நூலில் காணப்படும் குறைகளை எடுத்துக் காட்டும் குறிப்புகளாக நோக்காது, இந்த நூலைப் படிக்க மேலும் உறுத்துணையாக இருக்கும் குறிப்புக்களாக நோக்குவது நலம் என எண்ணுகிறேன்.

ஆங்கிலம் மற்றும் உலக மொழி எழுத்தாளர்களின் பெயர்களை எழுதும் பொழுது, தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் பலர் பல முறையில் எழுதி வருவது நாம் அறிவோம். அப்படி எழுதுபவர்களிடம் தமக்கான முறையில் எழுதவதற்கு அவர்

களிடம் மொழியால் சார்ந்த விளக்கங்கள் கைவசம் இருக்கலாம். அதனால், இவர்கள் அனைவரும் தமது ஆக்கங்களில் தமிழ் அல்லாத உலக மொழி சார்ந்த படைப்பாளிகளின் பெயர்களை எழுதும் பொழுது அப்படைப்பாளியின் பெயர்களை அடைப்புக்குறிக்குள் ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடுவது நல்லது. அப்படி எழுதுவது மூலம், ஒரு வாசகனுக்கு தனது வாசிப்பு வழியாக, அந்தந்த படைப்பாளியை இனங்கண்டு கொள்ள உதவியாக இருக்கும். நண்பர் சாந்தனும் அந்த முறையைத் தனது நூலில் கையாண்டு இருக்கலாம்.

உலக இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலரின் பல படைப்புக்கள் பல்வேறு காலகட்டங்களில் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு இருக்கின்றன என்ற தகவல்கள் நமக்கு சாந்தனின் இந்த நூலில் நினைவூட்டப் படுகின்றன. அத்தோடு, சில உலக இலக்கிய கர்த்தாக்களின் நூல்கள் தமிழில் வெளிவந்திருப்பது எனக்கு புதிய தகவல்களாக இருக்க, எனது சிற்றிவக்கு எட்டிய ஒரு சில தகவல்கள் அந்த நூலில் இருக்கவில்லை எனத் தெரிந்தது. அந்த நூலை படிக்கும் வாசகர்களுக்கு உதவும் என்ற நம்பிக்கையில் அத்தகவல்களை இச்சிறிய குறிப்பில் பதிவுச் செய்கிறேன்.

ஒன்று, அல்பர்ட் கமூ (Albert Camus) [நண்பர் சாந்தன்

கையாண்டிருக்கும் முறையிலேயே அந்தந்த படைப்பாளிகளின் பெயர்களை எழுதி இருக்கிறேன்) வின் 'அந்நியன்' எனும் நாவல் 70களில் தமிழக சிறுசஞ்சிகை கழுவூடனும், ஃபிரெஞ்சு சினிமா பரிச்சயம் கொண்ட ஸ்ரீராம் என்பவரால் ஃபிரெஞ்சு மொழிலிருந்து நேரடியாக தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளி வந்திருக்கிறது. என்பது ஞாபகம். அடுத்து, பாப்லோ நெருதா (Pablo Neruda) பற்றிய குறிப்பை படித்த பொழுது அவர் ஒரு காலகட்டத்தில் சிலி நாட்டு தூதராக சில காலம் இலங்கையில் பணிப் புரிந்ததாகப் படித்ததாக ஞாபகம். மேலும், ஃபிரெஞ்சு இலக்கிய உலகில் சர்ச்சைக்குரிய எழுத்தாளராக வெளிப்பட்ட ஸ்ரீன் போல் சார்த்தர் (Jean Paul Sartre) போன்றவர்களால் போற்றப்பட்டவரான ஜெனே என்ற ஃபிரெஞ்சு எழுத்தாளர் நண்பர் சாந்தனின் பார்வையிலிருந்து எவ்வாறு தப்பினார் என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. [இவரைப் பற்றி 70களில் தருமு சிவராஜ் தமிழகத்தின் சிறு சஞ்சிகை யான 'கசுடபற' இதழில் எழுதியதாக நினைவு]

அத்தோடு, சாந்தனின் அந்த நூலின் கடைசி அத்தியாயமாக அமைந்திருக்கும் இலங்கையின் ஆங்கில எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய அத்தியாயத்தில் ஆன் ரணசிங்க (Annc Ranasinghe) பற்றிய குறிப்பைப் படித்த பொழுது எனது வாசிப்புக்கு ஒரு தெளிவு தேவைப்பட்டது. அதாவது சாந்தன்

ஆன் ரணசிங்க பற்றிய குறிப்பில் ஓரிடத்தில் ஆன் ரணசிங்க 'இலங்கை வந்தபின், தமது ஜேர்மன் இளமை கால அநுபவங்கள் யாவற்றையும் அவர் ஆறுமாத காலத்திற்கு தொடராக 'வீரகேசரி' வார வெளியீட்டில் எழுத்தினார் "என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆன் ரணசிங்க அத்தொடரை எந்த ஆண்டு எழுதினார்? என்ற கேள்வி எழுந்ததுடன், ஆன் அவர்கள் நிச்சயமாக அத்தொடரை தமிழில் எழுதி இருக்க மாட்டார் என்பது நமக்கு தெரியும் என்பதனால், அவரது அத்தொடரை அன்று மொழிபெயர்த்தவர் யார் என்ற கேள்வியும் எனக்குள் எழுந்தது.

எனது இக்கேள்விகளுக்கான பதில் கள் சாந்தன் "ஒரு அளரி - க்ளெமான்ஸ் போல் கை விடநேர்ந்த அந்த புத்தகங்களில் இருக்கக்கூடும் அதனால் என்னவோ அத்தகவல்களை சாந்தனால் பதிவு செய்ய முடியவில்லையோ என்னவோ? இவ்வளவு பெரிய பாரிய ஒரு தகவல் ஆவணத்தை தயாரித்து தரும் பணியில் இவ்வாறான சிறு சிறு தகவல்கள் தவறிப் போவது பெரும் குறைவாக கருத முடியாது. நான் முன்பு குறிப்பிட்டது போல். நான் மேலே வைத்து குறிப்புக்கள் நண்பர் சாந்தனின் இந்த நூலைப் படிக்கும் ஒரு வாசகனுக்கான உதவிக் குறிப்புக்கள்தான். அத்தோடு, நண்பர் சாந்தனின் இந்த நூல் தூண்டிவிட்ட எனது தேடலுக்கான குறிப்

புக்களாக அமைகின்றன.

மற்றபடி, ஒரு பாரிய முயற்சியான நண்பர் சாந்தனின் இந்த நூலில் சம காலத்திற்கும், ஏன் சகல காலத்திற்கும் பொருத்தமான பல செய்திகளை அன்று சொன்ன பல எழுத்தாளர்களின் கூற்று களாகப் படிக்க கூடியதாக இருக்கிறது.

அந்த வகையில் நைஜீரியாவின் முக்கிய ஒரு படைப்பாளியான சின்னுவ அச்சிபே படைப்பாளிகளைப் பற்றி கூறிய கூற்று நமது கவனத்தை கவர்கிறது. அவர் கூறுவார். "எழுத்தாளனின் உண்மைப் பணி வெறுமனே நிகழ் காலப்படப் பிடுப்போ, சித்தரிப்போ அல்ல, மாறாக, எதிர்காலத்துக்குள் ஊடுருவி நோக்கி அதற்காக மக்களைத் தயார் பண்ணுவது" என்கிறார். அடுத்த தென் கொரியாக் கவிஞன் கிம் ச்சி ஹா வின் "கடல்" எனும் கவிதையை மொழி மாற்றம் செய்து தந்திருக்கிறார் சாந்தன். அக்கவிதையைப் படித்துப் பாருங்கள். சுனாமி பேரலைகள் தந்த அவலங்களைச் சந்தித்த எல்லோரையும் அக்கவிதையில் வெளிப்படும் தீர்க்க தரிசனம் வியக்க வைக்கும் ஒன்றாகும்.

கடல்

அசைவேதுமற்று, ஆழம் தெரியாமல்

அவர் தம்முகங்களில்

கடல்.

காய்ந்தொடுங்கிய முகங்களில்

சவுக்கழத் தழும்பினில் குழி விழிந்த கண்களில் கடல்..

வரண்டு, வாய் திறவா, உதடுகளில் ஒரு போதும் திறவாத சிறைக் கதவில் கடல்...

ஆழத் தெரியாமல்

அமைதி காட்டும் கடல்.

ஆனால்,

அது ஒரு நாள் ஆர்ப்பரிக்கும்

அகிலமெல்லாம் நடுநடுங்க

அலை புரளும்

அது வரைக்கும்

ஆழத் தெரியாது,

ஊழி ஒன்று உருவாகும் வரை;

அதைப் போல், சாந்தன் எழுதி இருக்கும் இந்திய எழுத்தாளர் குஷ்வந்த் சிங்கின் "பாகிஸ்தானுக்குப் போகும் ரயில்" எனும் நாவலை பற்றிய குறிப்பை படித்த பொழுது, இன்றைக்கும் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் தம் தம் நாடுகளுக்கு விட்டுக் கொண்டிருக்கும் ரயில்களின் காட்சிகள் தவிர்க்க முடியாத நிலையில் நினைவுக்கு வந்தன.

நண்பர் சாந்தன் இந்த நூலில் அறிமுகப்படுத்தி இருக்கும் எல்லா படைப்பாளிகளிடையே ஒரு ஐந்துமை நிலவு வதைக் காணலாம். அதர்மத்திற்கு

எதிரான, போருக்கு எதிரான, மனித குல மேன்மைக்கான குரல்களாக இருப்பது தான். நான் முன்பு சொன்னது போல் சம காலத்திற்கும் சரி, சகல காலத்திற்கும் சரி, பொருத்தமான குரல்களாக மட்டு மல்லாமல், 21ம் நூற்றாட்டின் ஆரம்ப கட்டத்தில் இருக்கும் எல்லா நாடுகளின் தேவையாக இருக்கும் சமாதானத்தை வேண்டி நிற்கும் குரல்களாக இருப்பது தான். இக்கூற்றுக்கு சிறந்த உதாரணமாக நைஜீரியாவின் முன்னணி எழுத்தாளர் களின் ஒருவரான சைப்பிரியன் எனக் வென்ஸி 1976 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட “சமாதானத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்தல்” எனும் நாவல் சொல்லும் செய்தி போர்

கூழிலில் சிக்கி சமாதா னத்திற்காய் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் நமது நாடு உட்பட்ட எல்லா நாடுகளுக்கும் பொருத் தமான ஒரு செய்தியாக இருக்கிறது. அச்செய்தி இதுதான்-

“போருக்குத் தப்புவதல் பெரும் கஷ்டம்; ஆனால், சமாதானத்திற்குத் தப்புவதல் அதனிலும் கஷ்டம்!

இந்த வகையில் நண்பர் சாந்தனின் “இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்” எனும் இந்த நூல் கவனத்திற்குரிய ஓர் ஆவணம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

[இத்துடன் இத் தொடர் முற்றுப் பெற்றது]

ஆண்டுச் சந்தா

மலல்கை புதிய ஆண்டுச் சந்தா 300/- அத்துடன் ஆண்டுமலர் விலை தனி. 150/- இதுவரை சந்தாவைப் புதுப்பிக்காதவர்கள் தயவு செய்து உங்களுடைய சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டால் அது மலல்கைக்கு பேருதவியாக இருக்கும்.

காசோலை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும். காகக் கட்டளை அனுப்புவோர் Dominic Jeeva. Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

Dominic Jeeva

201/4, Sri Kathiresan Street

Colombo - 13

T.P : 2320721

(சிறுகதை)

இரண்டு மனிதர்கள்

சி. கதிர்காம நாதன்

மனவடு சம்பந்தமான கலந்துரையாடலும் பயிற்சி நெறியும் நடைபெற இருப்பதால் அதில் கலந்து கொள்வதற்குத் தாங்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளீர்கள். எனவே தாங்கள் 20.08.2005 அன்று காலை ஒன்பது மணிக்கு சமூகம் தரவும்.

நான் வரவேண்டிய முகவரியையும் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். PTSD - இது சம்பந்தமான விடயத்திற்குப் பங்கு பற்றுவது குறித்து எனக்கு சந்தோஷம் இது சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில் தான் நான் இப்போது ஈடுபட்டுள்ளேன். இது சம்பந்தமான பலரைக் கண்டு கதைத்து மருத்துவத் துறையில் சிகிச்சை செய்து வந்துள்ளேன்.

யாழ்ப்பாணக் குடர் நாட்டில் யுத்த காலத்தில் பலர் இந்த PTSD தாக்கத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளனர். எனவே இது சம்பந்தமான பல விடயங்களைக் கற்கவேண்டி உள்ளது. மேலும் பலரது அனுபவங்களைத் திரட்ட வேண்டிய தேவையும் இருந்தது. பலரை இதிலிருந்து மீட்டெடுக்க வேண்டிய பொறுப்பும் எனக்கு இருந்தது.

இப்படியான நேரத்தில் மேலிடத்தில் இருந்து வந்த கடிதம் எனக்கு உற்சாகம் ஊட்டியது. PTSD என்று ஆங்கிலத்தில் சுருக்கமாக சொல்லப்படுகின்றதை இன்னும் நீட்டி விரிவாக்கிச் சொன்னால் Post Traumatic Stress Disorder - PTSD கொடூர ஆபத்தான சம்பவங்கள். பயங்கர அனுபவங்களின் பின் உருவாக்கப்படுகின்ற உளவியல் குணங்குறிகள் நெடுக்கீட்டிற்குப் பிற்பட்ட மனவடு நோய் எனலாம். அதாவது மனவடு நோய்கள் பயங்கர அனுபவங்களின் விளைவுகள் ஆகும். இந்நிகழ்வுகள் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டமையாக அல்லது இயற்கையானவையாக இருக்கலாம்.

உதாரணமாக சொல்லப் போனால் போர்ச் சூழலில், கண்ணிவெடி, தடுப்புக்காவல் சித்திரவதைகள் பழிப்பு போன்ற வற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

வைத்தியசாலை கடமை முடிந்து வீடு நோக்கி எனது புலன் திரும்பியபோது, என்னோடு கடமை புரியும் ஊழியர் என்னை நோக்கி ஓடி வந்தார்.

“ஐயா...”

அவர் கூப்பிட்டபடியே எனக்குக் கடிதமொன்றைத் தந்தார். நான் கடிதத்தை வாங்கி உடனே பிரித்துப் படித்தேன். "PTSD" [நெருக்கீட்டுக்குப் பிற்பட்ட

சரி இனி நான் எனது பயணத்திற்காக தயார் செய்ய வேண்டும். எனது மேலதிகாரியிடம் இது பற்றி சொன்னேன். அவருக்கும் எனது கடிதத்தில் பிரதியொன்றை அனுப்பிவைத்திருந்தார்கள். இதனால் உவரும் எனக்கு உற்சாகப்படுத்தி ஊக்குவித்தார்.

நான் கொழும்பு போவதற்கு முன் என்னால் முடிக்கப்பட வேண்டியிருந்த வேலைகளை அவசரமாகச் செய்து முடித்தேன். எனது பகுதியிலிருந்து சிகிச்சை பெற்றுவரும் நோயாளிகள் (உள நல பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள்) சிலர் பூரண குணமாகியும் அவர்களை கூட்டிச் செல்ல உறவினர்கள் வரவில்லை. இது மனத்திற்கு கஷ்டமானதுதாக உள்ளது.

பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொள்கிறார்கள். எப்படியாவது “வைத்திய சாலையில் கொண்டுவிந்து தள்ளி விட்டு, தங்கள் கடமை முடிந்து விட்டதென நினைக்கிறார்களா?

உள நலம் பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பராமரிக்கச் சிலர் அக்கறைப்படுபதில்லை. உடன் சமூக சேவையாளர்களைக் கூப்பிட்டு, அவர்கள் குடும்பங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு - வீடு செல்வதற்கான நடவடிக்கைகளைச் செய்யுமாறு பணித்தேன். அதோடு மருத்துவ சிகிச்சைக்குத் தவறாது அழைத்து வந்து காண்பிக்கும்படியும் வற்புறுத்தினேன்.

கொழும்பு போகும் விடயத்தையும்

அநேகமாக ஒரு கிழமைக்கு மேல் அங்கு தங்க வேண்டியவரும் என்ற விடயத்தையும் வீட்டில் சொன்னேன், அப்பா, அம்மா உடன் யோசித்தார்கள் முகத்தில் சந்தோஷ மில்லை, கலவரம், இறுக்கம்.

“தம்பி கொழும்பிலேயே நடக்குது?”

“கட்டாயம் போகவேணுமே?”

“அங்க நீ போய் நிக்கிறது பிரச்சினையிலையே?”

“இங்கவாற சனமெல்லாம் “நாளைக்கு என்ன நடக்குமோ? என்ற பயத்தில் உடன அங்க ஓடுதுகள்.

நாடு இயல்பாக இருந்தாலும் மனது அதனை ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கின்றது. எல்லாம் காலம் காலமாக நாங்கள் பட்ட துயரங்கள், அடிபட்ட தழும்புகள் நேரில் அநுபவித்த பயங்கரமான அநுபவங்கள்

என்னதான் பார்ப்பதற்கு அமைதியாக ஆனந்தமாக இருந்தாலும் உள் மனதில் இது பொய் இது பொய்! எனக் கூச்சல் விழுகின்றது

நான் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தினேன் பயப்பட வேண்டாமென்று சொல்லி அவர்களின் கலவரத்தை அடக்கினேன். “அது சரி கொழும்பில எங்க உனக்கு “படிப்பு” நடக்குது? “அவர்கள் கடிதத்தில் “விலாசம் தந்திருக்கினம் போய்ப் பார்க்க வேண்டியதுதான்.

புறப்படுவதற்கு முன் எல்லா வற்றை

யும் ஒரு தடவை சரிபார்த்துக் கொண்டேன். டைரியில் குறித்துக் கொண்டேன். கடிதத்தில் இருந்த விலாசத்தை சிறு பேப்பரில் எழுதிச் சட்டைப் பொக்கற்றில் வைத்துக் கொண்டேன்.

கையில் பஸ்வண்டியில் போகும் போது படித்தற்கென PTSD சம்பந்த புத்தகமொன்றை எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன்.

மொத்தத்தில் எல்லாம் திருப்தியாக இருந்தது. பஸ்தரிப்பிடத்தில் சனக் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. கண்டி பிரதான வீதி திறந்த பிறகு சொல்லத்தேவையில்லை கார்கள், பஸ்கள், வான்கள் ஆட்டோக்கள், வெளிநாட்டு சனங்கள், உல்லாசப் பயணிகள் இலங்கைத் தீவின் பெரும்பான்மையான சிங்கள மக்கள்...

ரோட்டு சுமக்க முடியாம திணறியது. ஒவ்வொரு வாகனங்களும் சனங்களினால் நிரம்ப நிரம்ப அடுத்த வாகனங்களும் உசார் நிலையில் நின்றன.

இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபைக்குச் சொந்தமான மஞ்சள் நிற பஸ்வண்டி - தனது தரிப்பிடத்தில் விரைந்து வந்து நிற்க

சனங்கள் திழு, திழுவென ஒருவரை ஒருவர் இடித்துப் பிடித்துத்தள்ளியபடி பாய்ந்தார்கள், ஒரே கூம்பாடுதான்.

“இடத்தை கெதியாய் பிடியுங்கோ!”

“ஜன்னலுக்குள்ளாள் பாக்கை வையுங்கோ!”

“அம்மா இங்க வாங்கோ நான் “சிற்பிடிச்சிட்டேன்”

“எங்க மாமாவை காணேல்லை? எங்க போயிட்டார்?”

“சனியனே எழும்பாமல் இரடா”

ஒரே அமளி

நானும் ஒருவாறு அவர்களுள் புகுந்து இடத்தைப் பிடித்து இருந்தபடி மூச்சு வாங்கினேன்.

உஸ் அப்பாடா வெளியே வெயிலுமெல்ல, மெல்ல சூடேறத் தொடங்கியது.

எனக்கு இடம் ஜன்னல் கரை யோரமாக இருந்தது; கொண்டு வந்திருந்த பயணப்பொதியை மடியில் வைத்துக் கொண்டேன். கொஞ்சம் இடைஞ்சலாக இருந்தது. தலைக்கு மேலேயிருந்த “காரியலில்” தூக்கி வைத்து விட்டேன்.

கையில் படிக்க கொண்டு வந்திருந்த புத்தகமிருந்தது. கொஞ்ச நேரம் கண்களை மூடினேன். காதில் பயணிகள் போடும் சத்தம் இன்னும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. மனதினை மேலும் சாந்தப்படுத்த முயன்றேன்.

கண்களைத்திறந்தேன் - சுற்றிப் பார்த்தேன். அநேக இருக்கைகள் எல்லாம் நிறைந்து விட்டன எனக்குப் பக்கத்தில்

இடம் வெறுமையாக இருந்தது. யாரும் வரவில்லை.

வெளியிலே காலைப் பத்திரிகையை ஒருவன் கத்தியபடி விற்றுக் கொண்டிருந்தான். 'சமாதான முயற்சிகள் எச்சத் தர்ப்பத்திலும் கைவிடப்பட மாட்டாது'

இரு தரப்பினரும் அதில் உறுதியாக உள்ளனர் 'மக்கள் யுத்தமின்றி சமாதானமாக வாழ விரும்புகின்றனர்.'

நான் ஒரு பத்திரிகையை வாங்கினேன். இலங்கைப் படத்தின் பின்னால் யுத்தம் நடந்த காலத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு நடந்த கொடூரமான சம்பவங்களின் தொகுப்புக்கள் வரிசையாகத் தெரிந்தன.

குண்டு வீச்சுக்களினால் தரைமட்ட மாக்கிய குடியிருப்புக்கள்... மொட்டையாக காணப்படும் பனைமரங்கள் பற்றைக் காடுகள் மூடிப் பரவியிருக்க அதில் மறைந்திருக்கும்... பாதுகாப்பு வலயத்திற்கு உற்பட்ட எமது மூதாதையரில் பரம்பரை வாழ்விடங்கள்

புழுதி படிந்து, வெயிலில் காய்ந்து, காட்டாந்தரையில் குழியில் இன்னமும் நம்பிக்கையில் காலத்தை கழிக்கும் எனது உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட எலும்புக் கூடுகள்...

மனதிலோ சொல்ல முடியாதவலி, வேதனை உடல் முழுவதும் பயங்கரமான எரிவு. கண் முன்னே நடந்த, பார்த்த சம்பவங்கள் பெரும்பான்மை இனத்தவன்

எப்படிப்பட்டவன் என்ற தோற்றம், அவனது செய்கையின், கொடூரம்...

நாங்கள் எத்தனை தடவை சொந்த இடத்திலிருந்து துரத்தியடிக்கப்பட்டுள்ளோம். எவ்வளவு இளப்புக்கள். துயரங்கள். இதே போல் ஒரு பயணத்தில் தானே எனது தம்பி வெளியே இழுக்கப்பட்டு வெட்டிக் கொல்லப்பட்டான். பலர் மண்ணுக்குள் புதைபுண்டு போனார்கள்.

இவை இலகுவில் மறக்கக் கூடியதா? எல்லாமே மனதில் ஆழமானதாய் பதிந்த வடிக்கள். இப்போது நாம் காண்பது உண்மையான சமாதானமா? நாம் அடைய நினைத்தது அது தானா?

பஸ் வண்டி உறுமியது. நான் இயல்புக்கு வந்தேன், தலைக்கு மேலே எனது பயணப் பொதியைப் பார்த்தேன். மடியில் புத்தகம், பத்திரிகை.

ஏதோ நினைத்தவனாக வலப் பக்கம் திரும்பினேன்... பக்கத்தில் ஒருவன் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். அவன் என்னை விடத் தோற்றமாய் இருந்தான். அவன் கண்களை மூடிய படி இருந்தான். அவனது முகம் சுத்தமாக மயிர்கள் வழிக்கப்பட்டு நீளக் காற்சட்டையும், அரைக் கைசட்டையும் அணிந்திருந்தான். என்னை விட வயதில் குறைந்தவனா?

ஒரு வெறுப்புணர்வு என்னுள் எழுந்தது எப்போது இவன் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான்? எனக்குத் தெரிய வில்லை.

சரி இருக்கட்டும். நான் பறுபடி தலையை ஜன்னல் பக்கம் திருப்பினேன். பஸ் வண்டி கொஞ்சம் வேகம் பிடிக்க நடத்துனர் எங்கள் அருகே வந்தார்.

"ஐயா எங்க போறியன்?"

சொன்னேன், பணத்தினைக் கொடுத்து பயணச் சீட்டைப் பெற்றுக் கொண்டேன், எனக்கு பக்கத்தில் இருந்த வளை நடத்துனர் தட்டினார்.

"எங்க போறியன்?"

"கொழும்பு"

அவன் சொல்லிக் கொண்டு என்னைப் பார்த்து சிரித்தான், அவனுடைய பேச்சு உச்சரிப்பு வித்தியாசமாய் இருந்தது, அவன் சிரிப்பு எனக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது. ஊரில், தெருவில் நடந்து போகும் இராணுவ சிப்பாய்களின் முகங்கள் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. சில முகங்கள் இவன் முகத்தோடு ஒத்துப் போயின.

நான் அவனைத் தவிர்ப்பதற்காக வெளியே பார்வையை ஓட விட்டேன். தூரத்தில் வயலில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த மாடுகள், அப்பால் பரந்த காடுகள், விரைந்து பறந்து போகும் பெயர் தெரியாத பறவை... கை காட்டிச் சிரிக்கும் சின்னஞ் சிறுசுகள்...

இருந்தும் எனக்குள் அவன் என்னையே பார்ப்பது போன்ற உணர்வு, ஏதோ என்னிடம் கேட்கப் போகிறான் என்ற

பயம்.

நான் திரும்பாமல் யன்னல் பக்கமாய் அசையாது இருந்தேன்.

"துரை கொழும்புக்கா போறீங்க?"

இப்படித்தான். 'காவல் அணியில் கேட்டார்கள்

"எங்க போற?"

"ஏன் போற?"

"ஆமி ஐசி இருக்கா?"

காதில் எப்போதும் விழும் பழக்கமான கேள்விகள் "துரை... துரை கொழும்புக்கா போறீங்க? அவன் என்னை விடுவதாக இல்லை, எரிச்சல் வந்தது தொடர்ந்தும் காதில் போட்டுக் கொள்ள மாமல் இருக்க முடியாது. என்னில் அவனுக்கு சந்தேகம் வரக் கூடும்

"என்ன துரை கதைக்க மாட்டீர்களா?"

"ம்... கொழும்பு தான்"

எனது பதில் உயிரில்லாமல் வந்து. "துரை மிச்சம் நல்லது எதுக்கு கொழும்பு போறீங்க?" அவன் மறுபடி கேள்வி கேட்டான்.

"சே... என்ன இது..." கொழும்பு பென்றால் பேசாமல் இருக்க வேண்டியது தானே? பிறகேன் ஏன், எதுக்கு என் தேவையில்லாத கேள்வி... இன்னைக்கு

கொண்டு வந்த புத்தகத்தை படித்த மாதிரித்தான்... நான் நினைத்த மாதிரி இவன் குடா நாட்டில் எந்த காவல் அணியில் நின்றிருப்பான்?

மூளாய் -

உடுப்பிட்டி -

சுண்ணாகம் -

எனக்குக் கோபம் வந்தது. அவன் பேச்சு, செயலிருந்து அவன் பெரும் பான்மை இனத்தவன், சிங்களவன் என உறுதியானது.

நான் உசாரானேன்

"துரை ஏன் கொழும்பு போறீங்க?" அவன் விடவில்லை குடைந்தான்..

"சும்மா சொந்தக்காரரைப் பார்க்க...

"நல்லது சொந்தக்காரர் எங்க இருக்கினம்?

"வேற எங்கை வெள்ளவத்தைதான்"

"ஓ... வெள்ளவத்தை குட்டி யாழ்ப்பாணம்"

அவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பு சந்தோஷமா? எரிச்சலா? பொறாமையா? எனக்கு ஏன் சிரிக்கிறாய் என கேள்வி கேட்க வேண்டும் போல் இருந்தது அடக்கிக் கொண்டேன்.

"துரைக்கு சொந்த ஊர்?"

"இணுவில்"

அவன் கண்களால் என்னை அளந்தான். உண்மையில் இவன் யார்? என்ன தொழில்? தொழில் என்றால் எந்தவகை... ஆமியா, பொலிஸா உளவாளியா? ஆமி என்றால் இப்படி... பயணம்...?

மனது என்னவா செய்தது. கையில் வைத்திருந்த புத்தகத்தை இறுக்கப் படித்தேன். தொண்டை வரண்டு தாக மெடுத்தது உடல் வேர்த்தது இனி என்ன செய்வது?

என்னைப் பற்றி எல்லா விடயமும் அறிய விரும்புகிறான். நாளை ஒரு நாள் இவன் என்னைத் தேடிவரலாம். விசாரிக் கலாம். என்னை ஒரு காரணத்திற்காக, சம்பந்தமில்லாத விசயத்திற்காக அழைத்து கொண்டு போகலாம்!

பஸ் வண்டி போய்க் கொண்டிருந்தது. இவனிடமிருந்து எப்படித்தப்புவது? வேறு இடம் மாறி இருப்பதா? அது இப்போது சாத்தியப்படுவதாக இல்லை. அவன் மறுபடி கேள்வி கேட்க முன்...

"நீங்க எங்க போறியன்?"

"உங்கட சொந்த இடம் கொழும்பு தானோ?"

"இல்ல புத்தளம்" கொழும்பில எனக்கு வேலை. யாழ்ப்பாணத்துக்கு போக வேண்டிவரும் என்றை பெயர் பியதாசா

கொழும்பில் வேலை, யாழ்ப்பாணத் திற்குப் போக வேண்டி வருமென்றால் என்ன வேலை?

"என்ன வேலை செய்யிறியன்?"

"நான் நேவியில் வேலை..."

"ஆ... நேவியோ?..."

நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். தலையினை உடனேயே ஐன்னல் பக்கம் இழுத்துவிட்டேன். இதயம் பட படவென அடித்தது.

நேவி - கடற்படை

அடுத்த கேள்வி எனக்கு வரவில்லை கடற் படையென்றால்... எந்த வகையான வேலை? சாதாரண சிவில் உடையில் இருக்கிறான். எனது கலவரத்தை அவன் கண்டு பிடித்துவிட்டான்.

"என்ன துரை நீங்கள்... பயமா?... நான் நேவியில் மெக்கானிக்... சாதாரண மெக்கானிக்..."

அவன் எனது முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அவன் சொன்னது உண்மையா? சிலவேளை நான் கொழும்பு போவது பற்றி சொன்னது பொய் போல் இருக்கலாம்.

"ஓ... அப்படியே..."

நான் சொல்லிவிட்டு பேசாமல் இருந்தேன். ஏன் சும்மா தேவையில்லாமல் கதையினை வளர்ப்பான்?

பஸ் வண்டி போய்க் கொண்டிருந்தது. "என்ன துரை... கதையைக் காணேல்லை. நேவி என்றவுடன் பயந்திட்டீங்களே? நானும் உங்கள் மாதிரித்தான். தொழில் நேவியில், மற்றும்படி நானும் ஒரு மனுசன் பயம் வேண்டாம் கதையுங்கோ..."

அவன் தோளில் ஆதரவாய்க் கையினை வைத்தான். மனது இப்போது பாரம்குறைந்த மாதிரி இருந்தது. அவனது சிரிப்பு இயல்பாய், பொய்மை அற்று உண்மையாய்... உடன் என்னை ஈர்த்தது.

"எதுக்கு துரை கொழும்பு போறியன்?"

உண்மையைச் சொன்னேன். போவதற்கான காரணத்தையும் சொன்னேன்.

"துரை நீங்க டொக்டரா?"

அவன் எனக்கு சந்தோஷமாயிருக்கு, "நீங்க கூடப் பிறந்த சகோதரன் மாதிரி.. நல்லா படியுங்க யுத்தம் வேண்டாம்"

அவன் முகத்தில் ஏராளமான சந்தேஷம் துரை முதல்ல என்னோடு கதைக்கிறதுக்கு பயப்பட்டீங்கள்.. நான் உங்களுக்கு என்ன செய்தனான்? நீங்க எனக்கு என் செய்தனீங்கள்? "இரண்டு இனமும் வாழ வேண்டும்..."

பஸ்வண்டி சிறிது நேர ஓய்வுக்காக இடையில் நின்றது எனக்கும் ஏதாவது சாப்பிட வேண்டும் போல் இருந்தது.

அவன் என்னை இறங்கவிடாது

தானே ஒடிச் சென்று சிறு உணவுப் பொட்டலமும் சோடாவும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான். நான் கொடுத்த பணத்தினை வாங்க மறுத்துவிட்டான். அப்போது அந்தக் கேள்வி என்னில் எழுந்தது. “பியதாசா எப்படித் தமிழ் கதைக்கப் பழகினது? “என்னோட பழகிற தமிழ் ஆக்களோட கதைச்சு, கதைச்சு தமிழ் பழகிட்டன்.”

“துரைக்கி சிங்களம் வருமா?”

“பெரிசாய் வராது.”

பஸ் வண்டியின் வேகத்தில் மேலே வைக்கப்பட்டிருந்த எனது பயணப் பொதி கீழே விழுந்தது. பியதாசா அதனை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டான். அந்நேரம் அம்மா தந்த பயத்தம் பணியாரம் ஞாபகத்தில் வந்தது உடனேயே பொதியைத் திறந்து பொலித்தீனில் சுற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த பணியாரத்தில் சில வற்றை எடுத்து பியதாசாவின் கைகளில் திணித்தேன்.

அவன் ஆர்வமாக வாங்கிச் சாப் பிட்டான்.

“நல்ல ருசியாய் இருக்கு...”

சிறு குழந்தை போல் கூறினான். பஸ் வண்டி தனது இலக்கை அடைந்தது.

“துரை நீங்க இப்ப எங்க போக வேணும்...”

“பியதாசா கஸ்ரப்பட வேண்டாம்

நான் போவன்” ‘இல்ல எந்த இடமென்று சொல்லுங்கோ.’ சட்டை பொக்கற்றினுள் எழுதி. வைத்திருந்த முகவரியை எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

“அட... இந்த இடமே... சரி உங்கட பாக்கை தாங்கோ”

அவன் எனது பொதியைப் பறித்துக் கொண்டான். என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு நடந்தான். புறப்படத்தயாராக இருந்த மினி பஸ்சில் ஏறி எனக்கு முன் பக்கம் ஒருவரை இடம் மாறச் செய்து அந்த இடத்தில் என்னை அமரச் செய்து பஸ் சாரதியிடமும், நடத்துனரிடமும் துரை யைக் கவனமாய் இந்த விலாசத்தில் இறக்கி விடுங்கோ. எனக்கு வேண்டியவர். மிகவும் கவனம் நான் நேவியில வேலை செய்யிறன் கடைசியாக அவன் சொன்னதைக் கேட்டு இருவரும் பயந்தார்கள். இப்போதுதான் நான் அவருடைய பியதாசவினுடைய முழுமையான வாட்ட சாட்டமான தோற்றத் தைப் பார்த்தேன்

அவர்கள் இருவரும் பயத்துடன் இப்போதும் நின்றன கொண்டு இருக்கிறார்கள். எனக்குப் பியதாசைப் பார்க்க

முருகபூபதியின் சிறுகதைத் தொகுதி ‘**கங்கை மகள்**’ வெளிவந்து விட்டது.

ஒற்றுமை பற்றிய
உடன் பாடகர்
ஓன்றாய்த்தானிருந்தோம்

கண்ட இடத்தில்
கைகுலுக்கி
கதை பேசினோம்

எதிர்கால தேசத்தின்
எத்தனிப்புகள் பற்றியதாய்
கனவு வளர்த்தோம்

வீரம் செரிந்து
எமது மூதாதையர்கள்
பற்றியதாய்
வரலாறுகளை
சேர்ந்தே தேடினோம்
ஏழைகள் பற்றி பேசும்
ஏசி – அறை வாசிகள் பற்றி
எதிர்ப்புக்களை
பலப்படுத்தினோம்.

பிறப்புகளிலும்
இறப்புகளிலும்
உடன் பிறப்புகளாய்
கூடிக் கலைந்தோம்
மெய்பாடுகளை
தேடிய எமது

நேற்றுகள்

- நாச்சியாதீவு பர்வீன் -

இளைஞர்களை
உற்சாகப்படுத்தினோம்
வெடித்துச் சிதறிய
அணுகுண்டாய்
ஏமதான ஒற்றுமை

தூள் தூளாய் வெடித்துச் சிதறிய
இன்றுகளில்
வெவ்வேறு தேசங்களில்
மீண்டும்
கனவு வளர்க்கின்றோம்
சுயம் பற்றியதாய்

பாட்டியின் மடியிற் படுத்துக்கிடந்து
பாரதம், இராமாயணம், பஞ்சதந்திரம்,
விக்கிரமதித்தன் கதைகள் கேட்டு, எனது
பாலியவயதில் பாட்டிபோட்ட பசுனையில்
வேர் ஊன்றி இலக்கிய கர்த்தாவாக வளர்ந்
தவன் நான்.

அல்லது

அம்புலியை அழகு காட்டி பாட்டும்

பூச்சியம் பூச்சியமல்ல

03

- தெனியான் -

கதையும் இனிக்க இனிக்கச் சொல்லி பாலும் சோறும் பரிந்து எனக்கு ஊட்டி வளர்த்து
என்னை கவிஞனாக்கினாள் - எழுத்தாளனாக்கினாள் என் அன்னை.

எழுத்தாளர்கள் பலர் இப்படி தங்கள் பாலியப் பருவம் பற்றி கதைவிடுவது வழக்கம்.

எனக்குக் கதை விடத் தெரியாது.

நான் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் எனக்கும் கதை சொல்லப்பட்டு அந்தக் கதைகளை
கேட்டு நான் வளர்ந்தேன். என்பது உண்மை

அந்தக் கதைகள் எனக்கு எங்கே சொல்லப்பட்டன என்றால், இது நடந்த இடம் கள்ளுக்
கொட்டில் என்பது இன்னொரு பெரிய உண்மை.

இங்கு நான் இன்னொரு வியடத்தையும் நிச்சயம் குறிப்பிட வேண்டும்.

சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் இருந்து மேலே உயர்ந்து வளர்ந்து வந்தவர்கள், தமது
ஆரம்ப காலம் பற்றி வெளியே எடுத்துப் பேசாமல் பெரும்பாலும் மௌனமாக இருந்து
விடுவதை நான் அவதானித்து வைத்திருக்கின்றேன்.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களில் இருந்து வந்தவர்களே தங்களை இனங்காட்டிக்
கொள்ளாது மறைப்பதில் மிகத் தீவிரமாகக் காணப்படுகின்றார்கள். தங்கள் குடும்பத்தின்
ஜீவாதாரமான தொழில் இதுதான் என்பதை வெளியே சொல்லிக் கொள்ளாது மறைந்து
போலியான வெளித் தோற்றங்களைக் காட்டிக் கொள்ள முற்படுகின்றார்கள்.

நான் இவ்வாறெல்லாம் பாவனை பண்ணுவதற்கு அறியாதவன். நான் ஒரு பாவனை
மனிதன் அல்ல.

நான் கள்ளுக் கொட்டிலில் கதை
கேட்டு வளர்ந்தேன் என்றால், எனது
குடும்பத்தில் அனைவரும் முற்றும் கல்வி
அறிவற்ற தற்குறிகள் எனத் தீர்மானித்து
விடக் கூடாது.

சிறுவயதில் திட்டமிட்டு எனது கல்வி
அறிவு, ஆற்றல் என்பவற்றை வளர்த்து
தெடுப்பதற்கு வல்லவர்களான குடும்பச்
சூழல் எனக்கு இருக்க வில்லை என்பது
உண்மை.

இத்தகைய ஒரு சூழலியே கள்ளுக்
கொட்டிலில் நான் கதை கேட்டு வளர்ந்தேன்.

வட பிரதேசத்தில் தோன்றிய ஆறு
முக நாவலர் சேர். பொன். இராமநாதன்
போன்றவர்களும் அவர்கள் வழிவந்த
தமிழ்த் தலைவர்களின் பலரும் ஒடுக்கப்
பட்ட மக்களின் விரோத சக்திகளாகவே
செயற்பட்டு வந்திருக்கின்றார்கள். சமூக
ஆதிக்க சக்திகளின் வலுவான பிரதி
நிதிகளாகவும் தீவிரமாகச் செயற்பட்ட
டார்கள். இந்து மதம் சார்ந்த நிராகரிப்
புகள், சர்வசன வாக்குரிமை எதிர்ப்பு,
சமாசனசம போசன எதிர்ப்பு என தமிழ்த்
தலைவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டவர்
களின் குணம்சங்கள் பல்வேறு சந்தர்ப்
பங்களில் சாதி வெறியுடன் வெளிப்பட்டி
ருக்கின்றன.

இந்தத் தலைவர்கள் வரிசையில்
வந்தவர்தான் ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம்.
இந்தப் பொன்னம்பலமே வடபிரதேசத்துக்கு
மரவரி முறை நடை முறைப்படுத்தப்படு

வதற்குக் காரணமாக இருந்தவரெனப்
பொய்யான ஒரு கருத்து. இருந்து
வருகின்றது. சட்டசபை உறுப்பினராக
இருந்த எஸ். நடேசன் வடபகுதிக்கு மரவரி
முறை வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தைக்
கொண்டு வந்து நிறைவேற்றினார்.
1939இல் காங்கேசன் துறைப் பகுதியில்
அமலுக்குவந்த மரவரி முறை 137இல்
வடபிரதேசம் எங்கும் நடைமுறைப்படுத்தப்
படலாயிற்று.

மரவரி முறை 1936ம் ஆண்டு
வடபிரதேசத்தில் நடைமுறைப் படுத்தப்
பட்டமைக்குக் காரண கர்த்தாவாக இருந்
தவர் அவர்

வடபிரதேசத்தில் மரவரிமுறை
நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்பு,
களிறுக்கும் தொழிலில் தனிப்பட்ட
முதலாளிகள் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தார்
கள். அந்த முதலாளிகள் பொருள் படைத்த
உயர்சாதியினராகவே அக்காலத்தில்
இருந்து வந்திருக்கின்றார்கள். வடபிர
தேசத்தில் அங்காங்கே இயங்கிவந்த
கள்ளுத் தவறணைகள் அரசாங்கத்தினால்
குத்தகைக்கு விடப்படுகையில், சமூக
ஆதிக்கமும் பண்பலமும் உடைய உயர்சாதி
முதலாளிகள் அவற்றை ஏலத்தில் எடுத்து,
தங்கள் செல்வ வளத்தைப் பெருக்கிக்
கொண்டார்கள். 'குத்தகைக்காரன்' என்ற
கௌரவப் பெயரை பணத்துடன் சேர்த்துச்
சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள். கள்ளி
றக்கும் தொழிலாளர்கள் காலை, மாலை
இருவேலைகளிலும் பனை. தென்னை

களில் வியர்வை வடிய ஏறி இறங்கி உழைத்த உழைப்பை அந்தக் குத்தகை காரன்கள் சுலபமாகச் சுரண்டிக் கொண்டு போனார்கள்.

அந்தக் கொடுமைக்கொரு தீர்வாக வடபிரதேசம் எங்கும் மரவரிமுறை நடைமுறைக்கு வந்துது.

களளிறக்கும் தொழிலாளி தான் களளிறக்கும் பணைக்கு அல்லது தென்னைக்கு குறித்த ஒரு வரியை அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்தி விட்டு, கள்ளினை இறக்கி அதைத்தானே விற்பனை செய்து கொள்ளும் நடைமுறையே மரவரி முறை.

தவறணை முறை நடையில் இருந்து வந்த காலத்தில் சிறிய கள்ளுத் தவறணைகள் ஒன்று இரண்டு கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர்கள் ஏலத்தில் குத்தகைக்கு எடுத்து கள்ளிறக்குவதுடன் அவைகளை நடத்தியும் வந்தார்கள்.

எனது தகப்பனார் தமையன் 'மலடனோடு' சேர்ந்து வல்வெட்டி வன்னிச் சிகோயில் கள்ளுத்தவறணையை நிருவகித்து வந்திருக்கின்றார்.

அந்த அனுபவத்தில் மரவரிமுறை வடபிரதேசத்தில் அமுல் படுத்தப்பட்டதும், எங்கள் வீட்டில் இருந்து அரைமைல் தூரத்துக்கு அப்பால், பருத்தித்துறையில் இருந்து காங்கேசன்துறை நோக்கிக் செல்லும் பிரதான வீதி அருகே விற்பனை நிலையம் ஒன்றை நிறுவினார். தாங்கள்

தினமும் காலை மாலையில் சேகரிக்கும் கள்ளினை எடுத்துச் சென்று அங்கு விற்பனை செய்தார்.

வீட்டில் வைத்து கள்ளு விற்பனை செய்வது எங்கள் குடும்பத்து வழக்கமல்ல.

தந்தையாருக்கு அவரது கள்ளுக் கொட்டிலில் இருந்து கள்ளு விற்பனை செய்வதற்குப் பொறுப்பான ஒரு ஆள் கிடைக்கவில்லை

எனது தமையன் தனது கல்வியில் அதிக அக்கறை காட்டாது காலத்தை வீணாக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவரைத் தமது தமக்கையின் மகன் குத்தகை எடுத்திருந்த மூதூர்க் கள்ளுத் தவறணைக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டார்.

நான் பாடசாலையில் இருந்து வீட்டு வந்த பிறகும், விடுமுறை நாட்களிலும் தகப்பனாருக்கு உதவியாக அவரது கள்ளுக் கொட்டிலுக்குப் போவதற்கு ஆரம்பித்தேன்

கள்ளுக் கொட்டிலுக்கு வந்து குடிக்கின்றவர்களில், எத்தனை அற்புதமான மனிதர்கள் இருந்தார்கள்!

ஒழுக்க சீலர்கள், அறிவாளிகள், கல்விமான்கள், மனிதாபிமானிகள், கலைஞர்கள், நடிகர்கள், மந்திரவாதிகள், சண்டியர்கள், பொய்யார்கள், திருடர்கள் என... எத்தனை மனிதர்களை அந்தச் சின்ன வயதில் நான் சந்தித்திருக்கின்றேன்!

பாகவதர்ப்பாணியில் தலை மயிர் வளர்த்து விட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு கிழவர் வல்வெட்டித்துறையில் இருந்து மாலை நேரம் தினமும் அங்கு வந்து சேருவார். நரைத்த தலை மயிர் இப்படி பால் போல வெண்மையாக இருக்கும் என்பதை அவருக்குப் பிறகு நான் இதுவரை கண்ட தில்லை. அவரைக் கண்டு கொண்டால் பத்து வயதுச் சிறுவனாக இருந்த என் மனதுக்கு ஒரே கொண் டாட்டம்.

நான் ஓய்வாக இருக்கும் சமயங்களில் எல்லாம் அவர் முன்பாகப் போய் அமர்ந்து கொள்வேன். உடனே எங்களுக்கு முன்னுள்ள மணலைக் கூட்டி சிறு பிட்டி ஒன்று கட்டுமாறு அவர் எனக்குச் சொல்லுவார். கட்டி முடிந்ததும் அவர் சொற்படி மூன்று கற்களை எடுத்து அந்த மணற் பிட்டிக்குள் புதைத்து வைப்பேன்.

அவர் தனது கையை நன்றாக விரித்துக் காட்டிய பிறகு, அந்தக் கையினால் அந்த மணற் பிட்டிமேல் பட்டும் படாமலும் இரண்டு மூன்று தடவைன் மெல்லத் தடவி விடுவார்.

பின்னர் மணலைக் கிளறிப் பார்க்கும் படி அவரிடம் இருந்து ஆணை பிறக்கும்

நான் அந்தப் பிட்டி மண்ணைக் கிண்டிக் கிண்டிக் தேடுவேன்.

என்ன அதிசயம் நான் புதைத்து வைத்த அந்தக் கற்கள் அங்கு இருக்கவே இருக்காது.

மீண்டும் அந்த மண்ணைக் கூட்டி பழையபடி பிட்டி ஒன்று கட்டுமாறு தெரிவிப்பார்.

தனது கையை விரித்து முன்போலச் செய்து முடித்து விட்டு, திரும்பவும் அந்த மண்ணைக் கிளறிப் பார்க்குமாறு சொல்லுவார்

மீண்டும் மொரு அதிசயம்! அந்தக் கற்கள் மூன்றும் மணலுக்குள் இருந்து என்னைப் பாத்துச் சிரிக்கும்.

அவர் செய்து காட்டிய அந்த அதிசயம் கண் கட்டு வித்தை என்று அப்பொழுது எனக்குச் சொன்னார்கள்.

அது என்ன வித்தையோ! அன்று என் மனதில் உண்டான வியப்பில் இருந்து இன்றும் என்னால் விடுபட முடியவில்லை.

கள்ளுக் குடிப்பதற்கு வந்தவர்கள் எல்லோரும் இரவு நேரம் அங்கிருந்து ஒவ்வொருவராகக் கிளம்பிப் போய் விடுவார்கள். எனது தகப்பனாரும் பெரிய தகப்பனாரும் தங்கள் தொழில் முடித்து வந்து சேருவதற்கு அதிக நேரமெடுக்கும்.

அந்தச் சமயங்களில் எல்லாம் அவர்கள் திரும்பிவரும் வரை எனக்குத் துணையாக ஒருவர் அமர்ந்திருப்பார்.

அவரை 'ஆட்டுக்காரன்' என்றும் 'ஆட்டுக்காரக் கணபதியான்' என்றும் மதிப்புடன் எனது தகப்பனார் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவார்.

ஆட்டுக் காரன்' என ஒரு பட்டப் பெயர் என்ன காரணத்தினால் அவருக்கு வழங்கி வந்தது என்பது இன்றுவரை எனக்குத் தெரியவராதது.

நடுத்தர உயரமும் சுமாரான உடற் கட்டுமுடைய அழகான சிவந்த கிழவர் தலையில் சின்னஞ் சிறிய ஒரு குடுமி போட்டிருப்பார். அரையில் கட்டிய வேட்டியின் மேல் சிறிய ஒரு துண்டு சால்வையாகச் சுருக்கிக் கட்டியிருப்பார். மிக நிதானமாக மெல்ல அடி எடுத்து நடப்பார். வாய் திறந்து ஆறுதலாக மிக மென்மையாகப் பேசுவார்.

எனது தகப்பனார் பெரிய தகப்பனார் அங்கு வந்து சேருவதற்கு முன்னர், எனக்கு நித்திரைத் தூக்கம் வந்து விடக் கூடாது என்னும் அக்கறை அவருக்கு அப்பொழுது இருந்தது.

ஆனால் தினமும் எனக்குப் புதுப்புதுக் கதைகள் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். அத்தனை கதைகள் அப்படி அவருக்குச் சொல்ல முடிந்தது என்பது உண்மையில் பெரிய அதிசயந்தான். ஒரு நாள் சொன்ன கதையைத் திருப்பி அவர் எனக்குச் சொன்னதில்லை. அந்தக் கதைகளை யாரிடமோ அவர் கேட்டு அறிந்து வைத் திருந்து பின்னர் எனக்குச் சொன்னா ரெனக் கருதவும் இடமில்லை. அவரைப் போல வேறுயாரால் அத்தனை கதை களைச் சுவையாக எடுத்துச் சொல்ல முடியும்.

எல்லாம் அவர் உள்ளத்தில் ஊறிப் பீறி எளிப்பட்ட கற்பனையின் ஊற்றுக்கள் தான். அந்தக் கதைகளை உபகதைகள் என்ற பெயரில் அவர் எனக்குச் சொல்லி கொண்டிருந்தார். கற்பனைக் கதைகள் என்பதை உபகதைகள் என அவர் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டுமென என்று நான் கருதுகின்றேன்.

அவர் ஒரு கலைக் களஞ்சியம்

அவரிடம் கள்ளுக் கொட்டிலில் இருந்து கதை கேட்டு வளர்ந்தவன் நான்.

பத்துவயதுச் சிறுவனாக இருந்த என் உள்ளத்தில் அவர் விதைத்த விதைகள் வளர்ந்த கற்பனைகள் அந்தக் காலத்திலேயே என்னுள் முளை கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டன.

எனது தந்தையின் கள்ளுக் கொட்டிலுக்கு அண்மையில் வயது முதிர்ந்த ஒரு கிழவி அக்காலத்தில் வாழ்ந்தாள். அந்தக் கிழவி வல்வெட்டித் துறையில் இருந்து வந்து பொலிகண்டியில் திருமணம் செய்து கொண்டவள். அந்தக் கிழவியின் கணவனை நான் கண்டதில்லை. அவர் பல ஆண்டு களுக்கு முன்னரே இறந்து போனார் என்று சொல்லக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்.

கிழவி தட்டை வடை சுட்டு, பனையோலைப் பெட்டியில் வைத்து தலையில் சுமந்து திரிந்து அவற்றை விற்று வாழ்வை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தக் கிழவி சுட்டு விற்ப வடை போன்று அளவில்

பெரியதும் சுவை மிகுந்ததுமான தட்டை வடைகளை நான் இதுவரை வேறெங்கும் உண்டதில்லை, வடமராட்சியின் விசேட தயாரிப்பு இந்தத் தட்டை வடை, வடமராட்சி வடைகளுக்கும் அந்தக் கிழவி சுட்ட தட்டை வடைகள் அதி விசேடம்.

தென்னை மரங்கள் நிறைந்த ஒரு காணிக்குள், ஒரு மூலையில் இருந்த குழியில் அவள் வாழ்ந்து வந்தாள். அவள் வாழ்ந்த நிலம் அவளுக்குச் சொந்தமானதல்ல. இரவல் நிலத்தில் அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு ஆண் பிள்ளைகள் இருவர் இருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் அவளோடு சேர்ந்து வாழாது தொழிலின் பொருட்டு திருகோணமலைப் பகுதியிலே அல்லது வேறெங்கோதான் வாழ்ந்து வந்தார்கள். பிள்ளைகள் இவளைக் கவனிப்பதில்லை என்றும் உற்றையவர்கள் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கின்றேன்.

அந்தக் கிழவி சிலநாட்களில் தனது குழியில் இருந்து ஒப்பாரி சொல்லி அழுவதற்கு ஆரம்பிப்பாள். காலையில் அழுவதற்கு ஆரம்பித்தால் பொழுது மங்கி மறையும் வரை தொடர்ந்து அவள் அழுது கொண்டிருப்பாள். அவள் மார்பில் அடித்துக் கொள்ளும் சத்தமும் இடையிடையே கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். வியாபாரம் செய்வதற்கும் அன்றைய தினம் அவள் வெளியே போக மாட்டாள். அவள் குழியைச் சேர்ந்தே போய், ஓயாது தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருக்கும்

அவளிடம் கேட்டு, வடை வாங்கவும் இயலாது.

அவள் தன் குழியில் அன்று அடுப்பு மூட்டுவதும் சந்தேகந்தான்.

வாரத்தில் ஒரு தடவையாவது இப்படி அந்தக் கிழவி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அவள் அழுகரல் கேட்டால் நான் உள்குள்ளம் துடித்துப் போவேன்.

அவள் பிள்ளைகளை மனதில் வைத்து கொண்டிருப்பேன்.

ஓடிச் சென்று அவள் அழுகையை நிறுத்த வேண்டும் போல அப்பொழுது எனக்குத் தோன்றும் அப்படியான இரண்டொரு சமயங்களில் கையில் காசை எடுத்துக்கொண்டு அவள் குழியை தேடிப் போயிருக்கின்றேன்.

ஒருவன் தன் பின்னால் வந்து நிற்பதைக் கண்டு கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளாது அவள் தன் பாட்டில் கண்ணீர் வடித்து அழுது கொண்டிருப்பாள்.

நான் சற்று நேரம் அங்கு தரித்து நின்று வீட்டு, பின்பு ஏமாற்றத்துடன் தலை குனிந்து திரும்பி விடுவேன்.

அது நடந்து மறுநாள் காலையில் தலையில் வடைப் பெட்டி சுமந்து கொண்டு அவள் வெளியே வருவாள்

நான் ஓடிச் சென்று அவளிடம் காசு கொடுத்து முதல் ஆளாக வடை வாங்கிக் கொள்வேன்.

நான் அவளுக்கு உதவி செய்கி
ன்றேன் என்ற நினைப்பு அப்பொழுது
எனக்கு மனதில் இருந்தது.

அவள் கதையை நான் எழுத
வேண்டும் என்னும் எண்ணம் ஒரு நாள்
திடீரென எனக்கு மனதில் தோன்றியது.

பள்ளிப் பாடம் படிப்பதை விட்டு அவள்
கதையை நான் எழுத ஆரம்பித்தேன்.

காலை நேரந்தான் அவள் கதை
ஆரம்பமாகிறது

அவள் கண்ணீர் விட்டு அழுவதற்குத்
தொடங்கும் நேரந்தானே, அவள் கதை
தொடங்கும்!

காலைப் பொழுது புலரும் அந்த
நேரத்தை காட்சிப் படுத்தி பல தடவைகள்
திரும்பத் திரும்ப எழுதினேன். எனக்கு
முடியவில்லை சளித்துப் போனேன்.

“பாலபாடம்” அந்த நூலின் முதல்
பாடம் “காலைக் காட்சி” என்பது பிறகுதான்
எனது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது உடனே

பாலபாடத்தை எடுத்த காலைக் காட்சியில்
இடம்பெற்றிருந்த சூரிய உதயம் பற்றி
வர்ணனைகளை முதலில் எழுதினேன்.

அதனைத் தொடர்ந்து மிகுதிக்
கதையை அந்தக் கிழவியின் கதையை
எழுதி முடித்தேன்.

அழுது கொண்டிருக்கும் அந்தக்
கிழவியின் துயரம் தாங்காது அந்தப் பிஞ்சு
வயதில் நான் உள்ளத்தால் அழுது கொண்டு
அவள் கதையை எழுதி முடித்தேன்.

இன்றும் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்
டிருக்கும் மக்களின் கதைகளை நான் எழுதிக்
கொண்டிருக்கும் வேளையில் எல்லாம்
உள்ளூர் அழுது கொண்டிருதான் இருக்கின்
றேன்.

அழுது கொண்டிருந்த அந்தக்
கிழவியின் சோகக் கதையான் எனது
முதற்கதை

அது அச்சேறாத கதை

(வளரும்)

A.R.R. HAIR DRESSERS

89, St. Mary's Road
Mattakuliya
Colombo - 15.

முற்றிலும் குளிரூட்டப் பெற்ற சலூன்

தொலைபேசி : 0777 - 790385

என் வாழ்வு தோன
உனதாளுகையின்
நியாயாதிக்கத்திற்கு மேல்
உன் எதேச்சாதிகாரங்களை
அப்படியே
கட்டவிழ்த்து விடுகிறாய்

ஒரு காளையாய்
என் கணாக்களில்
எகிறி மிதித்து
உனது சுகங்களை
பெருக்கிக் கொள்கிறாய்.

என் உணர்வுகளை
கத்தறித்து - உன்
கூண்டுகளில்
சிறை வைக்கிறாய்.
என் கண்களில்
துயரங்களால் துளிர்க்கும்
கவிதைகளை
கானல் எனக்ணிக்கிறாய்.

விளக்கினடியில்
விழும் விட்டிலாய்
மரண வதையை
ஏவுகிறாய்.

என் மெய்யில் படித்த
எந்நகச்சக்கமான
ரணத் தழும்புகள்
விம்மியழும் ஓலம்
ஊருக்கே கேட்க

உனக்கு மட்டும்
கேட்பதாயில்லை.

நான் சிரம் தாழ்த்தியிருப்பதால்
நீ குட்டிக்கொண்டிருக்கும்
கசப்பான அநுபவங்களை
இனிமேலும்
எதார்த்தமாக
அடையாளப் படுத்துவதை
வாபஸ் பெறுகிறேன்.

சித்திர வதையின்
உச்சியில்,
வக்கிரத்தின்
உக்கிரத்தில்
என் குரல் வளையை
நெரித்துப் போடும்
உன் அதிகார வலுவுக்கு
நான் இனியும்
உடன்பாடில்லை.
நீ அறைந்து விட்ட
சுமையை
சுமப்பதைத்தவிர.

- இனியும்

உடன்பாடில்லை

-

- எல். வஸீம் அக்ரம்

நோன்பு என்று பாராமல் இன்றும் எனது காரியாலயத்தை, வெவ்வுக் கட்டியைச் சுற்றி ஏறும்பு மொய்ப்பது போல பெரும் சனம் முற்றுகையிட்டிருந்தது. வேறென்ன? சுனாமிப்பட்டானம் தான்! திருவாளர் சுனாமியார் பொங்கிச் சீறியெழுந்து, ஒரு சில நிமிடங்கள் பேயாட்டம் ஆடிவிட்டு நல்ல பிள்ளையாய் போயே விட்டார். மாதங்கள் பல கடந்தாலும், அவர் தொடக்கி வைத்த அந்த தலைவலி இருக்குதே, திருகுவலியாய் மாறி அத்தனை நிம்மதியையும் மொத்தமாய் புதைத்து விட்டது.

ஓய்வு கிட்டும் போதெல்லாம் மேத்மாவின், ரகுமானின் புதுக்கவிதைகளில் மூழ்கிக் கிடப்பேன். அந்தக் கவிதை வரிகள் தரும் புல்லரிப்பு; ஆனந்த உணர்ச்சிகளின் பாய்ச்சல் அரட்டை அரங்கு விசுவின் குறும்புத்தனத்தில் பிறக்கும் உல்லாசத் துள்ளல்; மெட்டி ஒலியின் கெட்டிமேளம், கோமதி நாயகத்தின் கோணல் பேச்சு; அரசியல் வாராந்த

சுனாமி
நாளைப்போது...

- திக்குவல்லை ஸப்பான்

எத்தனையோ ஆக்கங்களை வளரவிடாமல் குறைப் பிரசவத்திலேயே சின்னா பின்னமாக்கி விட்டார்கள் இந்தச் சுனாமிச் சூரர்கள். இவர்களது ஒரே குறி, இலக்கு நிவாரணப் பொருட்கள் தான் ஒரு காத்திரமான படைப்பின் பெறுமதி இவர்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது? குறைந்த பட்சம் ஒரு மரபுக் கவிதையையாவது ரசிக்கத் தெரியுமா? அரிசி, மா, பருப்பு தவிர வேறு எந்த புண்ணாக்கும் புரியாத ஜென்மங்கள்!

திருவாளர் சுனாமியார் அத்தோடு சும்மா நின்றாரா?

அமைதியான எனது குடும்பத்துக்குள்ளேயே பெரும் சுனாமியைக் கிளப்பி விட்டுப்

கிசுகிசு எல்லாம் இந்த சுனாமியோடு விசுபிசுத்து போய்விட்டது.

ஆறுதலாக அமர்ந்து, ஒரு சிறுகதை எழுதலாம் என்று பேனாவைத் தூக்கினால் போதும், இந்த சுனாமிச் சுல்தானிகள் நிம்மதியாக எழுத விடுகிறார்களா? வானத்தில் பறக்க ஆரம்பிக்கும் கற்பனைச் சிறுகை என்னமாய் முறித்து ஒடிக்கிறார்கள் அலை அலையாய் வந்து செஞ்சை நனைத்து விடும் இலக்கிய ஊற்றை மறித்து அணை கட்டுகிறார்கள். எனது

போயே போய்விட்டார். நான் படும் பாடு அல்லாஹ்வுக்குத்தான் வெளிச்சம். அவரது வருகைக்குப் பிறகு குடும்ப நேர சூசியின் முன்னே தலை கீழாகி விட்டது.

அலுவலகத்திலிருந்து வரும்போது, வாசற்படியிலே எனக்காக தவமிருந்து, கண்ட மாத்திரத்திலேயே மலர்ச்சியோடு 'ஓபீஸ்' பையை பவ்வியமாய் வாங்கிக் கொள்வாள் என் சுகதர்மினி கரீமா ஆவிபறக்க அவள் தரும் 'மீ'யை உறிஞ்சிய மாத்திரத்திலே உடம்பில் ஒட்டியிருக்கும் களைப்பெல்லாம் இறக்கை கட்டி எங்கோ பறந்து விடும். அப்புறம் எங்கள் பேச்சு இலக்கிய உலகை ஒரு 'ரவுண்ட்' வரும் இன்றைய எழுத்தாளர்களோடு என்னை சிலாகித்துப் பேசி, முருங்கை மரத்தின் உச்சாணிக் மொம்பரில் ஏற்றி விடுவாள். அவளுடைய முகஸ்துதியில் நான் சிலிர்த்துப் போவேன் மனைவி அமைவ தெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரம் என்று சும்மாவா சொன்னார்கள்?

'சரியாக இருந்தால் - உன் மனைவி உன் வாழ்வில் சரிவுகள் இல்லை புன்னகை இருந்தால் - உன் மனைவிக் கு புண்கள் இல்லை உன் வாழ்வில்' என்ற இலக்கியத் தென்றல் அடியாரின் வரிகள் மனைவியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் தோன்றும்.

ஆனால் இந்த சுனாமியாரின் திடீர் வருகைப் பிறகு மனையாளின் போக்கே மாறிவிட்டது. இறைவன் கொடுத்த

வரத்தை சுனாமியார் கொடுத்த வரமாக்கி விட்டு பாட்டுக்குப் போய் விட்டார். அப்பாவி நான் தான் மாட்டிக் கொண்டு தவிக்கிறேன்.

நேரகாலத்தோடு வீடு சென்று இனிய இல்லாளினதும், அன்புச் செல்வங்களினதும் வதனங்களைப் பார்த்த காலம் வழுகிப் போய் விட்டது. நிவாரணப் பத்திரம், பணக்கொடுப்பனவு, வசிப்பிட சேதம் சம்பந்தமாக உயர் அதிகாரிகள் கேட்கும் அறிக்கைகளை உடனுக்குடன் ஒப்புவிக்கும் கம்யூட்டராக மரத்து விட்ட போது, மனைவி என்ன? பிள்ளை குட்டிகள் என்ன?

சாமக் கோழி கூட நன்றாகத் தூங்கி யெழுந்து நெட்டிமுறித்த பிற்பாடு தான், நான் வாசற் கதவைத் தட்டுவேன் என் வருகைக்காக காத்திருந்த நிலைபோய், நான் அவன் வருகைக்காக வெளியே கொக்காயி வாடி நிற்கும் அவல நிலை எனது பொறுமையை நீண்ட நேரம் சோதித்த பிறகே, தட்டில் கதவு பொட்டென்று வாய் பிளந்து என்னை உன் வாங்கி படாரென்று சாத்திக் கொள்ளும் ஒங்கிக் கன்னத்தில் அறைந்தது போலிருக்கும் ஆவி பறக்கின்ற 'மீ' விடை பெற்று, சுடு சொற்கள் இல்லக் கிழித்தியின் வாயி லிருந்து சிதறித் தெறிக்கும்.

"ஓங்களுக்கு மட்டும் தான் காலம் வரையில் வேல.. ஓங்குள் போன்ற வங்களுக்கு எதுக்.. பொண்டாட்டி... புள்ள

குட்டி போங்க - போய் சுனாமியையே கட்டிக்கோங்கோ... இங்க எதுக்கு வாரீங்க?"

எனக்குப் பதிலளிக்கவா முடியும்? திணறியபடியே அங்கும் இங்கும் பார்த்தேன். என்னை இந்த இக்கட்டில் மாட்டி விட்ட கனம் சுனாமியார் கை கொடுப்பாரா என்பதற்காகத்தான் அந்தத் தேடல்! ஆசாமி நின்றால் தானே?

மனைவியிடம் எனக்குப் பிடித்தது அவளது அழகிய கண்கள், தாஜ்மஹால் பளிங்கு மோவாய். அந்தக் கண்கள் தீக்கங்காய் கொப்பளிக்க, மோவாயை இடித்து கந்தகப் பார்வை பாரித்தபோது வயிற்றைக் கலக்கியது.

"என்ன நான் சொல்றது கேட்குதா... மத்தவங்களும் இருக்காங்க ஓங்களப் போல வேல வேல என்று மாய்றாங்களா? இங்க நான் தனி ஒருத்தியா இருந்து படுகிற பாடு. நோம்பு வருது. கடை கண்ணிக்குப் போய் சாமான் வாங்கோணும் காய்ச் சோணும் கழுவோணும் இடிக்கோணும் அரைக்கோணும்... எவ்வளவு வேல இருக்கு கொஞ்சமாவது இதப்பத்தி யோசன இருக்கா..."

குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றி ஒரு வாங்கு வாங்கினாள். எனது தரப்பு நியாயங்களை முன் வைக்க விட்டால் தானே? வக்கீலும் அவளாச்சு, நீதிபதியும் அவளாச்சே!

என் துணை மயில் கரீமா தனது

இனிய குரலில் ஒரு பேச்சு உரைக்க மாட்டாளா? என்று ஏங்குவேன் அப்படி யானவனை பேய்ச்சுரைக்காயாக மாற்றி விட்ட சுனாமியாரை நினைக்கும் போது மனம் கரித்துக் கொண்டியது.

நான் ஒபீஸிலிருந்து வரும் போது கைப்பொருளுக்காக இளையவன் காத்துக் கிடப்பான் இப்போது வீட்டுக்குப் போகும் போதெல்லாம் அவன் நித்ரா தேவியின் அணைப்பில் இருப்பான். குறட்டைச் சத்தம் தாம்பூரா சுருதிபோல கேட்கம். அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் சோகம் குப்பொன்று கழிந்து கொள்ளும் குடும்பத்தின் மகிழ்ச்சியையே துறக்க டிகிரும் அளவுக்கு ஸ்ரீமான் சுனாமியாரின் திக் விஜயம் அமைந்து விட்டது என்றால்

கணவன், மனைவியிடையே ஆயிரம் சிக்கல்கள் இருக்கும். பேச்சு வார்த்தை மூலமோ, புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் மூலமோ சமாளித்து விடலாம் எவ்வளவுதான் பிரச்சினை வந்தாலும், எனக்கு ஏதும் பாதிப்பு வராமல் கவச குண்டலமாய் காப்பவளாச்சே! ஆனால் இந்த சுனாமி உருவாக்கி விட்ட சுக்ராசாரியார்கள் இருக்கிறார்களே! அவர்கள் போடும் வேடத்தைத்தான் சகிக்க முடியவில்லை. என்ன அபாரமான உயிர்த்துடிப்புள்ள நடிப்பு பெரிய குணசித்திர நடிகர்கள் கூட இவர்களிடம் பிச்சை வாங்க வேண்டும்.

மனதில் அந்த சம்பவம் மறு ஒலிபரப்பானது

அன்று காரியாலயத்தில் சுனாமி அலுவலில் மூழ்கிக் கிடந்தேன். பாதிக்கப் பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே நிவாரணம் என்ற உறுதிப் பாட்டில் ஊன்றிக் கிடந்தேன்.

"ராலஹாமி..."

சற்று உரத்த சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்தேன். எதிரே ஊரின் பெரும் புள்ளியான சாலி முதலாளி 'சினிமாஸ் கோப்' சைஸ் உடம்பு சிகரட்புகையும் இதழ்கள் ஊடுருவும் கண்காணிப்புப்பார்வை கட்ட பொம்மன் மிசை.

"இது உங்களுக்கே நியாயமா? உதவி பெறுவங்கட பட்டியல் ஏன்ட பெயராக் காணம். விசாரிக்கத்தான் வந்தன்"

ஆங்காரமாய் சீறினார் அவர்.

ஊருக்கே நிவாரணம் கொடுக்க வேண்டியவர். நிவாரணம் கேட்டு வந்திருந்தார். எனது முகவாசலில் ஆச்சரியத்தின் தெளிப்பு அவரது வீடு கூட மிக உயர்ந்த மேட்டிலேயே அமைந்திருந்தது எல்லோரும் எடுக்கிறதைப் பார்த்ததும் மனுஷனுக்கு தாங்க முடியவில்லை போலும். ஐயா, சுனாமியாரே! நீர் பொல்லாத ஆள்தான் என்னமாய் மனுஷர்களை மாற்றி விட்டீர்?

"முதலாளி பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மாத்திரந்தான் நிவாரணம்... தவறாகக் கொடுத்த நாங்கதான் மாட்டிக்குவம்"

நான் எனது பக்க நியாதத்தை முன் வைத்தேன் பாவி மனுஷனுக்கு விளங்கி னால்தானே?

"நீங்க மட்டும் தான் சட்டம் பேசறீங்க" கடல் தண்ணி கால்ல படாதவங்களும்த உதவி எடுக்குறாங்க அரசாங்கத்தால தாரது அத நிப்பாட்ட உங்களுக்கு என்ன சொரிச்சல்."

முதலாளி தனது கடைசி அஸ்திரத் தை உபயோகிப்பது போல, கையடக்கத் தொலைபேசியில் பொத்தான்களை வேக வேகமாய் அழுத்தி யாருடனோ தொடர்பு கொண்டார் தொலைபேசியை என்னிடம் நீட்டினார்.

"இந்தாங்கோ உங்களோட பேச ணுமாம்"

குழப்பம் மண்டிய கண்களையோடு தொலைபேசியைச் கையில் எடுத்தேன். மறுபுறம் ஓர் அரசியல் வாதியின் சொர சொரப்பான குரல்.

"இங்க பாருங்க முதலாளி. நம்மட ஆள் போன இலக்ஷன்ஸ் நிறைய சபோர்ட் பண்ணினவரு. அவர்ட விஷயத்த செய்து கொடுங்க. ஏதாச்சும் பிரச்சின வந்தா நான் பார்த்துக்கிறேன்"

நான் செய்வதறியாது வெளிறிப் போக. முதலாளி முகத்தில் நமட்டமாக ஒரு சிரிப்புப் புறப்பட படியிறங்கிப் போனார்.

ஐயா சுனாமியாரே... தாங்கள் வந்தாலும் வந்தீர்கள் போகும் போது இதுவரை கட்டிக்காத மதிப்பு மரியாதை அனைத்தையும் அள்ளிட்டுப் போயிட்டீங்களே! தாங்கள் மேலான வருகைக்குப் பிறகு இந்த மனுஷருக்கு காசுதான் பெரிசா போச்சு

மனம் ஒரு கணம் கேவியது.

சுனாமியாரைப் பற்றி பெரிதாகக் குற்றச் சாட்டுக்களை அடுக்கிக் கொண்டு போவதாக தப்பாக எடைபோட வேண்டாம். மனிதர்களைச் சரியாக இனங்காட்ட வைத்த பெருமை மாண்பு மிகு சுனாமியாரையே சாரும். கடலைப் பெருக்கெடுக்க வைத்த அதே கணம் நீர் வழந்த பிறகு, மடிந்தவனை எறி மிதித்துக் கொண்டு நிவாரணங்களுக்காக முண்டியடிக்க வைத்த மகத்து வமும் அன்னாரையே சாரும் பாதிக்கப் பட்டவன் பச்சைத்தாள்களை எண்ணுவதை சகிக்க காட்டாமல் தாங்களும் பெற வரிந்து கட்டிப் புறப்பட்டு அழிச்சாட்டிய பேர் வழிகளை, பொய் முகங்களை வைத்துக் கொண்டு போலிச் சிரிப்பு சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் முகவரியில்லாத முகங்களை, தெரிந்து தெரிந்து தப்பைப் பண்ணி விட்டு சப்பைக் கட்டுக் கட்டுகின்ற சித்தரிகளை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் அல்லவா திருவாளர் சுனாமியார் ஆசாமி சாமானியப் பட்ட ஆள் அல்ல என்பதை நன்கு புரிந்திருப்பீர்கள்.

சொல்ல வந்த விடயத்தை விட்டு விட்டு எதையெதையோ கிளறுவதாக கூறியது ரூபகம் தானே? உள்ளே நுழைந்தேன் என்னைப் போலவே காய்ந்து தேய்ந்து போன 'ஓபீஸ்' பையை ஒரு மூலையில் வைத்தேன்.

வந்தவர்கள் வழமையான சுனாமி 'ரிகார்டை' ஒலிபரப்பினார்கள். புனித நோன்பு என்ற கூடப் பார்க்காமல் அவர்கள்

புழுகுகின்றவற்றைக் கேட்கும் போது பற்றிக் கொண்டு வந்தது. நோன்பென்றால் தவிர்த்தல், தடுத்துக் கொள்ளல் என்று பெரிதாக வாய்ப் பந்தல் விரிப்பார்கள் ஆனால் இங்கோ பொய்த் தகவல்களை சமர்ப்பித்து நிவாரணம் பெற நீண்ட 'கியூ' நிற்பது போன்ற காட்சி.

வந்த கூட்டம் கோரிக்கைகளை சமர்ப்பித்து விட்டு நம்பிக்கையோடு நகர்ந்து விட்டது. நான் கைக் கழுகாரத்தைப் பார்த்தேன் சிறிய முள் நான்கைத் தொட்டு நின்றது புறப்படத் தயாரானபோது ஒரு நபர் எட்டிப் பார்ப்பது தெரிந்தது. சரீப் நானா! ஊருக்குள் 'ரொய்ட்டர்' என்று விருது பெற்றவர்

"என்ன சரீப் நானா... என்ன விஷயம்...?" எனக்கு போக வேண்டிய அவசரம்.

"ராலஹாமி உங்களோட கொஞ்சம் பேசணும்" மிகவும் தழைந்த குரலில் சொல்லியபடியே எனக்கு முன்னால் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார். மூக்குக் கண்ணாடியை சரியாகப் பொருத்திக் கொண்டு ஆசை மின்னல் அடிக்கும் முகத்தோடு என்னை நோக்கினார்.

"இந்த விஷயத்துக்கு நீங்க ஓப்பம் வெச்சா சொனையா ரெண்டு லட்சம்... என்ன சொல்றீங்க...?"

சரீப் நானா எதற்கோ தூண்டிவிட்டார். நான் முகத்தில் கருமை பரவ அவரை வெறித்தேன். நெற்றிக்கண்ணால் கூடாத குறைதான். காது மடல்கள் ஜீவ்வென்று சூடேறின.

"சொல்றேன்று தப்பா எடுத்துக் காதீங்க... நேர்மையா நின்ற உங்களுக்கு நல்ல பேரா கெடைச்சது? உங்களுக்கு எதிரா எத்தன பெட்டிஸன் முறைப்பாடு அதுமட்டுமா? அரசியல்வாதிகளுக்கிட்ட வேறு வாங்கிக் கடனைங்க. மத்தவங்களைப் பாருங்க.. ஒரு பிரச்சினையும் இல்ல கிடைக்குறதையும் சுருட்டிக்கிட்டு என்ன வழவா 'டியூட்டி'யும் செய்றாங்க"

தூண்டில் புழுவை எப்படியாவது கிளவ வைக்க பகீரதப்பிரயத்தனம் செய்தார். நானா மாட்டுவேன்

"சரீப் நானா சட்டத்திற்கு விரோதமா எதுவும் செய்யமாட்டன். போயிட்டு வாங்கோ"

சரீப் நானா அசைந்த பாலுலை.

"ராலஹாமி உங்கட குடும்ப நிலைமையக் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்கோ. பொம்புளப் புள்ளைங்களுக்கு நீங்க என்னதான் சேர்த்து வெச்சிருக்கீங்க? நேர்மைய நியாயத்தத்தான் மாப்புள்ள வீட்டாருக்க செப்புல வெச்சி கொடுப்பீங்களா? "மத்தவங்களைப் போல முன்னேறப் பாருங்க..."

எனக்கு உடன் பதிலளிக்க முடியவில்லை; குழப்பமான யோசனை வெள்ளத்தில் நீச்சலடித்தேன். ஒரு கணம் என் மனக்கண் முன் நான் வாழும் 'வசந்த மாளிகை' கனவுக்கு காட்சியாய்த் தோன்றியது கட்டியது பாதிக்கடாத பாதியான நிலை. அமுது வழியும் பாசி படர்ந்த சுவர்கள் ஒருபக்கம் ஓடும் மறுபக்கம் தகரமுமாய் அமைந்த கூரை. தட்டிக்

கதவுகள். இந்த ஜென்மத்தில் கட்டி முடிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. என் மனம் அசையத் தொடங்கியது. இதுவரை காத்து வந்த சத்தியத்திற்குச் சோதனை சுனாமி வழவில் வந்து கண்ணாமூச்சி காட்டியது.

நிமிடங்கள் சடுதியாய்த் தேய்ந்தன. மனதிற்குள் ஒரு பிரளயம் மௌனமாய் நிகழ ஆரம்பித்தது.

"ராலஹாமி நான் நாளைக்கு வாரன்... நல்லா யோசிச்சி ஒரு முழுவ எடுங்க... காதும் காதும் வெச்ச மாதிரி விஷயத்தை முடிப்பம்."

தூண்டில் மீன் வந்து சிக்கிக் கொண்ட சந்தோஷத்தில் சரீப் நானா போய் விட்டார்.

நான் ஓபீஸ் பையைத் தூக்கினேன். என்மனம் போல் ரொம்ப கனத்தது. ஓட்டை சைக்கிளில் ஏறி வீட்டை நோக்கி மிதித்தேன். சரீப் நானா சொன்னவை மாறி மாறி வந்து மனதைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தது. சிந்தனை ஆலவட்டம் பிடித்தது.

'உத்தம புத்திரனே என்னப்பர் யோசனை? என்னோட அலையோடும் அருளால வந்திருக்கிறது. வராதே என்று கதவை சாத்தாதே சலங்கைகள் சிதறினால் சேர்த்து விடலாம். சந்தர்ப்பங்கள் சிதறினால் சேர்க்கவே முடியாது. நேர்மைதான் பெரிதாக பேச்சுன்னா ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டையாய் ஊறி நாற வேண்டிய துதான் மடையா...'

சுனாமியார் என்னைப் பார்த்துப் பரிகாசமாய் பேசுவது போன்ற உணர்வு.

இதுவரை காலமும் ஒரு பக்கம் சாராத என் பனத்துலாவின் ஒரு தட்டு தாழ்ந்து போவதை என்னால் தடுக்க முடியவில்லை.

வீட்டை நெருங்கி விட்டேன் சைக் கிளை வேலியோரமாக சாத்தி விட்டு நுழையப் போனேன். உள்ளேயிருந்து வந்த மனைவியின் பேச்சுக்குரல் கேட்டு சரேலென் 'ப்ரேக்' பாய்ச்சியது போல நின்றேன்.

"இந்தாங்க ஜசா தாத்தா இதுகள் இப்பவே எடுத்துட்டுப் போங்கோ... எங்கடவருக்குத் தெரிஞ்சா பெரிய பீஸ பீஸ்தான் நடக்கும் சுனாமி என்ற பெரிசு ஒரு துரும்பக் கூட அவர் இந்த வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தில்லை..."

எனக்கு தீயை மிதித்தாற்போல கூர்; என்றது. இருதயம் சொற்ப விநாடிகளுக்கு வேலை நிறுத்தம் செய்து விட்டு மறுபடியும் துடிக்க ஆரம்பித்தது.

இடையில் ஜசாதாத்தாவின் சமா ளிப்பு.

"இங்க பாருங்க மக... நான் விருப்பத்தோட தாரதுதானே எடுத்துக் குங்க"

"இல்ல ஜசா தாத்தா... நீங்க கொஞ்சம் கூட பாதிக்கப்படாமல் எடுத்த நிவாரணம் இது... இதுபாதிக்கப் பட்டவங்களுக்கு உரித்தான ஹக்கு... இத நாங்க எடுக்கிறது ஹாம்"

ஜசா தாத்தா பெரிய பொதியோடு வெளியே வருவது தெரிந்த

நான் ஒடிப்போய் அவள் கைகளைப் பற்றிப் பிடித்தேன். எனது குரல் வெளியே வரத்திராணியின்றி கம்மியது. கண்களில் நீர் உடைப் பெடுத்துக் கொண்டு உதிகள் துடிதுடித்தன அவள் ஏதும் புரியாமல் அப்பாவி போல் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நிம்மதி அணிந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு "அல்லாஹ் அக்பர்... அல்லாஹ் அக்பர்" என்ற வாங்கோசை காற்றில் மிதந்து வந்தது.

நீங்கள் நலமே வாழ்வதற்கு 'மல்கை' சொல்லியது. 40வது ஆண்டு மலர் கண்டேன். மகிழ்ந்தேன். இரசித்தேன், பெருமை பூண்டேன். அதன் விளைவே இம்மடல்.

அடிக்கடி உங்கள் முகம் நினைவுக்கு வரும். கடந்த 20 - 25 ஆண்டுகள் இலங்கை முகம் கொண்ட சிக்கல்கள், துயரங்களினூடே நாணல் போல் நின்று பிடித்து வளைந்து நிமிர்ந்துள்ள "மல்கை"யின் நாயகனுக்கு கடைசிப் பட்சம் ஒரு பாராட்டாவது எழுதாவிட்டால் நான் என்ன மனுசி?

நான் டொரண்டோவில் சிறிது காலம், மொன்ட்ரியலில் சிறிது காலம் இருந்த பின் இப்போது எனது இளைய மகனின் இரட்டைப் பேரன்களோடு கோர்னர்லோலில் வாழ்கிறேன். இங்கு தமிழ் பத்திரிகைகள் தமிழ் ஊடகங்கள் ஏதும் கிடையாது. ஆகையால் மல்லிகை ஆண்டு மலர் மல்லிகை இதழ்கள் "ஞானம்" இதழ்கள் மல்லிகை விமர்சனம் நூல் ஆகியனவற்றை எனது தங்கை லலிதா வல்லிபுரம் பிரான்ஸிலிருந்து அனுப்பினர். 40வது இதழ் காத்திரமாக கனதியான சங்கதிகளோடு அலையாகவும் செம்மையாகவும் இருந்தது.

ஒவ்வொரு கதையும் கட்டுரையும் கவிதையும் ஒவ்வொரு பிரச்சனையைக் தொட்டுக் காட்டிற்று. செங்கை ஆழியனின் "குந்தியிருக்க ஒரு குடிநிலம்" மாபெரும் சிக்கலுக்குள் முளைவிட்ட ஒரு புதுக்கிள்கல். மானுடனின் அடிப்படைப் பிரச்சனையே வெகு துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டிற்று செல்லக்கண்ணுவின "அன்றும் இன்றும் மறக்காத சொந்தங்கள்" நாளைய பரம்பரைக்கு நேற்றைய பரம்பரை பற்றிய கவையான சிறு அறிமுகம். மிகவும் ருசிக்கத்தக்கது. கம்பவாரிதி ஜெயராஜின் "இறைந்துத் தெளிவு" மனிதர்களின் அடிப்படை அகபாவம் குறித்த ஓர் நல்ல வரைப்படம்.

அன்பு மணியின் நாடக அனுபவங்கள் மற்றும் சபா ஜெயராசாவின் கல்விக் செயல் முறையும் இலக்கியத் திறனாய்வுக் செய்கையும் மொத்தத்தில் அனைத்துமே சிறப்பானவைதான். இப்படி ஒரு மலரை வெளியிட்ட தங்களுக்கு தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் என்றும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டள்ளது. தங்களது மிக மிக எளிமையான ஆரம்பம் பற்றியும் தாங்கள் கடந்து வந்த கானகங்கள் கொடிய லனங்கள் துன்ப துயரங்கள் பற்றியும் உலகறியும். சுய உழைப்பாலும் இணையற்ற இலக்கிய ஆர்வத்தாலும்

UNDRAWN PORTRAIT FOR UNWRITTEN POETRY

DOMINIC JEEVA

Undrawn Portrait for

டொமினிக் ஜீவாவின் சுயவரலாற்றின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்துவிட்டது.

தேவையானோர், புலம் பெயர்ந்த புத்திஜீவிகள்

அர்ப்பணிப்பாலும் இன்றும் நீங்கள் சிகரத்தை தொட்டு நிற்கிறீர்கள். இதற்கு மானுடமே தலைவணக்கும்

மேலும் மேலும் இலக்கியத்துறையில் வீர நடைபோட சக்தியும் பலமும் வாய்ப்பும் வசதிகளும் தங்களுக்கு மென்மேலும் பெருக வேண்டும் என மனதார வாழ்த்துகிறேன். தங்கள் குடும்பத்தினருக்கும் எனது அன்பு ஆசிகளும் ஆத்மார்த்தமான ஆசிகளுடன் அன்புச் சகோதரி

யோகா பாலச்சந்திரன்.

உங்களுக்கு 'சாஹித்திய ரத்னா' விருது கிடைத்தமை குறித்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

பிரபல இலக்கியவாதியான ஜெயகாந்தன் அவர்களுக்கும் இந்திய மத்திய அரசு, குடியரசுத் தலைவரின் கையால் ஒரு பாராட்டுச் சான்றிதழும், போர்வையும், சங்கும், சரஸ்வதி சிலையொன்றும், ஐந்து இலட்ச ரூபாய்க்கான காசோலையும் கொண்ட பாரத ஞானபீட விருது வழங்கிக் கௌரவித்திருக்கும் இந்நேரத்தில், நீங்களும் எமது அரசாங்கத்தால் விருதும், பரிசுத் தொகையும் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டதின் ஏதோ ஒப்புமை காண்கின்றேன்.

இந்தப் பரிசினால் மல்லிகைக்கும், மல்லிகையில் எழுதி வருகின்ற எங்களுக்கும் பெருமை.

எனது ஆரம்ப எழுத்துகளுக்கு எவ்விதம் நீங்கள் தூண்டுகோலாக இருந்தீர்களோ, அவ்விதமே இன்றும் என்னை எழுதத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

வழக்கம்போலவே உங்களை பிரமிப்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்து மரியாதை செய்கிறது மனது.

கெகிறாவ ஸஹானா

கடந்த மாதத்தில் சாஹித்தியவிழாவில் தாங்கள் கௌரவிக்கப்பட்டதையிட்டு இலக்கிய உலக நண்பர்கள் சார்பில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

தங்களைப்பற்றிய செய்திகள் விருது பெற்ற படங்கள் யாவற்றையும் பத்திரிகைகளில் கண்ணுற்றேன்.

தங்களுக்குக் கிட்டியிருக்கிற இந்த தேசிய விருதுகள் நமது தமிழ் எழுத்துலகிற்குக் கிடைத்த கௌரவங்களாகும்.

இதைவிட மேலானா விருதுகள் தங்களுக்கு கிடைக்கப்போவதில்லை. தாங்கள் பெறப்போவதுமில்லை. [இது தாங்களே எடுத்து இருக்கிற காத்திரமான முடிவு என அறிகிறேன்.] இனி விருதுகள் தேவையில்லையென விழாவில் பேசினீர்களாம்.

தாங்கள் உழைப்புக்கும் நேர்மைக்கும் கிடைத்திருக்கும் விருதுகள் இவை.

இலக்கிய உலகில் இத்தனை கால உழைப்பிற்குப் பின் தாங்கள் அடைந்திருக்கும் நிம்மதியான வெற்றி என்று கூடச் சொல்லலாம்!

நீங்கள் இதனால், சிற்பு இலக்கியத்துறை மூலம் சிகரத்தை தொட்ட மனிதராக மதிக்கப்பட்டு இருக்கிறீர்கள்.

இனி உங்கள் அமைதியான பணிகளைத்தான் நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்!

எ.எம்.எம். நவாஸ்

'மல்கை' அக்டோபர் இதழ் கிடைத்தது. கிடைத்ததும் முதல் பக்கத்திலிருந்து - கடைசிப்பக்கம் வரை புரட்டிப் பார்ப்பது, படிப்பது என் வழக்கம் 'புத்தகபெருவிழா' குறிப்பு மிக முக்கியமானது. புத்தக விழா - நமது மண்ணின் படைப்பாளிகளுக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாகவே அமைந்தது.

இறக்குமதிப் புத்தகங்களை விற்று தங்களை ஸ்திரப்பித்திக் கொண்டார்கள் தமிழ் புத்தக விற்பனையாளர்கள். கல்வி அமைச்சு வழங்கிய பணத்தில் எத்தனை இலங்கை எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களை கொள்வனவு செய்தார்கள் என்பது கேள்விக்குறி. இனி எதிர்காலத்தில் இந்த நிலை தொடரக் கூடாது. பெயரளவில் தமிழ்ப் புத்தகம் வெளியிடுவோர் ஒன்றுமையால் ஒரு அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது ஆனால் அதன் தலைவரும் செயலாளரும் என்ன செய்கிறார்கள் என்பது புரியாத புதிராக இருக்கிறது. இன்றும் நாம் பாதையை வெட்டிப் பயணம் போக வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம்.

மற்றும் ஏ.எஸ். மகாலிங்கம் எழுதிய கடிதம் பழைய நினைவுகளை ஞாபகம் மூட்டியது. யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் எனக்கு தொடர்பு இருந்தது. தலைவராக இருந்த தற்போது டாக்டராக இருக்கும் மகாலிங்கத்துடனும் இருந்த அமரர் கலா. பரமேஸ்வரன் ஆகியோரிக் அழைப்பின் யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்க மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு பேராசிரியர் சிவதம்பி தலைமையில் உரையாற்றினேன். யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாடுகள் பதிவு செய்யப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

அந்தனி ஜீவா

மல்லிகையையும் அதன் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவைப் பற்றியும் பத்திரிகைகள் வாயிலாக அறிந்திருக்கின்றேன். ஆனால் கடந்த யூலை மாதம் வரை மல்லிகை இதழை வாசிப்பதற்கான வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டவில்லை. கடந்த யூன் மாதம் பாடசாலை நூலகத்தில் திறனாய்விற்காக நூல்களைத் தேடிச் கொண்டிருந்த போது தற்செயலாக ம. தேவகௌரி (அக்டோபர் மல்லிகை அதழை அலங்கரித்தவர்) எழுதிய “எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்” என்ற நூல் என் கைவசம் கிட்டியது. அதனைப் படித்ததும் மல்லிகையின் இலக்கிய நோக்கையும் போக்கையும் உணர்ந்து உடனே மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொண்டு மல்லிகை இதழ்களைப் பெற்று வருகிறேன். மல்லிகையைச் சந்திப்பதில் தாமதம் செய்து விட்டேனோ என்ற வருத்தம் இருந்த போதிலும் மல்லிகையின் தொடர்பு இப்போதாவது கிடைத்ததையிட்டு பெருமை அடைகின்றேன்.

மல்லிகை இதழை முதன் முதலில் பார்த்தும் ஆச்சரியமடைந்தேன். காரணம், மிக எளிமையான முறையில் வழவமைக்கப்பட்டிருந்தமையே! என்றாலும் மல்லிகை சுமந்து வரும் இலக்கியப் பொக்கிசங்களின் ஈரப்பினால் பல்லாயிரக் கணக்கான வாசகர்களை தாயகத்திலும் வெளிநாட்டிலும் கவர்ந்து கொண்டிருப்பதையிட்டுப் பூரிப்படைந்தேன்.

மல்லிகை தாங்கி வரும் அனைத்து ஆக்கங்களும் பிரமாதம். மல்லிகை நாற்பது ஆண்டென்ன, பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் மணம் வீச என் இனிய வாழ்த்துக்கள்.

ஜெம்ஸி

“சாகித்திய ரத்தினா” டொமினிக் ஜீவாவுக்கு எமது மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்.

கடந்த நான்கு தசாப்பதங்களுக்கு மேலாக எமது நாட்டின் கலை இலக்கியப் பரப்பில் ஆழக்கால் பதித்து – முற்போக்கான இலக்கிய வேட்கையுடன் பல சாதனைகளைத் தொடர்ந்தும் ஈட்டிக் கொண்டு வருவதுடன் ‘மல்லிகை’ எனும் மாசிகை மூலம் இலக்கிய மணம் பரப்பி நூற்றுக் கணக்கான இலக்கிய கர்த்தாக்கள் உருவாக வழிவகுத்துக் கொண்டிருக்கும் மல்லிகை ஜீவாவுக்கு, அவரது இலக்கிய சேவையினைக் கௌரவிக்கும் முகமாகக் கடந்த 28.09.2005இல் இலங்கை அரசு இலக்கிய உயர்விறுதான “சாகித்திய ரத்தினா” பட்டமளித்துக் கௌரவித்தமையினையிட்டு கட்டைவேலி நெல்லியடி பல நோக்கு கூட்டுறவுச் சங்க கலாச்சாரக் கூட்டுறவுப் பெருமன்றம் அன்னாரைப் பாரட்டுவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றது.

தலைவர்

த. சிதம்பரப்பிள்ளை

பார்வை

சுறுசுறு

- கெகிறாவ ஸஹானா -

முன்னிரவு ஏழு மணியாகியிருந்தது. அன்றைய வரவு செலவுக் கணக்குகளை சரிபார்த்து முடித்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள் வித்யா. எதிரே வரவேற்பு கவுண்டரில் அமர்ந்திருந்த கௌதம் தன்னையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும். இலேசாக ஒரு திடுக்கம் பரவினாள் போலிருந்தது. மேலே கொங்கீட் கூரையில் மாட்டப்பட்டிருந்த மின் விசிறிகள் வேகமாக சுழன்று கொண்டிருந்தன. ஆயினும் ஏதோ ஒருவகை வெப்பத்தை உணர்ந்தாள் அவள்.

தற்செயலாகத் திரும்புவது போல் நேர்முன்னால் சாந்தமே உருவாக வீற்றிருந்த வெண்ணிற புத்தர் சிலையின் மீது பார்வையை ஓடவிட்டாள். வீட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து சற்று முன்னர் அவள் கொண்டு வந்து வைத்த ஊசிமல்லிகை மலர்கள் சிலையின் பீடத்தின்மீது பரவிக் கிடந்தன. அதன் கீழே செம்மஞ்சள் நிற விடிவிளக்கு ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இந்நேரம் கணவரும், பிள்ளைகளும் திசாவெவக்குச் சென்று திரும்பிக் கொண்டிருப்பார்கள். இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு ஹோட்டலில் இருந்து ஸ்பெஷல் இடியப்ப பிரியாணி வாங்கிவருவதாக கணவர் கூறியிருந்தார். ஆகவே, தாமதமாகப் போனாலும் பிரச்சனையில்லை.

எத்தனை வேலைக்காரிகள் இருந்த போதிலும் கணவருக்கும், கட்டிளமைப் பருவத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் தனது இரு பெண் குழந்தைகளுக்கும் தானே உணவு தயாரிப்பதிலும், அதனைப் பரிமாறுவதிலும் விஷேட கவனம் செலுத்துவாள் வித்யா. சமையற்கலை, வீட்டுப் பராமரிப்பு இவற்றில் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவளுக்கு ஈடுபாடு அதிகம். அதுமட்டுமல்ல, கணக்கு வழக்குகளை நிர்வகிப்பதிலும், சரி பார்ப்பதிலும் கூட

அவள் கெட்டிக்காரி. எனவேதான், நகரில் ஏறக்குறைய பத்து எனும் எண்ணிக் கையைத் தொட்டு விட்ட வித்யா தனியார் மருத்துவ மனை, வித்யா ஃபார்மசி, வித்யா புத்தகசாலை, வித்யா ஜவல்லரி, வித்யா ஹார்ட்வையர் முதலிய நிறுவனங் களை அடிக்கடி சென்று மேற்பார் வையிடும் பணியையும் அவள் விரும்பியே மேற்கொண்டிருந்தாள். அவற்றில் பாதிக்கு மேற்பட்டவை அவளது கணவரது தனி உழைப்பினால் உருவா னவை. எனினும், அவை யாவும் அவள் பெயரில், அவளது பணிப்புரையின் கீழ் இயங்கின.

வித்யா மருத்துமனைக்கு அடிக்கடி விஜயம் செய்வது அவள் வழக்கம். மற்றெல்லா நிறுவனங்களை விடவும், மிக அதிகமாக மனிதர்களுடன் பழகுவதற்கு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் நிலையமாக இம் மருத்துவமனை திகழ்வது அதற்குக் காரணமாக இருக் கலாம்.

பக்கத்து வார்ட்டு மாடிப் படிக்கலி லிருந்து தள்ளாடித் தள்ளாடி இறங்கிவந்து கொண்டிருந்த அந்த இளம் பெண்ணின் மீது அவள் பார்வை பதிந்து. சீக்கிரமே இரண்டாம், மூன்றாம் மாடிகளுக்கு விஃப் வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து விடவேண்டும் என்று வழக்கம் போல வித்யா நினைத்துக் கொண்டாள். அவ்விளம் பெண்ணின் பொதிகளைத் தூக்கியபடி அவளது கணவனும், பின்னால் பச்சிளம் குழந்தையைக் கையில் எந்தியபடி ஒரு நித்திர வயது மாதும் வந்து கொண்டி

ருந்தனர். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் பிரசவத்திற்கென இம் மருத்துவமனைக்கு அனுமதி பெற்றவந்து, சுகப் பிரசவமாகி வீடு செல்கிறாள் அப்பெண். அவர்களது கணக்கு இருபத்தையா யிரத்தைத் தொட்டி ருந்ததை சற்றுமுன்னர் வித்யா சரிபார்த் திருந்தாள் பெரிய தொகைப் பணம் செல வழிந்தாலுமே திருப்தியான சேவை கிடைத்தது எனுமாற் போன்று அந்தக் கணவன் புன்னகைத் தான். அவருக்கு நிறைவாக இருந்தது.

அவர்கள் வாகனத்தில் ஏறிச் செல்லும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், எதிரே திரும்பியபோது மீண்டும் கௌதம் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அது சாதாரண பார்வையல்ல, பெண் மையின் உறுதியை நிலை குலைய வைக்கும் பார்வை. ஏறத்தாழ நாற் பத்தைந்து வயதை நெருங்கிக் கொண்டிருந் தாலுமென்ன, அவரும் பெண் தானே!

கொஞ்ச நாளாகவே கௌதம் இப் படித்தானிருக்கிறான். எதையோ பறி கொடுத்தாற்போல... வெறித்து வெறித்துப் பார்க்கிறான். இயல்பில் நல்லவன் வாட்ட சாட்டமான இருபத்தெட்டு வயது இளை ருன். அந்த வாட்ட சாட்டத்தில் இலேசான முரட்டுத்தனம் கூடத் தென்படும். எனினும் வரவேற்பாளராக நியமிக்கப்பட்டிருந்த இந்த இரண்டரை வருடப் காலத்துக்குள் அவனைப் பற்றிய எவ்விதமான முறைப் பாடுகளும் அவளிடம் வந்து சேரவில்லை. தனக்குக் கீழேயுள்ள பணியாளர்களோடு

ஒரு மேலதிகாரியாகவன்றி, ஆலோச கராகவே அவள் இயங்கு வதுண்டு. அப்படி யிருந்தும் கூட அவனுடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு இதுவரை அவருக்குக் கிட்டவில்லை.

உடம்போடு கௌனி ஓட்டிய ம - சேர்ட்டையும் இறுக்கமான குட்டைப் பாவாடையையும் இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு அவனருகே சென்றாள் வித்யா.

“கௌதம் எப்போது எடங்க ட்யூட்டி முடியும்?”

“இதோ இப்ப ஆச்சு மெடம்”

“எப்படி வீட்டுக்குப் போவீங்க?”

“பஸ்ஸில்தான் மெடம்.”

“உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லா ட்டில் என்னுடன் வரலாம். கார்ல ட்ரெப் பண்றேன்...”

அவன் மறுப்பின்றி எழுந்து கொண் டான். பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த தாதியிடம் ஏதோ கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டு ஒப்பமிட்டு விட்டு எழுந்தான்.

ஏறக்குறைய வைத்திய ஆலோ சனைச் சேவைகள் நிறைவு பெற்றிருந்தன. இனி படிப்படியாக அந்த மருத்துவமனை அமைதியடைந்து விடும். உள்நோயாளி களின் பிரச்சனைகளும் தாதிகளின் ஓட்ட நடைகளும், விடுதி வைத்தியரின் பேச்சுக் குரலும் மட்டுமே அங்கு எதி ரொலிக்கும்.

காரை இயக்கு முன் அவனைத் தன் பக்கத்து சீட்டுக்கு முறுவலுடன் அழைத்

தான். அவனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

“உங்களுக்கு ஏதும் பிரச்சனையா கௌதம்?”

அவன் அக்கேள்வியை எதிர்பாரா தவனாக திடுக்கிட்டு அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தான்.

“எனக்கொண்டும் இல்லையே. நல்லாத்தானே இருக்கேன்”

“அப்பசரி... சும்மாதான் கேட்டேன்...”

சிறிது நேர மௌனத்திற்குப் பின் மீண்டும் கேட்டாள்.

“உங்க மனைவி என்ன செய்கிறாள்?”

“சாதாரண ஹவுஸ் வைஃப். இரண்டு சின்னப் பிள்ளைகள் மூத்தவர் இந்த வருஷம் தான் ஸ்கூல் போகிறார்...”

அனுராதவுரம் நெடுஞ் சாலையி லிருந்து விலகி ஜயந்தி மாவத்தைக்குச் செல்லும் வீதியில் கார் ஓடிற்று. அவன் வழி காட்டியபடி வந்துகொண்டிருந்தான். வீட் டை நெருங்கியதும் “மெடம் அடுத்த வாரம் எனது சின்னக் குழந்தையின் பேர்ட்டே பார்ட்டி வருகிறது. உங்களுக்குத்தான் முதல் அழைப்பு கண்டிப்பாக கலந்து கொள்ளவேண்டும்” என்றபடி இறங்கி னான்.

“ஓகேபை...”

காரை தனது வீடு நோக்கிக் திருப் பினாள். எப்படியோ கௌதமை

நெருங்கிவிட்ட மகிழ்ச்சி மனதில் நிறைந்திருந்தது. இனி அவனது பிரச்சனை என்னவென்று அறிந்துவிடலாம். ஏன் அடுத்த வாரமே கூட அறிந்து விடலாம்.

அன்றைய சம்வத்துக்குப் பிறகு வித்யாவால் கௌதமைப் பற்றி நினைக்க முடியவில்லை. பல வேலைகள் பிரச்சனைகள் கணவரின் மருத்துவப் பரிசோதனை என்று அவளது நாட்கள் கரைந்து கொண்டிருந்தன. மருத்துவ மனை பக்கமும் செல்ல முடியவில்லை நான்கு நாட்களுக்கும் பிறகு கௌதம் வீடுதேடி வந்தான்.

“மெடம் நீங்க குடும்ப சமேதராக கட்டாயம் பேர்ட்டே பார்ட்டுக்கு வர வேண்டும். வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமை பகல் போசனம் எங்கள் வீட்டில்.”

“கட்டாயமாக வருவேன்.

சிரித்துக்கொண்டு அவள் கூற, அவளது பதிவை ஆவலுடன் எதிர் பாரத்திருந்த அவனது முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. பட்டாம் பூச்சிகள் போல கண்கள் துடித்து அங்குமிங்கும் அலைந்தன. ஒரு கணம்தான். பின்னர் சட்டென தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டான் திடீரென மௌனத்தில் ஆழ்ந்தான்.

அதற்குள் அவளது கணவர் ஊனமுற்ற தனது இடது காலை இலேசாக இழுத்தபடி அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர, அவள் தனது வேலைகளைப் பார்ப்பதற்காக அப்பால் நகர்ந்தாள். மனதுக்குள் பழைய கேள்வி மறுபடி சரண்டத் தொடங்கிற்று.

“மெடம் நான் போறேன். பாஸ் நீங்களும் கண்டிப்பா வரணும்...”

அவரது கரங்களைப் பற்றி அன்புடன் கூறி விட்டு அவசரமாக வெளியேறினான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை பகல் சொன்ன படியே கௌதமின் வீட்டுக்கு வித்யா குடும்ப சகிதம் சென்றிருந்தாள். கௌதம் முகம் பலர்ந்து நின்றான். தனது சின்னஞ்சிறிய வீட்டின் முன்னே தோட்டத்தில் பூத்து நின்ற அழகிய மலர்ச் செடியின் கொத்து ஒன்றைச் சட்டெனச் பறித்து அவளது குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்து வரவேற்றான். மிக நெருங்கிய நண்பர்கள் உறவினர்களது வீடுகளுக்கு வரும் போது மட்டும் இயல்பாக கைத்தடி ஊன்றாது வருகின்ற வித்யாவின் கணவர் காரிலிருந்து இறங்குவதற்கு உதவி செய்தான்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் உற்சாகமாக இருப்பதைக்கான அவருக்கும் சந்தோஷமாக இருந்தது. வாசலில் அவனது குழந்தைகள் அழகாக உடுத்தியபடி நின்றிருந்தன. தான் கொண்டு வந்த விலையுயர்ந்த பரிசுகளை அவற்றின் கைகளில் கொடுத்தான் வித்யா.

நாலுபேர் உட்கார்ந்து பேசினால் கூட தாங்காது போலிருந்த ஒடுக்கமான ஹோல் அதன் இரு மூலைகளில் பளிச்செனத் துலங்கிய இரண்டு பெரிய குத்து விளக்குகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வாசலுக்கு நேரே சுவரில் வெண்கல புத்தர் சிலை. அதற்கு நேர் கீழே வித்யாவின்

அழகிய புகைப்படம் ஒன்று ஃபிரேம் பண்ணப்பட்டு மாட்டப்பட்டிருந்தது. my 'madam' என்ற ஸ்டிக்கர் அதன் கண்ணாடி மீது கீழே ஒட்டப்பட்டிருந்தது. படத்துக்கு மேலே புத்தம் புதிய ரோஜாப் பூ ஒன்று செருகப்பட்டிருந்தது. ஹோலை ஒட்டிய வரவேற்பறையில் மேசைமீது சாப்பாடு தயாராக இருந்ததை இங்கிருந்தே காணமுடிந்தது.

வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது.

அவர்கள் உள்ளே வந்து அமர்ந்து கொண்டதும் தண்ணீர் குவளையை தட்டிலேந்தி அவன் நீட்ட எல்லோரும் ஒருசேர அதைத் தொட்டு தமது அங்கீகாரத்தை சம்பிரதாய பூர்வமாக தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

உள்ளே சென்று குளிர் பானம் எடுத்து வந்தான்.

“உங்கள் மனைவி எங்கே?”

“பக்கத்து வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாள். வெளி நாட்டிலிருந்து நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு எனது தங்கை தொலைபேசியில் கதைக்கப் போகிறாள். அவருடன் இவள் சரியான பாசம். பேசி விட்டு இப்பே வந்துவிடுவாள்...”

இங்கே பார் வித்யா இந்தப் புகைப்படம் நமது வைத்தியசாலையில் கூட இல்லையே...”

வித்யாவின் கணவர் அவளது புகைப்

படத்தை சுட்டிக் காட்ட, அவள் புன்னகைத்தாள். கௌதம் அதைச் சிலாகித்து “ஆமாம் பொஸ் இது போல ஒரு புகைப்படம் நமது ஹோஸ்பிடல் கவுன்ட்டர் சுவர் மேலே கட்டாயம் மாட்ட வேண்டும்” என்றான்.

“எங்கே வேறு யாரையும் காணோம்?”

“உங்களுக்கு மட்டும் தான் இந்தப் பார்ட்டி...”

அவனது குழந்தைகளும் அவளது பிள்ளைகளும் தாமாகவே அறிமுகம் செய்துகொண்டு “ஹெப்பி பேர்ட்டே” பாடத் தொடங்கின.

நேரம் நழுவிச் சென்று கொண்டிருந்தது. எப்போதும் நேரத்தின் பெறுமதியறிந்து செயலாற்றும் அவனை கௌரவிப்பதுபோல அவன் சாப்பிட அழைத்தான் அவர்கள் சாப்பாட்டு மேசைக்குச் சென்றனர்

சாப்பாடு சுவையாக இருந்தது. பாரம்பரிய முறையில் சமைக்கப்பட்டிருந்த உணவை குழந்தைகள் ருசித்து உண்டன, அவன் அருகிருந்து பரிமாறினான். தான் வேறு யாரையும் விருந்துக்கு அழைக்க வில்லையென்பதையும் அவர்களை மிகவும் எதிர் பார்த்திருந்ததையும் பற்றி திரும்பத்திரும்ப கூறிக் கொண்டான்.

சாப்பிட்டு முடிந்த பின்னர் அனைவரும் மீண்டும் ஹோலில் சென்று அமர்ந்து கொண்டனர். குழந்தைகள் தோட்டத்தில் விளையாடத் தொடங்கின.

“நீங்கள் சாப்பிடல்லையா கெளதம்?”

“அவளும் வரட்டும்பாவம். உங்களுக்கு விருந்து வைக்க அவள் ரொம்ப சிரமம் எடுத்துக் கொண்டாள்...”

சட்டென பக்கத்து வீட்டிலிருந்து ஓடிவந்து, மூச்சுவாங்க வாசலில் நின்றாள் கௌதமின் மனைவி. முன்பு நூழை வாயில் வழியாக அவள் வரவில்லை என்பதை நேரே அமர்ந்திருந்த வித்யா அவதானித்தாள். பக்கத்து வீட்டுத் தோட்டத் திலிருந்து குறுக்கு வழியில் வந்திருக்கக் கூடும். சிவப்புப் பூப் போட்ட அழகிய வெள்ளைநிற கவுண் அணிந்திருந்தாள். அந்தக் கவுண் அவள் மீது ஆணியடித்து கொழுவி விட்டது போன்று காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அத்தனை ஒடி சலான எலும்புக் கூடு போன்ற கூனிய சதைப்பற்றற்ற உடம்பு!

தனது கைகளின் முழுவனப்பும் தெரியும்படியாக கையற்ற இறுக்கமான கரும்பச்சைநிற சல்வாரி அணிந்து, தங்க பொம்மை போன்று முன்னால் அமர்ந்திருந்த வித்யாவைக் கண் கொட்டாமல் சிறிது நேரம் பார்த்தாள் பிறகு சுதாரித்துக் கொண்டு கை கூப்பி வணக்கம் கூறினாள். சிரித்தபடி “நான் தாமதித்து விட்டேன் மன்னியுங்கள்” என்று அவள் சொன்ன போது வலிந்து அலங்கரிக்கப்

பட்டிருந்த மாநிறமான அவளது ஓட்டிய கன்னங்கள் இலேசாகத் திரண்டன அந்த திரட்சியிலும் ஒரு கரும்புள்ளியாக, கடைவாயில் இரண்டு பற்கள் விழுந்துவிட்ட பெரிய இடைவெளி தெரிந்தது.

வித்யா தன்னையறியாமலே கௌதமை திரும்பிப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையின் தாய்மையின் பரிவு தெரிந்தது.

அருவப் - 14 அருவப் அருவப் மலர்

‘பாலா’

தமிழர் தகவல் என்ற நூலின் 14வது ஆண்டு மலர் வாசிக்கக் கிடைத்தது. இது கனடாவில் வாழும் புலம் பெயர் இலக்கியவாதிகளின் மாசிகை. இதன் ஆசிரியர் எஸ். திருச்செல்வம். 172 பக்கங்களைக் கொண்ட இம்மலரில் பல்வேறு விடயங்களை ஆராயும் ஆக்கங்கள் பதிவாகி இருக்கின்றன. மொழி, கலை, இலக்கியம், தொழில் நுட்பம், முதியோர் பிரச்சினை என்பன முக்கியப்படுத்திப் பேசப்பட்டுள்ளது.

பக்கங்களைத் தட்டிக் உள்ளே நுழையும் பொழுது மனதை இங்கிதம் கௌவிப் பிடிக்கிறது. காலத்திற்குக் காலம் பகுதி பகுதியாக காணாமல் போய் விட்டது இரத்த உருத்துக்களை, நண்பர்களை - அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது? ஏது நடந்தது? என அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்த இவ்வாசகர்களுக்கு இம் மலர் அவர்கள் தற்பொழுது இப்பூமிப் பந்தில் மையம் கொண்டு வாழும் பகுதிகளை பிரசித்தப்படுத்துவதோடு, அவர்களது படங்களையும் தந்து விசனப்பட்டுக் கொண்டிருப்போரை ஆறுதல் படுத்துகின்றது. இம்மலரைத் தாயரித்த குழவினருக்குப் பெருவெற்றி இதுவெனலாம்! இதன் ஆசிரியர் சொந்த மண்ணுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்.

‘எஸ்தி’ என்ற எஸ். திருச்செல்வம் இவர் எழுபதுளின் இறுதிக கந்தாயத்தில் ‘எஸ்தி’ என்ற புனைப் பெயரில் தினகரன் வார மஞ்சரியில் எழுதிய ‘அறுவடை’ என்ற பத்தி வாசகர் மத்தியில் வெகுவாகப் பேசப்பட்டது. பல விஷயங்களை மிக நேர்மையாக எழுதி இலக்கிய உலகின் நாற்றங்களையும் கயமைகளையும் தூய்மைப்படுத்த எத்தனித்தவர். வானொலியிலும் பல நிகழ்ச்சிகளை எழுதியவர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியாகிய ‘முரசொலி’ என்ற பத்திரிக்கு ஆசிரியராக இருந்தவர். இத்திறமைகளின் ஒருங்கிணைப்பு இந்த மலர் தயாரிப்பில் புரிகிறது.

172 பக்கங்களில் எதைப் படிப்பது எதை விடுவது என்ற தத்தளிப்பை வாசகருக்குக் கொடுத்து அவர்களைத் திணறவைக்கும் வகையில் விடயங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மொழி, சமயம், கலை, விளையாட்டு, தொழில் நுட்பம், சொந்த மண்ணில் சுனாமி,

சுகாதாரம், முதியோர் பிரச்சினை என்பன குறித்துத் தமிழில் 65 எழுத்துருக்குளும் ஆங்கிலத்தில் 6 ஆக்கங்களும் பதிவாகி இருக்கின்றன.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் கட்டுப் பாட்டாளர், அறிவிப்பாளர், தயாரிப்பாளர் ஆகிய முக்கியமான பொறுப்புகளில் இருந்தவர் திரு வி. என். மதியழகன்.

அதற்கும் மேலாக இலங்கை ரூபவா ஹினியில் முதன் முதலில் செய்தி வாசித்த தமிழரென்ற பெருமைக்குரியவர். அவர் இப்பணிகளின் ஊடாக, தான் பெற்ற சுவாரஸ்யமான நிகழ்வுகளை மிகவும் சுவைபட நினைவு கூர்ந்துள்ளார். அறிவிப்பாளர்களின் அசம்மந்தப் போக்குகள் எவ்வண்ணம் வானொலி நேயர்களுக்கு அசௌகரியங்களை ஏற்படுத்து மென்பதைத் தெரியப்படுத்துகிறார். காற்றைகளில் சொற்கள் விரிவுபடுவதை வல்லி பிறவுண் வல்லிபுரமாகிறதாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அதற்கு அறிவிப்பாளர்களது அக்கறையேனமே காரணம் எனவும் குற்றம் காண்கிறார். இதைச் சுட்டிக் காட்டும் பொழுது சில அறிவிப்பாளர்கள் “எத் தனித்து கை வைக்காதீர்கள் - நான் யாருக்கு வாசிக்கிறேன். எங்கடை ஆட்களுக்குத்தானே” என நெஞ்சை நிமிர்த்து வதாகவும் சோகிக்கிறார். ‘எங்கடை ஆட்களை’ இருட்டுக்குள்ளே இருக்க வேண்டுமென எண்ணமிடும் இத்தகைய தமிழ் விரோத சக்திகளுக்கு யார்தான்

இந்த உசாரைக் கொடுத்தார்கள்? பின் கதவுகள் எல்லாமே இப்படித்தான் மதியோ! மிகவும் நேர்மையாக, சுயாதீனமாகச் செய்திகளை ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருக்கும் பி.பி.சி.யின் தமிழோசை நிகழ்ச்சிகளுக்கு உலகளாவிய ரீதியில் தமிழர்களது அபிமானம் கிடைத்து வருவதை அனைவரும் அறிவர். இத் தமிழோசையின் தமிழாக்கத்தின் மணி வேலுப்பிள்ளை குறை காண்கிறார். கண்டிக்கவில்லை, விமர்சிக்கிறார். இவரது விமர்சனம் தமிழோசைக்கு மட்டுமன்றிச் சகல வானொலிச் சேவைகளுக்கும் பொருத்தமாக இருக்கின்றது. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் கே.எஸ். சிவகுமாரன் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர். இலக்கிய, சினிமா விமர்சகர், அது மட்டுமல்லாது இவரது ஒலிபரப்பின் கலைக்கான சேவையும் மிகவும் அகலித்தது. தமிழ்வர்த்தக சேவை, தேசிய சேவை, western service ஆகியவற்றில் தமிழ், அங்கிலப் பகுதி நேர அறிவிப்பாளராகக் கடமை புரிந்தவர். தற்பொழுது ஆங்கில சேவையில் அறிவிப்பாளராகப் பணிபுரிவதை அறியக் கூடியதாக இருக்கிறது. இவர் செய்தியும் வாசித்ததுண்டு.

"BEHIND THE MICROPHONE OVER LANKA COMMERCIAL RADIO" என்ற தலைப்பிலான இவரது ஆங்கிலத்திலான கட்டுரையும் பதிவாகி இருக்கின்றது.

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் முதியோர் நிலை குறித்துப் பேசும் பொழுது பிரெட் பாலசிங்கம் - “தங்கள் பேரப்பிள்ளைகளுடன் பழக விடாது தடுக்கும் பிள்ளைகளும் உண்டு” என்கிறார். அதே நேரம் இரத்தினேஷ் சண்முகநாதன் “இளைய தலைமறையினர் முதியவர்களைக் கவனித்து கொள்ள இயலாத காரணத்தை முதியவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். என தனது தாயன்பைச் சுரக்கிறார்.

பி.பி.சி. நேயர்களுக்கு விமல் சொக்கநாதன் உள் வீட்டுப் பிள்ளை! இவர் 1983ம் ஆண்டு ‘அடிக்கு’ப் பின்னர் இங்கிலாந்துக்கு பேகவில்லை. அதற்கு முன்னரே இடம் பெயர்ந்து விட்டார். இலங்கை வானொலியில் பகுதி நேர அறிவிப்பாளராக இருந்து செய்தியும் வாசித்தவர்.

அவரது கட்டுரை அகதிகளின் திருமணம் குறித்து பேசுகிறது “பிரிட்டனுக்கே தலைப்பாகை கட்டும் மணமக்கள்! அவசரமாக இவர் நுழைவது இல்லத்திற்குள்ளா? இங்கிலாந்திற்கு ள்ளா? என எதுகை மோனையில் கேள்வி எழுப்புகிறார். பசிவந்தால் பண்பாடாகலாசாரமா? அனைத்தும் கப்பல் ஏறி விடும் அதுதான் கூட்சுமம். சொந்த நாட்டின் நிலை அப்படியாகி விட்டதே?

“இலண்டனில் ஏற்கனவே தங்கி மோட்கேஜ் உடனும் சீட்டு கடன்களுடனும் கிறபுற் காட்டுகளுடனும் போரிடும் தமிழ்க்

குடும்பம் பெண்கள் சந்தியாக்கிகளினால் - ஸ்ரீ மான்களினால் மிகவும் ஆத்திரம் கொண்டிருக்கிறார்கள்” கட்டுரையாளர் முன்னோடிகருக்காக வாதிடுகிறார்கள் இந்தச் சந்தியாக்களும் ஹிமாவைகளும் ஏன் உருவகினார்கள் சிறிது அதில் கவன மெடுத்தால் நியாயம் பிறக்கும்!

“எனது படைப்புகளும் தரமும்” என்ற கட்டுரையை பி. விக்னேஸ்வரன் எழுதி இருக்கிறார் இவருமொரு ஒலிபதிவாளர். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் ஒரு அறிவிப்பாளராகவும் தயாரிப்பாளராகவும் இருந்தவர் ரூபவாஹினியில் செய்தியும் வாசித்தவர் வாசகருக்குப் பின் வானொலி நாடக தொகுப்பு இவருக்கே கிடைத்தது சிறுகதை ஒலிபரப்புக்கும் பணிபுரிந்தவர். அரங்க ஆற்றுகையில் பேசப்படாவிட்டாலும் இவரிடம் சிறந்த நாடக, சினிமா சம்பந்தமான சிந்தனையுண்டு, உரிய சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தால் பிரகாசிக்கக் கூடியவர்.

இன்றைய கலைத் துறையைச் குறித்தும் இரசிகர் எவ்வண்ணம் ஏமாற்றப்படுகிறார். குறித்தும் மிகவும் காட்டமாக விமர்சிக்கிறார். இந்திய படைப்புகளில் “தொழில் நேர்த்தி” இருப்பதால் இவற்றை நாடி மக்கள் செல்கின்றனர். எமது படைப்புக்களை புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் திட்டமிட்டு செயல்படுவதில்லை என்கிறார். எனவே எமது படைப்புகள் தரமற்றவையாக அவருக்குப் படுகிறது. இவர்

விமர்சனத் துறையையும் சாடி இருக்கிறார். இது ஒரு வாய்ப்பாகி விட்டது! இந்த ஆலோசனைகளும் புத்திமதிகளும் உரிய முறையில் செயல்படுத்தப்பட்டால் தான் எமது கலை இலக்கியப் பரப்பில் சர்வதேசத் தரத்தை எட்டும் உருப்படிகள் தேறும்! அதற்கான செயற்பாடுகள் நடைமுறைக்கு வர கட்டும் உழைப்புத் தேவை!

இன்று தமிழ் நூல், சஞ்சிகை வெளியிட்டாளர்களுக்கு எட்டாக்கனியாகப் போய் கொண்டிருக்கும் சந்தைப்படுத்தல் சம்மந்தமாக தமிழ் நூல்களும் சந்தைப்படுத்தல் என்ற ஆக்கத்தில் வசந்தா நடராசன் ஆரய்கிரார் இவரும் வானொலியில் தாயரிப்பளராக இருந்தவர் 'கலைகோலம்' என்ற விமர்சன நிகழ்ச்சியை தாயரித்தளித்த போது சகல குழுக்களையும் திருப்திப்படுத்தும் வகையில் பாரபட்சமற்ற முறையில் அனைவருக்கும் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தவர்.

புலம் பெயர் இலக்கியாவதிகளின் நூல்களைச் சந்தைப் படுத்துவதிலேயே இவரது அக்கறை உள்ளது. இவர்களது நூல்கள் இன்று வெளிநாடுகளில் தான் பெரும்பாலும் வெளியிடப்படுகின்றது. ஆனால் படைப்புகளுக்கும் களமாவது சொந்த மண்ணே! இலங்கை நூல்களுக்குத் தமிழ் நாட்டிலேயே சந்தை வாய்ப்புக் கிடையாது! வெளி நாடுகளில் கூட எமது நூல்களுக்கு அதே நிலைதான்! எமது

பிரச்சினைகளில் அவர்கள் அந்தள விற்குத்தான் கரிசனை காட்டுகிறார்கள் எனவே, எமது நாட்டுப்பிரச்சினைகளைச் சொல்லும் நூல்களும் இங்குதான் அகலித்தசந்தை கிடைக்குமென்பதை புலம் பெயர் படைப்புகள் கவனத்திற்கு புலம் பெயர் படைப்பாளிகள் தமிழ் நாட்டையே தெரிவு செய்கிறார்கள். சொந்த மண்ணிலும் பிரசுர நிறுவனங்கள் உண்டென்பதை இவர் சிந்தித்தும் பார்ப்பதில்லை! தமிழ் நாட்டில் பிரசுரமாகும் நூல்கள் இங்கு வர நெடும் காலமாகின்றது. விலையை பொறுத்த மட்டில் ஆனை விலை! குதிரை விலை! எனவே புலம் பெயர் இலக்கியத்தை யார் உணர்வு பூர்வமாக இரசிக்க முடியுமோ அவர்களுக்கு அவைகள் கிடைப்பது - மிகவும் அருமை! இதை அனுசரித்து இனியாவது இவர்கள் சொந்த மண்ணில் தமது நூல்களை அச்சடித்து வெளியிடும் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் கட்டுரையாளரின் மனக் குறை நீங்கும்! புலம் பெயர் இலக்கியம் பிரசித்தமாகும்.

த. சிவபாலுயின் "இலக்கிய திறனாய்வு விமர்சனம், விதபுனர்" நல்லதொரு கட்டுரை.

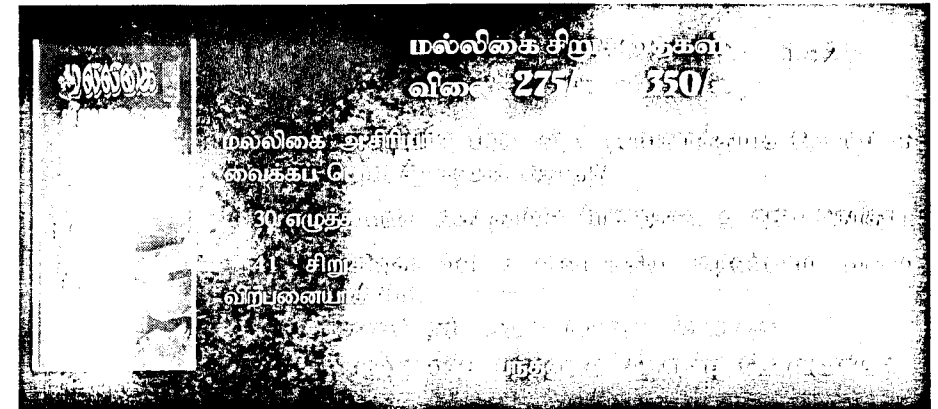
பிரபல எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கமும் ப்ரியமுள்ள கலாதரனும் ஆக்க இலக்கிய உருவுக்கு தமது எடுகோளைப் புகுத்தி பார்த்து இருக்கின்றனர். இரசனை மிக்கவையாக இருக்கின்றன.

தன் நாட்டில் 8%மாக இருக்கும் தமிழுக்கு உரிய அந்தஸ்துக்களை அவர்களை அமைதியாக வாழவைக்கும் சிங்கப்பூர் சிங்கார புரியாக இருப்பதற்கு என்ன தடை, கடுகாக இருந்தாலும் அனைத்துலகிற்கும் எடுத்துக் காட்டாக இருந்து சிறப்பைப் பெறுகின்றது. பொன்பால சுந்தரம் வரைந்துள்ள கட்டுரை சிங்கப்பூரில் மையல் கொள்ள வைக்கின்றது.

புலம் பெயர்ந்தோரது இரண்டாவது சந்ததி தமது வேர்களை இழக்காது இருக்கும் பொருட்டு அவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்பிக்க உரிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருப்பதால் கட்டுரைகளில் படிக்க முடிகிறது. இருந்தும் இளையோர் பக்கத்தில் இடம்பிடித்துள்ள அனைத்துச் கட்டுரைகளும் ஆங்கிலத்திலேயே இருக்கின்றன. இந்த வகையில் இந்த இரண்டாவது சந்ததி தற்பொழுது தமிழை எழுதும்

திறனை இழந்து விட்டதென்றே கருத முடிகின்றது! அது மட்டும் மன்றி இனிவரும் மூன்றாவது சந்ததிக்கு தமிழை உச்சரிக் அவர்களது நாக்குச் சூழலுமோவென்பது ஆராய்ச்சிக்குரியதாகின்றது.

வேறுபட்ட பல துறைகளில் அரும்பணி செய்த பெரியோருக்கும் மாலை மணிகளுக்கும் தமிழர் தகவல் - 14ஆவது ஆண்டுமலர் விருது வழங்கிய தகவல்களும் படங்களோடு பதிலாகியுள்ளன. இது மற்றவர்களையும் இப்பணிகளுக்குத் தூண்டி விடும் ஊக்க மாத்திரை! மூத்த எழுத்தாளர் வரதர் "பொதுவாக இப்படியான மலர்களில் எனக்குப் பிடித்த சில ஆக்கங்களைப் படித்து விட்டு மற்றவைகளை விட்டு விடுவது வழக்கம். ஆனால், இந்த மலரில் எல்லாச் கட்டுரைகளையும்மே படித்தேன் என்பது ஒரு வரலாறு" என்கிறார். அக்கருத்து உடன் பாடானதே. புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்திற்குக் கட்டியம் கூறும் அருஞ் சாதனம் இந்நூல்!

ஆயிசா ஆச்சி, ஊரில் நல்ல பெயர் வாங்கியவ. மருத்துவம், ஒதிப்பார்த்தல், பிரசவம் அனைத்திலும் கை தேர்ந்தவ.

ஆச்சியின் மகள் ஆமினா, மருமகன் பரீத், பேர்த்தி பாஹிமா பேரன் ரஷீத் எல்லாரும் ஒரே வீட்டில் குடியிருந்தனர்.

ஆயிசாவின் மருமகன் மீன் பிடி தொழிலில் ஈடுபட்டு, குடும்பத்தை நடத்தி வந்தான்.

மார்கழி மாதம் இருபத்தாறாம் நாள் ஏற்பட்ட சுனாமி அனர்த்தத்தின் போது, பரீத், ஆமினா, பாஹிமா, ரஷீத் ஆகிய அனைவரும் பலியாகினர்.

ஆச்சி பங்கரகம் உறவினர் வீட்டிற்குச் சென்ற காரணத்தால் தப்பித்துக் கொண்டாள். என்ன பயன்?

வாழ வேண்டிய வளர வேண்டிய பிஞ்சுகள் போன பின் கிழி கட்டை இருந்தென்ன காணப் போகிறது?

ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக - தற்காலிகமாக அமைக்கப் பெற்ற ஒரு குடிசையில், பாதிக்கப் பட்டவர்களுக்குத் தரப்படும் உணவுப் பொருள்களைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, நடந்த விபரீதத்தை எண்ணி நொந்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

அடுத்த மாதம் ஹஜ்ஜிப் பெருநாள்.

சென்ற ஹஜ்ஜிப் பெரு நாள் தினத்தில் குடும்பத்தோடு கொண்டாடிக் குதுகலித்த குரூபகம் ஆயிஷா ஆச்சியை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

நோன்புப் பெருநாளைக்குப் பேரன் போர்த்திகளுக்குத் தைத்து வைத்திருந்த ஒரு

சோழப் புதிய உடுப்புகளில் ஒன்றை ஹஜ்ஜிப் பெருநாளில் அணிவித்துப் பார்ப்பதற்காகத் தகரப் பெட்டியில் பத்திரமாக வைத்திருந்தாள். அதை அடிக்கடி எடுத்துப் பார்த்துப், பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டாள்.

ஆயிசா ஆச்சியின் உள்ளம் விதியை நொந்து அழுதது.

ஆயிசா ஆச்சி

சாரணா கையும்

படுக்கைக்குச் சென்றால், கனவோ நினைவோ பேரனும் பேர்த்தியும் எதிரில் நிற்பது போன்ற பிரம்மை.

“பரீது, ஹஜ்ஜிப் பெருநாள் வருது” என்று முனு முனுத்துக் கொள்வாள்.

கனவு கண்டது போல் திடுக்கிட்டு எழுந்து, “ஆமினா, புள்ளைகளை எழுப்ப. பொழுது ஆகுது. பள்ளிக் கூடம் அனுப்ப வேணாமா?” என்பாள்.

இதே பிதற்றல், நாளுக்க நாள் அதி காரித்தது.

ஹஜ்ஜிப் பெருநாளைக்கு இன்னும் இரண்டே நாள் தான் உண்டு. அதுவும் கண் மூடித் திறப்பதற்குள் கழிந்தது.

பாதிக்கப் பட்ட மக்கள் மத்தியில் பீதி; உறவினர்களை இழந்த துக்கம். பொது வாக ஹஜ்ஜிப் பெருநாள் ஒரு சோகத்தின மாகவே இருந்தது. எவ்வித ஆர்ப்ப டாட்மோ ஆரவாரமோ தெரிய வில்லை.

ஆயிஷா ஆச்சி, அடுப்பைப் பற்ற வைத்து இரவு ஆகாரத்திற்காக உணவு சமைக்க ஆரம்பித்தாள்.

“ஆச்சி உம்மா, ஆச்சி உம்மா!”

என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

ஆம். அது பேர்த்தி பாஹிமாவின் குரல்.

மங்கிய குப்பி விளக்கொளியில். என்ன ஆச்சரியம் பாஹிமா சிரித்துக்

கொண்டிருந்தாள்.

“ஆச்சி உம்மா, ஆக்குறீங்களா? நாளக்கி ஹஜ்ஜிப் பெருநாள். ‘கோழிக்கறி’ ஆக்கித்தாங்க ஆசயா இரிக்கி உம்மா, வாப்பா, தம்பி எல்லாரும் ஒன்டா இருந்து தின்போம்.”

“செல்லம், நீ சொன்னபடியே செய்றன்”

“ஆச்சி உம்மா, என்ட புதுச் சட்டய காட்டுங்க?”

ஆயிசா பெட்டியைத் திறந்து புதுச் சட்டையை எடுத்துக் காட்டுகிறாள்.

“சட்ட பசுந்தா இரிக்கி. குளிச்சிட்டு போட்டுக் கொள்ளன். ஆச்சி உம்மா எதாச்சும் வெளயாடுவோமா? ஆசயா இரிக்கி”

“செல்லம் வெளயாடுவோம்!”

“நான் ஒளிஞ்சி கொள்ளன். நீங்க என்ன தேடுங்க” என்று கூறிக் கொண்டு, ஒளித்துக் கொள்கிறாள் பாஹிமா.

ஆயிசா பாஹிமாவதைத் தேடுகிறாள். எல்லா இடங்களிலும் தேடுகிறாள். காண வில்லை.

“கண்ணே, எங்கே இரிக்கிறாய்?”

“இங்கே, இங்கே!”

“எனக்குத் தெரியல்லையே செல்லம்?”

“இங்கே என் கூறிக் கொண்டு வாசற்

கதவால் வெளியே ஓடகிறாள். கடற் கண்டது.
கரையே நோக்கி ஓடுகிறாள்.

“ஓடாதே... கடல் உன்ன கொண்டு
போயிடும். நில்லு.”

என்று சத்தமிடிக் கொண்டு ஆயிசா
ஓடுகிறாள்

ஆயிசா ஆச்சி கடலில் இறங்கி
விட்டாள். கழுத்தளவு மூழ்கிவிட்டாள்.

முன்னே தெரிந்த பாஹிமா மறைந்து
விட்டாள்.

ஆயிசா, தத்தளித்தாள். கை கால்
களை அடித்தாள். உடல் உ சோர்வு

சிறிது நேரத்தில் கட்டையாக மிதந்
தாள்

குடும்பத்தில் மீதியாக இருந்த
ஆயிசா ஆச்சியும் தன் குடும்பத்தோடு
சேர்ந்து கொண்டாள்.

வானொலியில் ஹஜ்ஜிப் பெருநாள்
‘தக்பீர்’ முழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

வானம் வெளுத்திருந்தது.
காகங்கள் ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுக்
கொண்டிருந்தன.

யாவும் கற்பனை

தூண்டில்

- டொனிஷ் ஜீவா

[இளம் இலக்கிய நண்பர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. இந்தத் தூண்டில் பகுதியைப் பயன்படுத்துங்கள். உங்களது கேள்விகளை எம்முடன் கேட்டுப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள். சும்மா அலட்டல் கேள்விகளுக்குப் பதிலே கிடைக்காது. என்னைப் பற்றிய தணிப்பட்ட கேள்விகளைத் தயவு செய்து தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள். மல்லிகையில் அதிகம் பேர் சுவைத்துப் படிப்பது இந்தக் கேள்வி பதில்களைத்தான். எனவே புத்தூக்க மூட்டக் கூடிய கேள்விகளைத் தூண்டிலுக்கு எழுதுங்கள். கேள்விகள் தேடல் முயற்சி கொண்டவைகளாக அமைவது காலச் சிறந்தது.]

✳ சமீபத்தில் உங்களுக்குத் தமிழுக்காகச் ‘சாஹித்திய ரத்னா’ விருது இடைக்கப் பெற்றதே. மற்றும் ஏனைய மொழிகளுக்கும். இதே விருது கிடைத்தனவா?

வத்தனா

எஸ் ரவீந்தரன்

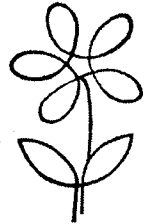
✓ சிங்கள மொழிக்கும் ஆங்கிலத்திற்கும் இதே விருது அதே மேடையில் கிடைக்கப் பெற்றன. ஆங்கிலத்திற்கு விருது பெற்றவர், உலகப் புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானியும் இலங்கையில் வசிப்பவருமான ஆர்தர் சி. கிளார்க் சிங்கள மொழிக்கு விருது பெற்றவர் பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் குணதாஸ் அமரசேகர, தமிழுக்கு எனக்குக் கிடைத்தது.

✳ உங்களைப் பற்றியே அதிகமதிகமாகத் தகவல்கள் மல்லிகையில் இடம் பெற்று வருவதாக ஒரு குற்றச் சாட்டு உலகி விருகின்றதே, இது பற்றி நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?

நீர்கொழும்பு

க. கோமநாதன்

✓ ஒன்றை நீங்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாளைய பல்கலைக் கழக மாணவன் என்னைப் பற்றிப் பூரண ஆய்வு செய்ய முற்படுவான். அவனுக்கான அடிப்படைத்

மலர்கை

41 - வது ஆண்டு மலர் தயாராகிறது.

மலரில் தமது ஆக்கங்கள் மூலம் பங்களிப்புச் செய்பவர்கள் தமது படைப்புகளை இப்போதே அனுப்பி எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளலாம். மலருக்கு விளம்பரம் நல்க விரும்புவோர் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளலாம். நாற்பத்தோராவது ஆண்டு மலர் தேவையானோர் முன் கூட்டியே எம்முடன் தொடர்பு கொள்வது விரும்பத்தக்கது.

- ஆசிரியர்

தகவல்களைத் தான் நான் மல்லிகையில் பதிவு செய்துள்ளேன் அந்த ஆய்வு மாணவனுக்கு அந்தக் கால கட்டத்தில் வேறெந்தச் சன்றாதாரங்களும் கை வசம் கிடைக்க மாட்டா. மல்லிகைப் பிரதிகளைக் தேடிப் கண்டடையலாம். அந்த நோக்கத்திற்காகவே இந்தச் சமகால நிகழ்வுப் பதிவுகளை மல்லிகையில் வெளியிட்டு வருகிறேனே தவிர, எனது புகழைத் தக்க வைக்கும் குறுகிய நோக்கத்திற்காக வல்ல.

✱ மல்லிகை மாதா மாதம் முதலாந்திகதியே வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் ஆக்டோபர் இதழ் ஒரு வாரம் பிந்தி வந்துள்ளதே, என்ன காரணம்?

வெள்ளவத்தை க. வேல் முருகன்

✓ திடீரெனக் கணினிச் சாதனம் மக்கர் செய்து என் பொறுமையையே சோதித்து விட்டது. அதன் காரணமாக மல்லிகை வெளிவருவதில் சிறிது காலதாமதம் ஏற்பட்டு விட்டது.

✱ நீங்கள் விருது பெற்ற கையோடேயே, ஞானம் சிற்றிதழ் உங்களைக் கனம் பண்ணிக் கௌரவித்து விழாவெடுத்ததுடன் இதழின் அட்டையில் உங்களது உருவத்தைப் பதிவு செய்து சிறப்பித்திருந்ததே, இது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

கொழும்பு -4 எம். தேவநேசன்

✓ மல்லிகையும் ஞானமும் இந்த மண்ணின் சிறுநெடுகளாக இருந்தாலும்

அவை இரண்டின் எதிர்கால நோக்கமுமே இந்த மண்ணில் மிகச் சிறந்த இலக்கிய அறுவடையைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் மென்பதுதான் இவை இரண்டுமே இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கிதான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

✱ சில பத்திரிகைகள் உங்களுக்குக் கிடைத்த விருது 'தேசத்தின் கண்' எனச் சொல்லுகின்றன வேறு சில பத்திரிகைகள் அந்த விருது 'சாஹித்திய ரத்னா' எனக் கூறுகின்றன. எனக்கோ எது சரி எது பிழை எனக் தெரியாமல் மயக்கமாக இருக்கிறது. இந்த இரண்டில் எது சரி? அல்லது இரண்டுமே சரியா?

ஜாஸ எம். அருள்நேசன்

✓ பல ரசிகர்கள் இந்தக் குழப்பத்தைப் பற்றி எண்ணிடமே விசாரித்துள்ளார்கள் 'தேசத்தின் கண்' என்ற விருது விசாரமாதேவி பூங்காவிலுள்ள கலாசார மண்டபத்தில் வைத்து, பிரதமரால் எனக்குக் கையளிக்கப் பெற்றது. இது முடிந்த ஐந்த நாட்களின் பின்னர் பண்டாரநாயக்கா மாநாட்டு மண்டபத்தில் வைத்தக் கலகார அமைச்சரால் சிங்கள, தமிழ், ஆங்கில மொழிக்கான விருதுகள் வழங்கப் பெற்றன. ஐந்து நாட்களுக்குள் இரட்டை விருதுகளைத் தமிழுக்காகப் பெற்றுக் கொண்டவர் இந்த மல்லிகை ஆசிரியர்.

✱ தொடரந்தும் ஒரே மேளங்கள்தான்

மல்லிகையில் மத்தளம் தட்டுகின்றன இந்த ஒரே மேளச் சமாவை மாற்றியமைத்தால் என்ன?

வவுனியா எஸ். கிருபானந்தன்

✓ இதே குற்றச் சாட்டு இன்னும் பலரிடமிருந்தும் வந்துள்ளன. இனித் தொடர்ந்து இந்த ஒரே மேளச் சமா மல்லிகையில் இடம் பெறாமல் அவதானமாக இருக்கத் தெண்டிக்கிறேன்.

✱ மல்லிகையை இன்னும் இன்னும் அழகாகவும் கவர்ச்சிய நிரம்பியதாகவும் வெளியிட்டால் என்ன?

சீலாபம் எஸ் செல்வநாதன்

✓ என்னை என் இளவயதில் நெறிப் படுத்திய தோழன் காத்திகேசன் மாஸ்டர் எனக்கு ஆரம்பத்தில் சொன்ன புத்திமதி "எப்பொழுதும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் மக்களை நேசிக்கப் பழகு எளிமையாக இரு!" என்பதே. நான் மதிக்கும் பெருந்தலைவர் காமராஜர் எப்பொழுதும் எளிமையானவராகத்தான் காட்சி தருவார். ஊன்றி அவதானித்துப் பாருங்கள் எத்தனை எத்தனை பகட்டு ஆரவாரங்களுக்கு மத்தியிலும் எளிமை தனிக் கவர்ச்சியுடன் தோற்றமளிக்குமல்லவா? மல்லிகையும் அந்த எளிமை நிரம்பிய கவர்ச்சியுடன் தான் வெளி வருகின்றது.

✱ தொலைக் காட்சியில் நாடகங்கள் பார்ப்பதுண்டா? எந்தெந்த நாடகம்

களைப் பார்த்து ரசித்துள்ளீர்கள்?

மருதானை ஆர். தவராசா

✓ உண்மையைச் சொல்லப் போனால் எனக்குப் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் படிப்பதுதான் பெரும் விருப்பம். சில சமயங்களில் தொலைக் காட்சித் தொடர் நாடகங்களை இடையிடையே பார்ப்பேன் 'மெட்டி ஒலி' நாடகம் பற்றிச் சிலாகித்துப் பேசுகிறார்கள், சில பேர் 'கோலங்கள்' பற்றியும் விதந்துரைக்கின்றனர். நான் 'மனவை' நாடகம் தான் இரவு எழு மணிக்குப் பார்ப்பேன். ஒன்று உறுதியாக நம்புகள். இந்தத் திட்டவழியே தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தால் திருவாழத்தான் வளர்ந்த பூனைக் குட்டி பாலைக் கண்டவுடன் சும்மா பறந்தோடி விடுவதைப் போல, இளந்தலைமுறையினர் தொலைக் காட்சியில் தமிழ் நாடகத்தின் பெயரைப் பார்த்த மாத்திரம் ரிமோட் கொன்றோல் பொத்தானை அழுத்தி வேறு நிகழ்ச்சிக்குத் தாவ எத்தனித்து விடுவார்கள் இது நிச்சயம். வெகு சீக்கிரமே நடை பெற்றாலும் அதிசய மேயில்லை! முன்னர் பலாலி நிலையத்தில் இருந்த விமானம் புறப்பட்டு நாற்பதே நிமிடங்களில் திருச்சியைச் சென்றடையும் ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டிற்குப் போய் இறங்கும் இந்த நேரத்தில் பாத்திரங்கள் பேசிப் பேசியே பார்வை

யாளரை அலுப்புத் தட்ட வைத்து விடுகின்றன. இளசுகளுக்கு அத்தனை பொறுமை இருக்காது என்பது எனது அபிப்பிராயம். தொலைக் காட்சி நாடகத் தயாரிப்பாளர்களே, எனது இந்தக் கருத்தைக் கவனத்தில் கொள்ளுங்கள் இல்லாது போனால் உங்களது தயாரிப்புகளுக்கு அரோகராதான் கிடும் தமிழகத்துத் தொலைக் காட்சி ரசிகர்களுடைய மனப்பான்மை வேறு. நமது நாட்டுச் சுவைஞர் களுடைய மனப்பக்குவம் வேறு. இதை முதலில் புரிந்து கொள்ள முயற்சி பண்ணுங்கள்.

மலல்கையில் வரும் அட்டைப் படங்களை எந்த வகையில் தேர்வு செய்கிறீர்கள்

பதுமை ச. நவந்தன்

நீண்ட கால அநுபவத்தின் அடிப்படையிலேயே அட்டைப் படத்தின் பதிவுக்கான வர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம்.

உங்களுக்கு நடந்த பாராட்டுக் கூட்டமொன்றில் "இனிமேல் எத்தகைய விருதுகளையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்!" எனக் கூறிவைத்தீர்களாமே! இது உண்மையா? இந்த அறிவிப்பு உங்களது தலைக் கனத்தைக் காட்டுவதாக இருக்கின்றதே

இளநொச்சி

ஆர். சுவநேசன்

ஆம் சொன்னேன். இப்பொழுதும் சொல்லுகின்றேன். எக் காரணத்தைக் கொண்டும் எதிர்காலத்தில் எத்தகைய விருதொன்றையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன். அத்துடன் மேடைகளில் பொன்னாடை போர்ப்பதையும் தவிர்த்துக் கொள்வேன். இது காவோலை தருத்தோலைகளுக்கு இயல்பாக விட்டுக் கொடுக்கும் நியதி இது தலைக் கனமல்ல! நான் தனிமனிதக் குணரீதியாக மென்மையானவன். பணிவு மிக்கவன். அதை எனது உடையே காட்சி பகரும். அதே சமயம் அசாதாரணமான இலக்கியத் திமிரும் தன்னம்பிக்கையும் கொண்டவன். நான் போராடிப் போராடியே யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் என்னை நிலை நிறுத்த அடிப்ப சளையாக்கிக் கொண்டவன் நான். என்னைக் காலம் காலமாகப் பேள முனையால் அவதூறு பொழிந்து வந்த திரு. எஸ். பொ. என்னைச் சென்னக் கழைத்து தனது 'மித்ர' அமைப்பின் மேடையில் வைத்தே எனக்கு விருது தர முன் வந்தவர். இப்பொழுதும் சொல்லுகின்றேன் போதும்! போதும்! எந்தவிதமான எரிப்பார்ப்புக்களுக்கும் நான் காத்திருக்க வில்லை.

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

IMPORTERS, EXPORTERS, SELLERS & PUBLISHERS OF BOOKS, STATIONERS AND NEWS AGENTS.

Head office:
340, 202 Sea Street,
Colombo 11, Sri Lanka.
Tel.: 2422321
Fax: 2337313
E-mail: pbdho@sltnet.lk

Branches :
309A-2/3, Galle Road,
Colombo 06, Sri Lanka.
Tel.: 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,
Bus Stand, Jaffna.

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள். ஏற்றுமதி.
இறக்குமதியாளர்கள். நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

தலைமை :
இல. 202, 340 செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு 11, இலங்கை.
தொ. பே. 2422321
தொ. நகல் 2337313
மின்னஞ்சல் : pbdho@sltnet.lk

கிளை :
இல. 309 A-2/3, காலி வீதி,
கொழும்பு 06, இலங்கை
தொ. பே. 4-515775

இல. 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
பஸ் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

Mallikai

November 2005

RESHMA IMITATION JEWELLERIES

*Bangles, Chains, Necklaces,
Ear Tops, Guaranteed Items Etc.*

Salmaan Trading

'Santhosh Plaza Complex'

1st Floor,

229-1/14, Main Street,
Colombo - 11.

Tel : 011 2394512

Hot Line : 077 6661336

